

ВЛАДИМИР МЕГРЕ ПРОСТРАНСТВО НА ЛЮБОВТА

Част 3 от „Звънтящите кедри на Русия“

Превод от руски: Зоя Петрова-Тимова, 2002

chitanka.info

ПОРЕДНИЯТ ПОКЛОННИК

Ето я! Пред мен отново е голямата сибирска река Об. Стигнах до това северно селце, където свършва редовната транспортна връзка, и стоя на брега. Оттук за придвижване към мястото, от което мога да стигна пеш през тайгата до полянката на Анастасия, трябва да наема лодка или катер. Около една от множеството закотвени до брега лодки трима мъже подреждаха риболовни принадлежности. Поздравих ги и казах, че съм готов да заплатя добре на този, който ме закара до посоченото от мен място.

— Егорич се занимава с тази работа. Взема по половин милион за услугата^[1] — отговори един от мъжете.

Веднага наострих уши — някой целенасочено се занимава с превозването на хора до някакво забравено сред тайгата сибирско селце. От него до полянката на Анастасия са само двадесет и пет километра. На всичко отгоре искат и такава голяма сума. Значи сега има желаещи. Търсенето определя предлагането и цената. Пазарлъците на север са неуместни и аз запитах:

— Как да намеря този Егорич?

— Някъде из селото е. Най-вероятно около магазина. Ей там, до катера лудуват дечурлигата. И внукът на Егорич, Васятка, е с тях. Той ще изтича за дядо си. Него помоли.

Васятка, беше съобразително дете на около дванадесет години. Още не бях го поздравил, когато изстреля като скоропоговорка:

— Трябва да пътувате? При Анастасия? Ей сега! Веднага ще извикам дядо.

И без да чака отговор Васятка, подскачайки, побягна към селото. Ясно, отговор не му трябваше. Изглежда всички непознати, според мнението на Васятка, имат една и съща цел.

Разположих се на брега и зачаках. От нямане какво да правя гледах реката и размишлявах. От единия до другия бряг тук е сигурно около километър. Сред тайгата, чийто край не се вижда дори от самолет, през вековете се носят тежко и спокойно водите на река Об.

Какво ли помнят до ден днешен те? Може би как Ермак, покорителят на Сибир, притиснат от враговете си към брега на Об, сам, с меч в ръцете, е отблъсквал атаката, а кръвта му изтичала от смъртоносната рана в реката, която по-късно отнесла някъде и неговото обезсилено тяло... Дали действията му не напомнят на сегашните рекетьори? Само реката би могла да направи сравнение.

По-значими за реката може би са нападенията на войските на Чингиз хан? В древността ордата му се смятала за велика. В Новосибирска област има районен център, наречен Ординское, а в него и село, наречено Чингис. Сирурно помни Об, как са отстъпвали ордите на Чингиз хан с награбеното, как са завързали младата сибирячка, а могъщият везир я молел със страстни думи и влюбени очи да тръгне с него без съпротива, по свое желание. Свела поглед, сибирската девойка мълчала. Всички воители, подчинени на везира, вече били избягали, а той все говорел и говорел, молел за любовта ѝ. После я метнал върху коня заедно с кесията със злато, скочил на седлото и се устремил към брега на Об, спасявайки се от потерята. Преследвачите го настигали. Везирът им хвърлял злато, а когато кесията се изпразнила, започнал да къса от дрехите си и скъпите украшения, награди за покоряването на държави, и ги хвърлял на тревата, под краката на врага, но девойката не пускал. Целият в пана, конят го донесъл до брега на Об. Везирът нежно свалил от коня здраво вързаната сибирячка и я пренесъл в лодката. После и той скочил в нея. Но докато избутвал с прът лодката от брега, го пронизала стрела от пристигналата потеря.

Течението отнасяло лодката. Везирът лежал на кърмата, пронизан от стрелата, и дори не гледал как три гребни лодки с воините се приближавали бързо. Той гледал нежно девойката, седяща спокойно и мълчаливо, и мълчал. Няма да говори. Сибирячката също го гледала. Погледнала и преследвачите, леко се усмихнала — на тях или на нещо друго, разкъсала връвта от ръцете си и я хвърлила във водата. Взела веслата младата сибирячка... Така и не успели преследвачите да настигнат лодката с девойката и ранения везир.

Някъде, към какви времена ги отнесло течението на реката? Какво в този миг отнася от нас в своята памет помътнялата вода? Може би ти, река, смяташ за най-важни големите градове? Сега на бреговете на Об, по-близо до изворите, се издига Новосибирск — огромен град. Усещаш ли ти, река, неговите размери и величие? Разбира се, ясно ми е

какво можеш да кажеш — да, много отточни канали идват от града и речната вода, която е била жителна, днес не можеш да пиеш. А какво да правим, къде да изливаме мръсотията от нашите заводи? Нали се развиваме, не сме като нашите предци. Имаме си много учени и научни градчета около Новосибирск. И ако всяко не излива водата в теб, река, самите ние ще се задушим. И сега в града вече е трудно да дишаме, а в някои райони въобще не е ясно на какво мирише. Ти, рекичке, се опитай да ни разбереш. Нали знаеш каква техника си имаме сега и по твоята вода не лодчици безшумни, а дизелови кораби пътуват. И моят параход по твоите води се е движил.

Интересно, помни ли ме реката? Как пътувах на кораба, най-големия от всички пътнически в нашето параходство. Е, не беше нов, разбира се, всички дизелови двигатели и витла при пълен ход така бумтяха, че ни пречеха да слушаме музиката в бара.

А какво ли смята реката за най-значимо и го пази в паметта си? Преди гледах нейните брегове от високата палуба на своя кораб, през прозорците на бара на кърмата, под звуците на песните и романсите на Малинин:

*Исках в града аз на бял кон да вляза,
Но стопанката на кръчмата усмихна се на мен,
На моста мелничарят явно поглед крив е хвърлил,
Останах аз с оназ стопанка през нощта.*

Тогава ми се струваха дребни и незначителни суетящите се по бреговете хора. А сега самият аз се оказах един от тях.

Мислех си и затова как да убедя Анастасия да не пречи на контактите ми със сина ни. Изобщо се създаде странна ситуация. Цял живот съм мечтал за син. Представях си как ще играя с него, малчугана. След това ще го възпитавам. Когато синът израсне, ще стане мой добър помощник. Заедно ще се занимаваме с бизнес. Сега вече имам син. И въпреки че не е до мен, все пак е приятно да съзнаваш, че има на света едно близко, родно и така желано от тебе същество. Преди отпътуването си купувах с огромно удоволствие всякакви необходими детски вещи за своя дребосък. За купуване — купувах, а дали ще успея да ги връча — е под въпрос. Ако беше ми се

родил син от нормална жена, селска или градска, всичко щеше да бъде просто и ясно. На всяка жена ще ѝ е приятно, че бащата се безпокои за детето, старее се да му осигури всичко необходимо, участва във възпитанието му. Ако това не става доброволно, много жени подават иск за издръжка. Но Анастасия, отшелницата в тайгата, има свои възгледи за живота, свое разбиране за ценностите. Още преди раждането на сина ни заяви: Никакви материални блага според твоите разбирания, не са му нужни. Той ще има всичко, по рождение. В тебе ще възникне желание да донесеш на бебето някаква безсмислена дрънкулка, но тя изобщо не му е необходима. Тя е нужна за твое собствено успокоение: „Колко съм добър и грижовен“.

Представи си майката на детето да ти каже: „Никакви материални блага не са ми нужни“. Тогава какво може да даде родителят на новороденото? Особено бащата? Да се възпитава пеленачето по мъжки е още рано. Как тогава да изразиш отношението си към него? Майката го кърми, на нея ѝ е по-леко, тя изпълнява задълженията си, а бащата какво да прави? В града или на село може да помага в домакинството, да се заеме с материалното осигуряване на семейството. Но на Анастасия това не ѝ е необходимо. Тя няма нищо освен полянката в тайгата. При нея като че ли домакинството само се поддържа и я обслужва, а това означава, че ще започне да се грижи и за дребосъка. Ама че интересно, срещу какви ли пари, може да се осигури такова нещо? Да купиш пет хектара земя или да я наемеш на дългосрочна аренда сега не е чак толкова сложно, но как и за какви пари ще купиш любовта и предаността на вълчицата, мечката, буболечката и орела? Дори на самата Анастасия да не ѝ е необходимо нищо от постиженията на нашата цивилизация, защо трябва да страда детенцето заради мирогледа на майка си? Даже и от обикновените играчки да е лишено. Тя дори и в това отношение вижда всичко по своему. „Не са необходими на детето безсмислени дрънкулки, те му вредят, отклоняват го от Истината...“ казва тя.

Като че ли в изказванията ѝ има доста крайности или някакво суеверие. Да не би напразно човечеството да е изобретило толкова много и различни играчки за децата? Но, за да не споря с Анастасия, не купих дрънкулки, а детски конструктор с надпис върху кутията „Игра за развитие на интелекта при децата“. И памперси купих, които се използват в целия свят. И детски храни купих. Бях възхитен от

удобството за приготвянето им. Отварящ кутията, в нея има херметически запечатан пакет от водонепроницаемо фолио. Рязваш с ножицата, отваряш, изсипваш съдържанието в топла вода, разбъркваш всичко и е готово. Прахообразната храна е разнообразна: от ориз, елда, житни култури.

Освен това на кутията е написано, че в храната се съдържат разни добавки от витамини. По-рано, когато дъщеря ми Полинка беше малка, трябваше да ходя за храна до детската кухня всеки ден, а сега купуваш различни опаковки и си храниш детето без проблеми. Даже не е необходимо да се вари. Разтваряш във вода и готово. Зная, че Анастасия не преварява водата за себе си, и затова преди да купя повече опаковки, взех само една кутия. Изсипах съдържанието ѝ във вода със стайна температура — разтвори се. Опитах — нормален вкус, само че безсолно. Но за дечицата сигурно трябва да бъде така.

И аз реших, че Анастасия няма да може да намери никакви аргументи срещу тази храна. Абсурдно е да се отказваш от такова удобство. Все пак трябва да уважи и нашия технократичен свят. Той не произвежда само оръжие, мисли и за децата. Но от всичко казано от Анастасия най-много ме безпокоеше със своята неяснота предимно следното: казваше, че за да мога да общувам със сина си, трябва да достигна определена чистота на помислите, вътрешно да се очистя. Не разбирам само какво конкретно трябва да пречистя в себе си?

По-ясно щеше да бъде, ако ми беше казала, че трябва да се избърсна, да не пуша, когато отивам при детето, дрехите да си почистя. А тя за осъзнаване и вътрешно очистяване ми говори. А къде се продава такава четка, с която там някъде вътре можеш да се изчистиш? Пък и какво толкова мръсно има в мен. Може и да не съм по-добър от другите, но не съм и по-лош. Пък и то, ако всяка жена започне да предявява към мъжете подобни изисквания, ще трябва да се организира цяло чистилище за човечеството. Незаконно е това. Ето, нося на Анастасия извадка от Гражданския кодекс, където е казано, че единият родител няма право без основание да лишава другия от възможността да се вижда с детето си, даже ако родителите са разведени. Разбира се, нашите закони едва ли означават нещо за Анастасия, но това също не е маловажен аргумент. Все пак те се спазват от повечето хора. Може би трябва да поговоря с Анастасия потвърдо. Правата над детето трябва да са равни и за двамата. По-рано си

мислех да поговоря с нея по-сериозно, но сега почнах да се съмнявам в първоначалното си намерение. Освен всичко и подаръци, в моята раница бяха и писмата на читателите. Не взех всичките, защото пристигат много, и не биха се събрали в нея. В много от писмата читателите се отнасят с разбиране към Анастасия. Наричат я „месия“, „фея на тайгата“, „Богиня“, посвещават ѝ стихотворения и песни. Някои си говорят с нея като с най-близък човек. Този поток от писма ме караше да полагам усилия да осмислям своите действия и изказвания.

Трябваше да седя на брега до катера на Егорич около три часа. Наближаваше вечерта, когато видях приближаващи се мъже и с тях внука на Егорич. Първият, възрастен, изглеждаше на около шестдесет години, с брезентова пелерина и гумени ботуши, със зачервено лице, явно пийнал, защото вървеше леко поклащайки се. Вторият беше по-млад, около тридесетте, със здраво телосложение. Когато дойдоха поблизо, видях в тъмно русите коси на младия сибиряк да се преплитат и бели кичури. По-възрастният мъж веднага се обърна към мен:

— Здравей, пътнико! За Анастасия ли си тръгнал? Ще те закараме. Подготви си за превоз петстотин хиляди и две бутилки.

Вече ми беше ясно — аз не съм единственият, който се опитва да стигне до Анастасия, затова и таксата е толкова висока. За тях съм поредният поклонник, тръгнал към мястото, където живее Анастасия. Все пак попитах:

— Защо решихте, че ми е притрябвало да отивам при някаква си Анастасия, а не просто в селото?

— Като ще е в селото, да е в селото. Все едно, приготви петстотин хиляди. Ако ги нямаш, хич няма и да те караме дотам.

Егорич не говореше особено любезно.

„Такава голяма сума вземат за превоза, а са недружелюбни — си помислих. — Каква ли е причината?“

И тъй като няхах избор, се съгласих. Но Егорич вместо да се зарадва на парите и най-вече на двете бутилки водка, за които изпрати своя млад помощник, се отнесе с още по-голяма неприязън към мене. Седна до мен на един камък и започна да мърмори под носа си:

— В селото... Какво село? Шест къщи, едва живи — ето ти и цялото село. Не е нужно това село никому.

— Често ли се налага да превозвате гости за Анастасия? Падат ли пари от превоза? — попитах Егорич, за да завържа разговор и да смекча неговата нелюбезност. Но Егорич отговори раздразнено:

— А кой ги е канил? Натискат се, глупаците му с глупаци, неканени. Нищо не ги спира. Тя да ги е канила? Канила ли ги е? Не ги е канила! На един е разказала за живота си. Той написал книжка. Добре де, пиши. Ама защо трябва да издаваш мястото? Ние не сме го издали. А той веднъж се срещнал с нея и написал за живота ѝ. И мястото издал. Даже женорята разбраха: няма да има тя покой, ако се издаде.

— Значи сте чели книжката за Анастасия?

— Книжки аз не чета. Сашка, моят помощник, се увлича по книжките. А тебе няма да те закараме веднага в селото. Далече е. Бавничък стана вече катерът.

Ще стигнем до една рибарска колиба, там ще пренощуваме. На сутринта Сашка ще те закара по-нататък, докато аз ловя риба.

— Така да е, — съгласих се аз и си помислих: „Добре, че Егорич не знае, че аз съм авторът на книгата за Анастасия.“

Сашка, помощникът на Егорич, донесе водката. След това поставиха в лодката риболовните принадлежности и тогава внукът на Егорич, Васятка, едва не провали пътуването. Той започна да иска от Егорич пари за радиоприемник.

— Дори прът за антената донесох, измислих как да го закрепя, — говореше Васятка, — и жица за антената имам. Като включим антената в радиото, ще можем да ловим много станции.

[1] стари пари преди деноминация от 1998 г. — Бел.ред. ↑

ПАРИ ЗА ГЛУПОСТИ?

— Виждаш ли какъв разумен внук имам, — с топлинка в гласа се похвали Егорич, — любознателен, майстор. Юнак е, Васятка. Трябват му пари.

Намекът беше ясен и аз понечих да извадя парите, а Васятка окуражен от похвалата, продължаваше:

— Трябва всичко, ама всичко, да слушам за космонавтите. За нашите и за американските. Когато порасна и аз ще стана космонавт.

— Какво? Какво каза? — изведнъж наостри уши Егорич.

— Като порасна, ще стана космонавт.

— Ей за такава глупост, ти, Васятка, от мен никакви пари няма да получиш — отсече дядото.

— Не е глупост да бъдеш космонавт. Космонавтите всички ги обичат. Те са герои, на телевизора ги показват. Те непрекъснато летят около Земята с огромни космически кораби. И с разни учени направо от космоса си говорят.

— А каква е файдата от шумотевица? Те си летят, а в Об има все по-малко риба.

— Космонавтите разказват за климата. Те предварително знаят какво ще бъде утре времето по цялата Земя, — продължаваше да защитава науката Васятка.

— Голямо чудо! Иди при баба Марфа, питай я, тя ще ти каже какво ще е времето утре, вдругиден и през следващата година. Всичко ще ти разкаже. И пари няма да ти вземе, а твоите космонавти? Парите на Петка прахосват твоите космонавти. На твоя баща парите.

— На космонавтите държавата им дава много пари.

— А тя, твоята държава, откъде взема парите? Да му таковам... Откъде ги взима държавата? От Петка, от твоя баща ги взема парите. Аз ловях риба, Петка я продаваше в града. Приискало му се беше бизнесмен да става, а държавата му казва: „Плати си данъците, дай ми всичките си пари, сиреч имаме си много разходи“. И в парламента дрънкат ли, дрънкат по-зле и от женорята на пазара. Изпоизмислили

всичко, изпоизобремени, за първи умници се смятат. Разни удобства си имат, в своите чистички тоалетнички си ходят, интелигентни, а водата в реката става все по-мръсна. Няма да получиш, Васятка, пари докато не се изпарят щуротиите от главата ти. И аз няма повече никъде да пътувам. Няма да изкарвам пари за глупости!

Вероятно от изпитото, Егорич така се разпали, че едва не се отказа от пътуването. Но като пийна пак водка направо от бутилката, донесена от Васятка, и запали цигара, се поуспокои и се качихме на катера. Той така и не даде на Васятка пари и през цялото пътуване мрънкаше под носа си нещо за глупостта.

Старият мотор на катера тракаше силно. Трудно беше да се води разговор. В пълно мълчание стигнахме до старата ловна къщурка с едно прозорче. На нощното небе се появиха първите звезди. Егорич, допил на катера започнатата бутилка водка, промърмори на своя Сашка:

— О-отивам да спя. Настанете се тук на пода в къщичката или до огъня. На разсъмване го закарай на нашето място.

Егорич се наведе, за да влезе през малката врата на хижата, но отново се обърна и повтори строго:

— До нашето място! Р-разбра ли, Сашка?

— Разбрах — спокойно отвърна Сашка.

Когато седяхме край огъня и ядяхме изпечената на жарта риба, попитах Сашка за фразата на Егорич, която ме накара да застана нащрек:

— Александър, може ли да ми кажеш кое е това „ваше място“, където Егорич ти каза да ме закараш?

— Нашето място... То се намира на брега срещу селото, от което може да се стигне до полянката на Анастасия — спокойно ми отговори Александър.

— Така значи! Вземате толкова много пари, а возите хората не дотам докъдето трябва?

— Да, така правим. Това е всичко, което можем да направим за Анастасия, за да изкупим вината си пред нея.

— Каква вина? И защо призна това пред мен? Как ще ме свалиш сега на „вашето място“?

— Ще спра, където ми кажеш. А за парите — ще ти върна своя дял.

— И на какво дължа тази привилегия?

— Познах те. Веднага те познах, Владимир Мегре. Четох книгата ти и видях твоята снимка на корицата. Ще те закарам където ми кажеш. Само че... Приеми спокойно това, което ще кажа. Разсъдливо. Не трябва да отиваш в тайгата. Няма да стигнеш... Отиде си Анастасия. Мисля, че отиде навътре в тайгата. Или някъде другаде, в неизвестно за нас място. Сега няма да стигнеш. Сам ще загинеш, или ловците ще те убият. Те не търпят чужденци в своите земи. Разправят се с тях от разстояние, за да не се излагат на излишна опасност.

Външно Александър говореше почти спокойно. Само пръчката, с която бъркаше в огъня трепна, и в нощта като фойерверк изхвъркнаха искри.

— Тук нещо се е случило! Какво? Ти ме позна, така че говори. Какво се е случило? Защо си е отишла Анастасия?

— Искан ми се да разкажа — със сподавен глас отговори Александър — да разкажа на някого, който може да разбере. Не знам с какво да започна, за да стане ясно, за да разбере аз самия...

— Говори просто, както си е.

— Както си е? Правилно, всичко е съвсем просто. Само че тази простота разтърсва. Ти ме изслушай спокойно. Ако можеш, не ме прекъсвай.

— Не те прекъсвам. Давай по същество.

НЕКАНЕНИ ГОСТИ

Александър започна да говори по сибирски спокойно, но все пак се чувстваше вътрешното вълнение в душата на побеляващия млад сибиряк.

— Когато четях твоята книга „Анастасия“, бях аспирант в Московския университет. Увлечах се по философия и психология. Изучавах източните религии с удоволствие. И изведнъж — Анастасия... Не след девет земи в десета, а тук, наблизко, до моя дом, в Сибир, където съм се родил и аз. Почувствах голяма сила, логика и смисъл в нейните думи. Почувствах нещо родно, значимо. Пред това необичайно усещане, което се роди в мен, избледнях чуждите учения. Захвърлих всичко и се втурнах към къщи, все едно от тъмнината към светлината се втурнах. Поисках да видя Анастасия, да поговоря с нея. Върнах се вкъщи и започнах да пътувам с Егорич на катера към мястото на брега, което си описал в книгата. Пресметнахме го ние с Егорич. От време на време и други се опитваха да се срещнат с Анастасия. Разпитваха ни за мястото, но ние никого не сме водили там. Местните жители имаха достатъчно ум и съобразителност в главата си, за да не поощряват поклонниците. Но веднъж ние, по-точно аз сам, без Егорич, закарах на това място цяла група.

— Защо си го направил?

— Тогава ми се струваше, че постъпвам правилно, че е за добро. Бяха шест човека. Двама големи учени, които по всичко изглеждаше, бяха с големи възможности. Или тези, които стояха зад гърба им, ги имаха. Останалите четирима бяха охрана, въоръжени с пистолети. Имаха и друго оръжие. И радиостанция имаха. Поканиха ме да им бъда водач. Съгласих се. Не заради парите. Първо дълго говорих с тях. Те не криеха, че целта на експедицията е срещата с Анастасия. Техният ръководител, побелял, приятен на вид човек, Борис Мойсеевич, разбираше, че Анастасия може да направи за науката повече от много научни институти. Канеха се да я изведат от тайгата, да ѝ създадат

условия за живот в резерват. Да ѝ осигурят охрана. Борис Мойсеевич казваше:

— Ако ние не го направим, ще го направи някой друг. Пък и всичко би могло да се случи с Анастасия. Тя е изключително явление, ние сме длъжни да го пазим и изучаваме.

А помощникът на Борис Мойсеевич, Станислав, интелигентен млад човек, макар и задочно, бе влюбен в Анастасия. Аз бях съгласен с техните аргументи. Те наеха малък кораб. С камион доставиха варели със самолетно гориво.

Когато пристигнахме на мястото, поставиха на високия бряг палатки и извикаха по радиостанцията вертолет. Той беше обзаведен с апаратура за аероснимки, видеокамера и още някакви необикновени уреди. Хеликоптерът летеше всеки ден ниско над тайгата и правеше снимки квадрант след квадрант.

Двама от учените преглеждаха всеки ден снимковия материал. Самите те понякога излитаха с вертолета към някое заинтересувало ги място. Те търсеха поляната на Анастасия, на която планираха да кацнат. Представях си с какъв грохот ще кацне вертолетът на полянката, разгонвайки всичко живо. Спомних си за малкото дете на Анастасия и си помислих, че той може да изплаши и него. Предлагам на учените след като определят местонахождението на поляната, да не приземяват вертолета там, а да се направи карта и да се стигне дотам пеша. Но Станислав обясни, че за Борис Мойсеевич ще бъде трудно да измине дългия път през тайгата. Той споделяше моите опасения, отнасящи се до нарушаването на спокойствието на обитателите на тайгата, но ме уверяваше, че Борис Мойсеевич ще може да успокои Анастасия и детенцето. Всичко се случи на четвъртия ден.

— Какво се случи?

Когато вертолетът излетя за поредните видео — и фотоснимки, а всеки от нас се занимаваше с нещо, един от охранителите видя, че към лагера ни от към тайгата се приближава самотна женска фигурка. Той съобщи за това на Борис Мойсеевич. Скоро целият лагер гледаше към приближаващата се жена. Тя беше облечена с тънка блузка, дълга пола, а на главата ѝ имаше кърпа завързана така, че закриваме челото и шията ѝ. Стояхме вкупом. Отпред бяха Борис Мойсеевич и Станислав. Жената се приближи към нас. В очите ѝ нямаше нито смущение, нито страх. Очите... Необикновените ѝ очи гледаха хората нежно, с

доброта. Ставаше ни някак по-топло от нейния поглед. Струваше ни се, че тя ни гледа не всичките едновременно, а всекиго поотделно. Обхвана ни някакво неразбираемо вълнение. Като че ли забравяйки за всичко, всеки от нас се опияняваше, наслаждаваше на топлината, излъчваща се от необикновените ѝ очи. Никой дори не се сети да ѝ предложи да поседне след дългия път.

Тогава тя ни заговори първа. Със спокоен и необикновено добронамерен тон каза:

— Добър ви ден, хора.

А ние стоим и мълчим. Първи заговори с нея Борис Мойсеевич.

— Здравейте — отговори вместо всички. — Представете се, моля, коя сте вие?

— Казвам се Анастасия. Идвам при вас с молба. Моля ви, върнете своя вертолет. Той е неблагоприятен за тези места. Вие търсите мен. Ето ме. Аз ще отговоря на вашите въпроси, на тези, на които мога.

— Да, ние ви търсихме. Благодаря, че дойдохте сама. Толкова проблеми отпаднаха — проговори Борис Мойсеевич. Той дори не ѝ предложи да седне, макар че до палатката имаше маса и съгъваеми столове, и не извика Анастасия настрана от нас. Изглежда и той се обърка от неочакваното ѝ появяване и започна веднага да говори за целите на нашето пристигане:

— Да, чудесно... Вие сама дойдохте при нас, а ние всъщност затова сме пристигнали. Не се безпокойте, ще върнем хеликоптера.

Борис Мойсеевич даде разпореждане на шефа на охраната да се свърже по радиостанцията с командира на вертолета и да се върнат в базата. Заповедта веднага беше изпълнена.

След това той се обърна към Анастасия и вече по-спокойно и уверено заговори:

— Анастасия, сега ще дойде хеликоптерът. Вие ще се качите на него заедно с нашите сътрудници. Ще им покажете поляната, където живеете със сина си. Ще се приземите там, където вие покажете и ще вземете сина си. Ще ви закараме в резерват в Подмосковието. Там всичко ще бъде подредено както вие кажете. Там никой няма да ви безпокои. Резерватът има непрекъсната охрана. След вашето заселване тя ще бъде засилена. Само понякога, в удобно за вас време, ще общувате с учените. Те ще бъдат достатъчно подготвени хора. Ще ви

бъде интересно да разговаряте с тях. И за тях ще бъде интересно да чуят вашите виждания за някои природни и социални явления, вашата философия. Ако пожелаете, ще имате най-достойния помощник. Това ще бъде човекът, който винаги ще бъде редом с вас, ще може да ви разбира от половин дума. Независимо че е млад, той е много голям учен, много талантлив. Освен това е влюбен във вас. И вие, както си мисля, сте достойни един за друг, бихте могли да станете чудесна, щастлива двойка. Той ви заслужава не само заради знанията и интелигентността си, но и заради начина си на живот. Той е тук. — Борис Мойсеевич се обърна към Станислав, посочи го с ръка и го извика: — Ела, Станиславе, какво стоиш там? Ела се представи.

Станислав се приближи, застана срещу Анастасия и леко смутен заговори:

— Направо ме сватоса Борис Мойсеевич. За вас, Анастасия това може да е неочаквано, но аз действително съм готов да ви направя предложение. Готов съм да осиновя вашето момченце и да се отнасям към него като към мое дете. Готов съм да ви помогна в разрешаването на много проблеми. Моля да разполагате е мен като с приятел.

Станислав елегантно склони глава пред Анастасия, взе ръката ѝ и я целуна. Той беше елегантен и красив. И ако Анастасия беше облечена в други дрехи... Те действително биха били красива двойка.

Анастасия отговори любезно и приветливо:

— Благодаря за доброто отношение към мен... Благодаря, че се безпокоите за мен — и добави: — Ако вие действително се чувствате достатъчно силен, за да управлявате своята любов, да правите живота на друг човек по-щастлив и пълноценен, може би ще си спомните за жените от вашето обкръжение, за някоя, която е неудовлетворена от живота си, нещастна жена. Обърнете ѝ внимание, обикнете я, направете я щастлива.

— Но аз искам да обичам вас, Анастасия.

— Аз съм щастлива с друг. Не хабете усилията си за мен. Има жени, които се нуждаят от вас.

Борис Мойсеевич реши да помогне на замлъкналия Станислав:

— Този, другият, с когото вие, Анастасия, се е случило да се срещнете? Вие, разбира се, имате предвид Владимир. Той съвсем не е най-добрият представител на обществото ни.

— Подобни оценки от вашите уста няма да променят чувствата ми. Не съм в състояние да ги управлявам.

— Все пак защо Сте се Срещнали именно с Владимир? Човек, който е далеч от духовността, науката, та дори от нормалния начин на живот. Та той е само един най-обикновен предприемач. Защо сте обикнали точно него?...

— В един момент изведнъж започнах да разбирам — продължи Александър — че Борис Мойсеевич, Станислав и цялата група имат ясно поставена цел — по всякакъв начин да хванат, да вземат Анастасия със себе си и да я използват за някакви свои цели и интереси, въпреки нейната воля. И не е важно чия е идеята, дали е тяхна или на някой висшестоящ, те ще се опитат да осъществят замисъла си. И никакви, дори и най-убедителни доводи, няма да ги спрат.

Може би Анастасия също разбираше това. Без съмнение тя не можеше да не знае и да не чувства намеренията им. И въпреки това се отнасяше към застаналите срещу нея мъже като към добри и близки хора. Искрено и откровено говореше с нас за най-съкровеното и това нейно отношение, искреността ѝ възпираше, по-скоро забавяше прилагането на насилие. Тя така успешно парираше опитите на Борис Мойсеевич и Станислав да охладят отношението ѝ към тебе, че правеше безсмислени разсъжденията им на тази тема.

Казват, че влюбената жена вижда в този, когото обича, само доброто, каквото и да прави, независимо какво прави и какъв е в действителност. Но нейните аргументи бяха от друг характер. Когато премина първото вълнение от появяването на Анастасия, аз успях тайничко да включа диктофона.

След това често прослушвах и анализирах казаното от Анастасия. Помня всичко. И това „всичко“ преобръща съзнанието.

— Какво преобръща съзнанието? — Беше ми интересно да разбера как се е изказала Анастасия за мен. И Александър продължи:

— След въпроса на Борис Мойсеевич: „Защо обикнахте именно него?“ — Анастасия отговори просто:

— Безсмислено е да ми задавате такъв въпрос. Никой от влюбените не може да обясни защо обича именно този, когото обича. За всяка влюбена жена най-добър и значим в целия свят е един, нейният избраник И за мен моят любим е най-добрият.

— И все пак вие, Анастасия, не можете да отречете абсурдността на избора си. Дори и да е станало случайно, все пак е абсурдно. Вашата воля, способности, аналитичност на ума трябва да охладят първоначалния порив, да ви обяснят цялата несъстоятелност на този човек в сравнение с другите. Помислете върху това.

— Тъкмо размислите говорят за обратното. В дадения случай е безполезно да се губи времето точно за тях. Те само увеличават загадъчната необходимост на случилото се. Трябва да се приеме всичко така, както е.

— Да се приеме абсурдът? Парадоксът?

— Така изглежда само на пръв поглед. Вие сте изминали дълъг път от Москва дотук. Преодолели сте трудности, за да стигнете до това място на брега. Задавате ми въпрос за моята любов. Но не подозирате, че всъщност това е истинският парадокс, че по-голяма яснота относно тази любов дават самите събития, станали в Москва. И е по-добре да размислите именно върху тях. Не е било необходимо да идвате чак дотук, или да пътувате толкова надалеч.

— Какви събития са станали в Москва?

— На пръв поглед изглеждат обикновени. Но само външно. Владимир, както казвате е простоват и с нищо незабележим, порочен човек. Захвърляйки всичко, пристигнал от Сибир в Москва веднага след срещата си с мен. Той е дошъл, за да спази дадената си пред мен дума — да организира сдружение на предприемачите с по-чисти помисли. Той вече нямал пари, но действал.

В Москва, на ул. „Токмаков“ №14, има двуетажно сграда. Там по-рано са работили хора, оглавявали първото обединение на предприемачите. По-късно ръководителите на обединението си тръгнали. Обединението умирало.

Владимир влезе в тази сграда и в пустеещите големи и малки кабинети настъпило оживление. Там той пишел писма, адресирани до предприемачите. Работел от ранно утро до късна вечер в кабинета си. Там и спял. При него идвали хора, намерили се и такива, които започнали да му помагат, повярвали на него и на това, което той правел. Аз го помолих за това, когато той беше при мен в тайгата, на моята полянка. Аз разказах на Владимир колко е важно всичко това.

Аз съставих и му изложих плана за действие. Целта можеше да се постигне, изпълнявайки плана в последователността, в която беше

построена моята мечта. Но първо трябваше да се напише книгата. С нейна помощ да се обяснят много неща и да се разпространи информацията. Книгата имаше за цел да намери и обедини предприемачите с чисти помисли, за да дадат средства за осъществяването на плана.

Но Владимир правеше всичко както сам го разбираше и смяташе за правилно. Той почти не си спомняше за мен. Разбра значимостта на замисленото и живееше с него. Вървеше по пътя си, нарушавайки последователността.

По такъв начин целта не можеше да се достигне. Но той не знаеше това и действаше с невероятно упорство и изобретателност. Започнаха да му помагат и други хора, повярвали в идеята. Бавно започнаха да прорастват кълновете на новото обединение на предприемачите. Беше невероятно. Те се събираха заедно. Това бяха действително предприемачи с по-чисти помисли. Списъкът с адресите им съществува, може да се убедите.

— Ние прегледахме този списък. Той беше публикуван в първото издание на книгата. Трябва да ви разочаровам. В списъка бяха включени и такива предприятия като завод „Кристал“, например, московският завод, произвеждащ спиртни напитки. Неговата продукция е несъвместима с духовните разбирания.

— Всичко в света е относително. И завод „Кристал“ може би не е най-лошият в сравнение с други. Освен това ставаше дума за замисли, които могат да променят всичко. Материята на днешния ден е плод на вчерашния замисъл.

— Мога да се съглася с такова изказване. Но все пак вашият Владимир не можа да организира обединението на предприемачите с чисти помисли. Уверявам ви, Анастасия, че не сте заложили на подходящия човек.

— Като наруши предначертанията на събитията, естествено Владимир не можеше да стигне до целта. Той нямаше елементарни възможности и средства за разпространяване на информацията, дори извън пределите на Москва. Стекоха се и неблагоприятни обстоятелства. Той се лиши от кабинетите за продължаване на своята работа, средствата за връзка и мястото за нощуване. Напусна сградата на ул. „Токмаков“. Напусна я с малка група хора — московчани, които му помагаха, но без средства за съществуване, без възможности да

заплаща работата на помощниците си, без да има жилище и даже зимни дрехи. Напуснал семейството си и изоставен от семейството си. А знаете ли за какво говореше той с групата московчани, вървейки към метрото по замръзналата улица? Той обсъждаше как да започне всичко отначало. Дори и при тези обстоятелства и състояние, той строеше планове, опитвайки се да предприеме нещо. Той е предприемач. Московчани вървяха след него, слушаха го, вярваха му. Те го обичаха.

— За какво, позволете да ви попитам?

— Ами попитайте ги, попитайте тези московчани — защо, какво са открили в него. Отидете в сградата на ул. „Токмаков“ и попитайте охраната защо те, сменяйки се на дежурствата, му носеха в бурканчета ядене и всеки се стараеше да го нахрани. И се стараеха да го правят така, че да не го обидят.

Те, охранителите, които не му бяха подчинени, приготвяха супи, борш и ги носеха, за да хапне нещо домашно. Те го обичаха. Защо?

Когато влезете в това здание, поговорете и с красивата жена, бивша актриса, която работеше там като секретарка. Тя изигра главната роля на добрата девойка от друга планета във филма „По трънливия път към звездите“. Изпълни я много добре в един хубав филм, призоваващ да пазим и обичаме Земята. Попитайте я, защо тя, работейки в друга фирма, намираща се в същата сграда, се стараеше скришом да помага на Владимир и наистина му помагаше. Защо тя се стараеше да занесе на моя любим кафе или чай на обяд? Тя представяше нещата така, сякаш нейната фирма я снабдява със сладки, захар и чай. В действителност носеше всичко от къщи. Тя го обичаше. Защо?

А той, Владимир, въпреки всичко губеше сили и умираше. Физическите му сили свършваха. Дори и в предсмъртно състояние се опитваше да достигне целта. Да, той е предприемач. И има силен Дух.

— Анастасия, говорите чрез алегии. Какво означава „въпреки всичко умираше“? Това в преносен смисъл ли е?

— Не, в пряк. Няколко дни, когато беше в Москва, неговата плът беше почти мъртва. Обикновено в такова състояние хората са неподвижни. А той ходеше и действаше.

— Може би благодарение на вас, Анастасия?

— През тези четиридесет и два ужасни часа нито за секунда, нито за миг не престанах да го топля със своя Лъч. Но това не беше

достатъчно. Моят малък Лъч не можеше да задържи живота в тяло, в което отслабва Духът. Но Духът на Владимир се бореше. В своите стремежи той не забелязваше пристигналата смърт. Духът помогна на моята малка светлинка. После се присъединиха и други светлинки. Съвсем, съвсем слабички и неосъзнати, но те бяха там. Тези светлинки бяха на хората от неговия кръг в Москва, които го обичаха.

Почти мъртвата плът започна да се изпълва с живот. Смъртта отстъпва пред искрената Любов, ако тя е достатъчна, Безсмъртието на човека е в любовта, в способността му да възпламенява любов към себе си.

— Мъртвата плът не може да ходи. Вие все пак говорите алегорично, не научно.

— Критериите на човешките науки имат временен характер. Има Истини, които не са само за днешния ден.

— Но как тогава да убедим днешните учени? Необходими са ни показанията на безпристрастни уреди.

— Добре. Курската гара. Там, в метрото, има фотоапарат. Тези дни Владимир си направи там малка цветна снимка за пропуск. Тази снимка може би все още се намира в сградата на „Ленински проспект“ №2. Във Владимир може би има още една. Погледнете я внимателно и ще видите всички признаци на мъртво тяло. Автоматът е фиксирал даже потъмняването на трупа и петната по лицето. Но ще видите и живот в очите. Духът на борбата.

— И все пак, само вие бихте могли да го спасите, Анастасия. Кажете, защо изразходвате именно за него толкова усилия? Защо?

— Не само аз съм съпричастна към спасението. Попитайте тримата московски студенти защо са наели за своя сметка квартира за него? Защо, когато той най-после разбра и започна да пише книгата, те, по време на сесия, работейки където им падне, набираха през нощта текста, написан от Владимир, на своите компютри? Защо? Вие може да зададете този въпрос на много московчани, които бяха до него в трудните моменти. Разкриването на тайната е в тях, а не в мене. Защо Москва, нейните хора, го пазеха, помагаха му и му вярваха?

Тя, Москва също пишеше книгата. Аз съм възхитена от този град! И се влюбих в него! Никакви бучащи машини, безумни катаклизми, създавани от технократичния ни свят, не ще успеят да

изтрият в Душите на живеещите там хора възприятието на доброто и любовта.

Много от хората в този град се стремят към доброто и светлината — към Любовта. През гърмящите механизми и суетата, те чувстват великата ѝ сила и нейната Благодат.

— Но, Анастасия, онова, което говорите, действително е невероятно и разтърсващо. То не би могло да става само по себе си. Това още веднъж доказва невероятните ви способности, неவிжданите възможности на Лъча, който владееете. Вие явно сте осветявали с него московчаните, контактуващи с Владимир. Нали няма да отречете, че е така? И че всички чудеса сте ги създавали вие?

— Любовта твори чудеса. Действително аз докосвах внимателно със своя Лъч светлина всички, с които общуваше Владимир. Но аз само малко усилвах вече съществуващите в тях чувства на добро, любов, стремеж към светлина. Само усилвах това, което го имаше в тях. И книжката беше издадена в Москва. Първият тираж беше малък, а книжката — тъничка. Но хората я купуваха. Тя се разпродаваше бързо. Владимир не изопачи случилите се в тайгата събития, той честно описа изпитаните от него чувства. За много от читателите аз изглеждах умна и добра, а Владимир — глупав и ограничен. Хората четяха разказаното, без да отчитат, че Владимир се е намирал на четири очи с мене в глухата сибирска тайга. За него всичко тогава беше необичайно. Неизвестно е кой друг би могъл без екипировка да стигне толкова навътре в тайгата. И как би се държал, ако види това, което видя той. Владимир честно е описал събитията. А за много хора започна да изглежда глупав. Ето и вие задавате въпрос: „Защо именно той?“ И защо го обичам толкова много?

Когато се пишеше книгата, Владимир вече беше осмислил по друг начин много от нещата. Той много бързо осмисля всичко. Тези, които имаха възможност да разговарят с него, не можеха да не забележат това. Но Владимир не се стремеше да разкраси себе си, онзи, предишния Владимир.

НОТИТЕ НА ВСЕЛЕНАТА

— Анастасия говореше за тебе с топло чувство — продължаваше Александър. — Тя знаеше всичко за хората и събитията. Казваше: „Още при излизането на първия тираж на книжката в Москва, веднага се получиха възторжени отзиви, стихотворения, картини и песни.

Благодарение на чистосърдечното излагане на фактите, в книгата са запазени съчетанията и символите, издирени от мене във Вселената. Точно те предизвикват у хората необикновени, благотворни, изцеляващи всичко чувства“.

При тези думи на Анастасия, Борис Мойсеевич изведнъж се засуети и седна до масичката пред палатката. Видях, че тайничко включи диктофона. Вероятно в търсенето на някаква важна информация, той изобщо престана да обръща внимание на околните. Дори не предложи на Анастасия да седне, мислеше само за това как по-бързо да получи повече информация от нея. Развълнуван старият учен задаваше въпросите си:

— Учените от различни страни се опитват със специални скъпо струващи прибори да улавят необичайните звуци на Вселената. Да, те съществуват. Науката знае за тях. Може би засега не разпознава всичките, само някои от тях. Може би милиардна част. Анастасия, вие с какви уреди ги улавяте? С каква апаратура може да се направи подбор на звуците, които целенасочено могат да влияят на човешката психика?

— Такъв уред има отдавна. Неговото име е човешката Душа. Настройката и чистотата на Душата приемат или отхвърлят звуците...

— Добре. Така да е. Да допуснем, че вие сте успели. Провървяло ви е да намерите и подобрете от милиардите звуци на Вселената най-добрите, а след това и съчетанията им. Но звукът може да се възпроизведе само с помощта на уред, на определен музикален инструмент. Какво общо има книгата?

— Да, книжката не звучи. Тя е като лист с ноти. Читателят неволно произнася вътре в себе си прочетените звуци. Така скритите в

текста съчетания звучат в Душата в първосъздадения си неизопачен вид. Те носят в себе си и Истината, и изцелението.

— По какъв начин Владимир е успял да запази вашите знаци, щом той самият не е знаел за тях?

— Оpozнах предварително словесните изрази на Владимир. Знаех, че той няма да изопачи събитията, същността им, ще представи, дори и себе си, такъв, какъвто е. Но той не предаде всички знаци на съчетанията. Трябваше да продължи да пише. Той е предал само една малка част от онова, което знаеше и беше осмислил, когато започна да пише. Трябваше да продължи да пише. Дори и славата вече се докосваше до него. Невиждана слава. Още малко усилия и обединението на предприемачите щеше да се осъществи. И изведнъж Владимир отново направи крачка, непредвидена в моята мечта. Той напусна предплатеното жилище на московчаните от неговото обкръжение, остави им възможността да приемат читателските комплименти. Качи се на влака и замина.

— Защо е направил това?

— През цялото време все му се искаше да намери потвърждение на разказаното от мен. Научно, достоверно потвърждение за съществуването на различни неща, за които аз му говорих. Да ги докосне. И затова реши да не пише повече. Замина за Кавказ. Владимир напусна Москва, за да види с очите си долмените — древни съоръжения, където преди десет хиляди години са отивали да умират живите. Аз му разказвах за това. Аз му казах колко важно функционално предназначение имат тези долмени за живите днес.

Владимир пристигна в град Геленджик. В музеите на Краснодар, Новоросийск, Геленджик са събрани материали за долмените. Той се среща с различни учени, археолози, краеведи, които ги изучават. Накрая се оказа, че събраната от него информация е повече от тази в отделните музеи. Е, разбира се, и аз тайничко му помагах. Чрез хората, с които контактуваше, вложих в него много нова информация, за да може да съпостави и да направи своите изводи. Но и той самият действаше бързо и решително. Особено когато съпостави цялата събрана информация с казаното от мен, когато археолозите му показаха най-близкия до пътя долмен и разбра, че има и други, но били разрушени, защото местните жители не им отдавали дължимото значение. Изобщо малко ги интересували. Владимир направи нещо,

което би могло да изглежда невероятно. За три месеца измени отношението на местните жители към долмените. Те започнаха да ходят там с цветя. По инициатива на жените краеведи от Геленджик беше създадено обществено сдружение, наречено в моя чест „Анастасия“. Това обединение създаде училище за екскурзоводи, за да информират гостите за долмените, да ги пазят, а не да ги разрушават. И още нещо, подготвиха нови екскурзионни маршрути, нарекоха ги „Маршрути към разума“.

В Геленджик екскурзоводите започнаха да говорят за значението на Първоизточниците, за великите творения на Създателя — за Природата.

— Анастасия, нима смятате, че всичко това се дължи на него? И вие нямате никаква роля?

— Ако можех да направя толкова много без него, щях да го изпълня по-рано. Аз много исках да го направя. В единия от долмените в тези планини е умирала плътта на моята прамайчица.

— Но как? Как е възможно един неизвестен човек за такъв кратък срок да промени отношението на хората? И даже да успее да организира действащо сдружение. Вие самата казвате, че научните материали, различните публикации са били известни на местните жители, след като за тях са знаели и в музеите. Но те не са вълнували хората.

— Да, били са известни и не са ги вълнували.

— Защо тогава него са го послушали? Как е успял? Не е възможно да се промени толкова бързо съзнанието на хората.

— Владимир не знаеше това. Не знаеше, че е невъзможно да се промени така бързо съзнанието на хората. Затова действаше и го променяше. Отидете в този град, разпитайте хората, които са се включили в сдружението. Разберете как и защо успехът се е усмихнал на Владимир.

Аз се радвах на това, което ставаше в града. Обединение „Анастасия“... Когато го попитали, той се съгласил с такова наименование. Аз реших, че е заради мене. Той действително разбра много неща, но не ме обикна. Не ме обикна, защото направих много грешки.

Скоро трябваше да ги осъзная... Да разбере, че наяве се осъществява моята мечта. И хората ще бъдат пренесени през отрязка

от времето на тъмните сили. Хората ще бъдат щастливи. Ще се сбъдне това, за което съм мечтала, с изключение на взаимността в любовта за мен. Това е разплатата за извършените от мен грешки, за моето несъвършенство и недостатъчната чистота на помислите ми.

— Какво е станало? Защо сте решили, че е така? Между другото, на всички отдавна ни е ясно, че той е груб и недодялан. Повярвайте ми, Анастасия, като по-стар от вас, и като баща на семейство, ви казвам, че вашите родители не биха одобрили подобна връзка.

— Моля ви, не трябва да говорите така за този, който ми е скъп. За някого Владимир може да изглежда груб, но знам аз и друго.

— Какво толкова можете да знаете за него? На всички е известно какво може да представлява един предприемач, а той е типичен предприемач на нашето време. Това е ясно на всички. Анастасия, вашето отношение към Владимир е предубедено.

— Каквото и да е, то е мое. Освен това и предположението ви за мнението на родителите ми не е вярно.

ДУХЪТ НА ПРАМАЙЧИЦАТА

— Една сутрин разбрах... — тихо каза Анастасия и погледът ѝ като че ли потъна в миналото. — В онова утро Владимир не беше вкъщи, в квартирката, която беше наел временно. А аз не можех да го търся с моя лъч светлинка. Започваше денят, в който преди много векове в долмена е умирали моята прамайчица. На този ден аз винаги си спомням за нея. Опитвам се да си поговоря с нея. И тя си говори с мен. Вие също ходите на гробищата в деня за помен на своите близки, роднини, за да помислите за тях, да си поговорите. Аз правя това, без да напускам полянката. Моят лъч светлинка ми помага да говоря и да виждам на разстояние, а те го усещат. В този ден аз си спомнях за моята прамайчица, опитвах се както винаги да поговоря с нея, но не чувствах отговорите ѝ. Тя не реагираше на моя зов. Такова нещо досега не беше се случвало... Започнах да търся нейния долмен с моя лъч. Намерих го. Осветяха го с всички сили. Прамайчицата ми не реагираше. Духът на прамайчицата не беше в долмена.

— Анастасия, обяснете, моля ви, какво представлява Душата на човека. От какво е съставена?

— От всичко невидимо, което се намира в човека, включително и някои пристрастия, усещания, придобити по време на съществуването в плътта.

— Духът притежава ли някои от енергиите, които са ни познати?

— Да. Това е комплекс от много енергии. След приключване на живота на човешкия индивид в плътта, този комплекс се разпада на отделни енергии, които след това се използват в растителните, в животинските съединения, в природни явления.

— Каква е силата, енергийният потенциал на комплекса неразделени енергии?

— При всеки е различен. Най-слабият не може даже да преодолее гравитационната енергия. След това той при всички случаи ще се разпадне.

— Гравитационната? Най-слабият... Може ли неговото проявление да се види в нещо? Да се усети? Да се почувства?

— Разбира се. Например смерчът.

— Смерчът? Смерчът, който изтръгва дърветата с корените им, преобръща коли и покриви... Тогава каква енергия притежава най-силният?

— В най-силния? Това е Той. Аз не мога да осмисля докрай силата на Неговата енергия.

— Тогава, да речем някакъв среден?

— В енергийния комплекс на много Духове от средното ниво присъства вече освободената енергия на мисълта.

— Каква е силата на енергията, потенциалът на такъв среден комплекс от енергии?

— Нали ви казах — в него присъства освободената енергия на мисълта.

— Какво означава това? С какво може да се сравни? Какво е нейното определение?

— С какво? Определение? Вашият ум, вашата мисъл и съзнание, каква най-мощна енергия биха могли да си представят?

— Енергията на ядрения взрив. Не, процесите, протичащи на Слънцето.

— Всичко, което изредихте, е равно на една малка частица освободена мисловна енергия. Що се отнася до определенията, вие сами си ги измисляте и ползвате при словесното общуване помежду си. Може да използвате това, което знаете, умножено на степен безкрайност.

— Каква е силата на енергията на Духа на вашата прамайка?

— В него присъства освободената енергия на мисълта.

— Откъде сте научили за вашата прамайка? Как и къде е умряла? Нали това се е случило преди десет хиляди години?

— Поколенията на моите прародители са предавали един на друг информацията за нея — моята прамайчица, отишла да умре в долмена.

— Разказвали ли са ви за вашата майка?

— Когато загина моята майка, аз бях малка, не бях способна да осмисля такава информация. Дядо и прадядо ми съобщиха всичко за моята майчица.

— Може ли да се види Духът с обикновеното човешко зрение?

— Частично да. Ако се промени възприятието на спектъра, цветовъзприятието на зрението и се измени вътрешният ритъм.

— Нима това е възможно?

— Известното ви явление далтонизъм подсказва точно това — че е възможно. Вие смятате, че това е болест, а не е така.

— Казахте, че вашата прародителка, вашата майка, заслужава да се предава информацията за нея от поколение на поколение в продължение на хилядолетия. В какво са достойнството и ценността ѝ?

— Прамайчицата ми е била последната от Първоизточниците, която е притежавала способността и е знаела как и за какво трябва да мисли жената при кърменето на бебенцето. Това са били знания на хората, живели преди десет хиляди години, които започнали да се забравят от цивилизацията. Тези знания почти изцяло са изчезнали днес. Прамайчицата ми изобщо не е била стара, когато е отишла да умира в долмена, за да съхрани всички тези знания на Първоизточниците. И когато хората отново започнат да си възвръщат способността да осмислят... Когато възникне в тях потребността... Тогава тези знания ще бъдат предадени на жените, кърмещи бебета. А след това те ще си помагат една на друга да получават знания за всичко. Чрез смъртта в долмена, прамайчицата ми е получила още знания за голямата Истина, необходима на жените.

— Защо е отишла точно в долмена? С какво се различава долменът от обикновената каменна гробница? И защо, недочаквайки старостта, тя решила да умре там? Какво е водило прамайка ви, осъзнатостта на целта или суеверието?

— Още тогава се отдавало все по-малко значение на кърменето на бебетата с майчино мляко и по желание на самите жени долмените не им го предоставяли. Старият вожд уважавал прамайчицата ми и разбирал, че ако не изпълни молбата ѝ, новият вожд изобщо няма да поиска да я изслуша. Ще си помисли, че намеренията ѝ са само една прищявка. Само че старият вожд не успял да убеди мъжете да построят долмен за прамайчицата ми. И тогава той дал своя. Мъжете не одобрили решението на вожда и отказали да повдигнат плочата на долмена, за да влезе в него прамайчицата. Цяла нощ струпалите се жени се опитвали сами да повдигнат тежката каменна плоча. Но многотонният камък не се поддал. На зазоряване старият вожд дошъл при тях. Той вече дори не се движел и все пак дошъл, опирайки се на

тояга. Усмивнал се старият вожд, обърнал се към жените с ободряващи, думи и те успели да повдигнат тежката каменна плоча. Прамайчицата влязла в долмена...

— С какво се отличава долменът от обикновената каменна гробница?

— Външно почти с нищо. Но в долмена, както вие наричате каменната гробница, отиват да умрат живи хора. Той не е само обикновено култово съоръжение както се смята сега. Това е паметник на мъдростта и великата саможертва на Духа за бъдещите поколения. Той и сега е важен заради функционалното си предназначение. Смъртта в такъв долмен не е обикновена. Думата смърт всъщност изобщо не подхожда за такъв случай.

— Представям си го. Жив човек, зазидан в каменна камера... Това действително е необикновена мъчителна смърт.

— Отиващите в долмените хора изобщо не са се измъчвали. Необикновеното при тяхната смърт се състои в това, че те медитират. Медитират във вечността, в Духа, оставайки завинаги на Земята, запазвайки някои земни чувства. Но Душата на отишлите в долмена е лишена завинаги от възможността да се прероди отново в материалното на Земята.

— Как са медитирали?

— На вас ви е ясно какво е медитация. Особено според старите източни религии. И сега съществуват учения, помагащи да се разбере малка част от явленията при медитация, но, за съжаление, не и нейното предназначение. Сега също има хора, които могат да медитират — да отделят за известно време част от Духа си от тялото и после да го върнат. С помощта на медитацията в долмена, още при живо тяло, Духът се отделя напълно и се връща многократно, докато плътта е жива. След това Духът остава завинаги в долмена. Самотен, Той винаги ще чака идващите, за да предава мъдростта на Първоизточниците. Плътта дори да е живяла известно време, все пак е била заточена. Но докато е била жива, Духът е имал възможност да посещава и да пребивава в различни измерения и да се връща обратно. А това е давало възможност да се анализира с невероятна за нашите представи скорост, и да се уточнява съществуващата Истина. Умрелият или отишлият във вечна медитация в долмена е знаел, че неговата Душа и Дух повече никога няма да могат да се вселят в земна плът, в

материята. Никога няма да могат за дълго и надалеко да се отделят от долмена, но ще имат способността да общуват с частица от Душата на приближилия се към долмена, живеещ в плът човек. И, ако можем да говорим за страданията при смъртта, за страданията въобще, то в дадения случай те се състоят в това, че в продължение на хилядолетия никой не идва при душата, за да вземе тези знания. Тяхната истинска трагичност е в отсъствието на искането, на търсенето. В отсъствието на желанието да поискаш, да търсиш, заради което...

— Анастасия, вие смятате, че е много важно жената — майка, кърмеща детето си, да има тези знания и способности?

— Да, много е важно.

— Но защо? Нали майчиното мляко храни единствено плътта на бебето?

— Не само плътта. То може да носи със себе си огромна информация и чувственост. Вие би трябвало да знаете, че всяко вещество има и своя информация, излъчване, вибрация...

— Да, има. Но как може майчиното мляко да предава чувственост?

— Може — то е много чувствително. То непрекъснато е свързано с чувствата на майката. В зависимост от тях се сменя дори вкусът му. А от стреса може да изчезне кърмата или тя да се пресече.

— Да, действително може... Може... Значи при вашата прародителка не е идвал никой от много хилядолетия?

— Отначало са идвали. Предимно поколения роднини и живеещи в околността хора. След това на Земята са започнали катаклизми и преселения. Долменът останал. Но през последните хилядолетия никой не се е приближавал до долмена на моята прамайчица, за да научи... Сега долмените ги разрушават... Защото хората не знаят...

Когато разказах на Владимир за долмените, за прамайчицата ми, той каза, че може би ще отиде при нейния долмен. Тогава му обясних, че той няма да може да разбере, да почиства Духа, Душата на прамайчицата и да приеме нейната информация. На мъжете не са известни чувствата, усещанията на майката — кърмачка. Не мъжете, а жените чака моята прамайчица много хилядолетия. Но жените не идват при долмена. И само аз веднъж в годината се свързвам с нея. Онзи ден исках да пообщувам с нея, да ѝ кажа нещо хубаво, но не можах. Духът на прамайчицата не беше в долмена. И аз самата, не

разбирайки защо, започнах бързо да движа моя лъч около долмена като увеличавах все повече и повече диаметъра на кръговете. И изведнъж... Видях! Видях! В една дълбока клисура на камъните лежи в безсъзнание Владимир. А моята прамайчица, нейният Дух, като кълбо от сгъстени енергии се е склонила над него. И аз разбрах. Още преди това знаех, че Владимир търси водачи, за да прекоси планината в посока към долмените, намиращи се далеко от пътищата. Но не намерил. Никой не е искал да отиде с него без заплащане. И тогава Владимир е тръгнал сам в планината. Паднал от пътеката в планинския проход. Обувките му бяха неподходящи за ходене в планина. Той изобщо нямаше никаква подходяща за целта екипировка. Искаше да се убеди в съществуването на долмените, да ги пипне. И тръгнал сам в планината. В деня за помен той вървял към долмените, далеч от пътищата. Прамайчицата ми не знаела защо върви в планината този съвсем неподготвен, неекипиран за ходене по планинските пътеки човек. Тя го гледала и когато той се подхлъзнал, паднал и се затъркалял надолу... Тогава изведнъж... Нейният Дух като еластично сгъстено кълбо въздух се метнал надолу.

Прамайчицата спасила Владимир. Той не си ударил главата в камъните, но изгубил съзнание от многото натъртвания, когато се търкалял надолу.

Прамайчицата подпираше главата му с еластичното кълбо сгъстен въздух сякаш я държеше в дланите си и чакаше кога ще дойде в съзнание. Затова не говореше с мен.

Когато Владимир се съвзе, тя не се върна в долмена си. Остана долу в клисурата. Гледаше как Владимир се катери нагоре към пътеката. По-късно разбрах, че прамайчицата ми била на пътеката, защото започнала да търкаля камъчетата надолу. Именно тя, като еластичен ветреца, събаряла камъчетата от планинската пътека. Искала да помогне на Владимир да слезе от планината. И аз много го исках. Започнала да движи бързо-бързо своя лъч светлина, за да не бъде толкова мокра и хлъзгава пътеката, за да може Владимир да стигне до своята малка квартира и да излекува раните си. А Владимир като изкачи склона на клисурата, седна на пътеката и започна да разглежда чертежчето, което му направил археологът от Новоросийския музей. После стана и тръгна, накуцвайки. Но не надолу по сухата и вече без камъчета пътека, а в обратната посока —

нагоре. Аз замрях от изненада, а мисля, че прамайчицата даже не разбра веднага намеренията му. Той се обърна и тръгна направо през трънливия храсталак... Аз разбрах: той се катереше към долмена на Прамайчицата ми. И той стигна дотам. Седна на портала до каменната плоча. Разкопча винтягата си и аз видях... Под нея имаше цветя. Три розички, Дръжчиците на двете се бяха прекършили. Бяха се счутили, когато той се търкалял надолу и се удрял в камъните. Някои от шипчетата им бяха в кръв. Той сложи розичките на плочата. Запуши и каза: „Жалко, че цветята се изпочупиха. За, теб, красавице, са те. Сигурно си била красавица като Анастасия. Умна и добра си била. Искала си да разкажеш на нашите жени за кърменето на бебенцата. Само че те не знаят за тебе и твоят долмен се намира далечко от пътищата. Трудно е за жените да дойдат дотук.“

Владимир извади малка плоска манерчица с коняк и две малки метални чашки, измъкна от джоба си шепа измачкани бонбони. Напълни чашките. Изпи коняка от едната, а другата постави на портала, сложи едно бонбонче и каза: „Това е за теб, красавице.“

Владимир правеше всичко така, както го правят съвременните хора, когато ходят на гробището при свои близки или приятели. А прамайчицата... Нейният Дух, кълбото от невидими енергии, се мяташе около него. Тя се обърка, не знаеше как да се държи. Опитваше се да отговори някак на думите на Владимир и уплътняваше въздуха във формата на своята плът, но очертанията бяха прозрачни и едва доловими. Владимир не ги виждаше. На него, невиждащия и нечуващия, тя все се опитваше да обясни нещо, мяташе се наоколо. Кълбото енергия леко закачи чашката. Тя се преобърна. Владимир помисли, че случайният ветрец преобърна чашката с коняк и се пошегува:

— Ама че и ти, лекомислена, да разлееш такъв скъп коняк!

Духът на прамайчицата изведнъж замря в ъгъла на долмена. Владимир наля още коняк в нейната чашка, сложи върху нея камъче, а отгоре бонбонче. И заговори отново сякаш на себе си: „Трябва да се прекара поне нормална пътека към твоя долмен. Ти почакай още малко. Ще има пътечка дотук. И по пътеката при теб ще идват жени. Ти ще им разкажеш за какво трябва да мислят, когато хранят малките дечица с кърмата си. А ти сигурно си имала много красива гръд...“

Владимир стана и тръгна надолу. Късно вечерта стигна в своята квартира. Седеше сам на диванчено в студената стая, превързваше си раните и гледаше видеокасата. Бяха му дали видеокасата, която хора от различни градове презаписваха и предаваха един на друг.

На екрана на телевизора, голяма аудитория предимно от жени, слушаше докладчика. Той говореше за Бога, за силата на Духа на праведния човек. След това заговори за мен. За това, че аз съм идеалът на жената, към който трябва да се стремят. Че силата на разума и Духа ми са огромни и на мен ми помагат силите на Светлината и сега, когато познавам по-добре живота на обикновените хора, ще мога да им помогна.

Много хубави неща говореха за мен. И изведнъж... Казаха, че все още не съм срещнала истинския мъж. А този, с който общувам, не е истински мъж... А преди това говореха, че в Австралия има млад човек, достоен за мен, че ще се срещна с него, с истинския мъж.

А той, Владимир, той... Разбирате ли... Той седеше сам. Слушаше тези думи... И все се мъчеше с една ръка да превърже раните по краката си. Другата ръка го болеше много от травмите. Аз се втурнах с Лъча си към Владимир. Искях да стопля със светлина раните му, да изгоня болката му. И да кажа... Някак си да кажа... Той никога не чува, когато му говоря от разстояние, но поне този път да се получи. Изглежда стана, защото аз го поисках много силно, исках да ме чуе. Чу ме колко много го обичам. Само него. И само той, моят любим, той е истинският мъж.

Нещо ме опари и отхвърли на тревата. Нещо не допускаше моя Лъч светлинка до Владимир. Аз отново насочих Лъча в стаята, където той седеше пред телевизора, и видях: пред Владимир като кълбо сгъстена енергия стоеше на колене Духът на моята прамайчица, Владимир не можеше да я чува и вижда. Той гледаше и слушаше видеокасетата. А прамайчицата ми със своето дихание топлеше раните по краката на Владимир, докато той ги поливаше с някакъв ужасяващо обгарящ одеколон, и се опитваше да говори нещо на него, нечуващия.

Прамайчицата ми има толкова силен Дух, че нищо невидимо не може да премине през нея. Ако към нея се насочат уреди за психотронно въздействие, те ще се разхвърчат на парчета. Тя даже няма да им обърне внимание. При всички случаи оръжието ще бъде отхвърлено. При това положение, аз вече по никакъв начин, не можех

да се намеся. Само можех да гледам... Гледах и бързо-бързо мислех. Какво е станало? Защо е възникнала такава ситуация? Защо изказващият се говореше така? На мене ли искаше да помогне? Нещо да изясни? Какво? Защо моята светлинка така се стреми към Владимир? Аз се изплаших, че Владимир ще се обиди от онези думи: „Не е истински мъж“ и ще ме ревнува от другия. И сега изведнъж... Ох, колко ми беше обидно... Обидно... Владимир прослуша всичко, въздъхна и каза: „Хайде де, истински мъж.“

В Австралия ли е? Щели да се срещнат. Може пък тогава да ми дадат сина“.

Моята светлинка затрепери. Като че ли всичко някак си потъмня. Разбирате ли... Владимир не ме ревнуваше. Разбира се, това чувство, ревността, не е хубаво. Но ми се искаше поне мъничко... мъничко да ревнува. Но Владимир сякаш ме даваше на другия с безразличие. Аз вече не можех да се сдържа и започнах да викам. Почнах да моля, да викам моята прамайчица да ми обясни какво съм направила не както трябва. Какво съм сбъркала? Къде съм съгрешила? Тя не отговори, докато Владимир не превърза и последната си рана. После каза с тъга: „Трябваше просто да обичаш, дъщеричке. Да мислиш за доброто на любимия, без да възвеличаваш себе си.“

Аз се опитах да ѝ обясня, че съм искала само доброто. Но тя отново каза тихо: „За себе си ти пожела, дъщеричке, картини, музика, стихове и песни. Всичко ще се сбъдне, твоята мечта е силна. Знам, тя е за всички хора и за любимия твой, но сега да получиш земната любов за теб ще бъде все по-трудно. Ти ставаш звезда, дъще. На звездата се любуват, звездата обичат като звезда, не като жена.“

Прамайчицата не каза нищо повече. Аз изгубих контрол над себе си, викнах, опитвах се да обясня, да докажа, че не искам да бъда звезда, че искам да бъда просто жена и любима! Но никой не ме чуваше.

Помогнете ми, моля ви! Сега разбрах много неща. Не се боя за себе си, със себе си ще се справя. На Владимир му трябва повече време да се ориентира. Такава информация го отдалечава от Истината.

Нека се спре разпространението на тази касета. Тя внушава на хората и на Владимир, че аз съм идеал, звезда, че друг, а не той трябва да бъде до мен.

Аз не съм звезда. Аз съм жена. Аз искам да обичам онзи, когото аз искам да обичам.

Моят път не е определен само от мен. Аз сбърках. Помечтах, че ще стане така, че за мен ще говорят, ще ми посвещават стихотворения и песни, ще ме рисуват художници... Така и стана всичко.

Винаги се сбъдва всичко, когато мечтая. И това стана. Благодаря за стиховете и песните. Благодаря на поетите. Но аз сбърках. Просто си помечтах. Стихотворенията са необходими! Но аз не трябва да бъда звезда.

Всичко това исках, за да ме гледа и слуша Владимир. За да помни. За да ме помни. Но аз не знаех, когато мечтаех. Сега разбрах. Аз ставам звезда. Всички се любуват на звездата. А обичат само жената.

— Анастасия, защо така! Да се спре разпространението на касета, която хората сами презаписват, е невъзможно. Този процес е неуправляем. Никой няма да успее да направи това.

— Ето, виждате ли. Вие не можете. Но Владимир... Той е предприемач. Дори процесът да е неуправляем. Той все пак би предприел поне нещо. Но той не иска да прави това, защото се е примирил, че аз не съм му прилика.

СВЕТЛИТЕ СИЛИ

Побелелият учен, сякаш забравил за всичко, продължаваше да залива Анастасия с въпроси:

— Какво представляват Светлите сили, Анастасия?

— Това са светлите мисли, които са излъчени, когато и да е от хората. С тях е запълнено пространството.

— Можете ли свободно да общувате с тях, да ги виждате?

— Да, мога.

— Можете ли да дадете отговор на всеки въпрос, стоящ пред науката?

— Може би на много от тях. Но всеки учен, всеки човек също може да получава отговори. Всичко зависи от чистотата на мислите, от целите на питащия.

— Бихте ли могли, заради науката, да ни изясните някои явления?

— Щом във вас не изниква отговорът, значи вашите мисли не са достатъчно чисти. Такъв е законът на Създателя и аз няма да го нарушавам, ако усетя отрицание.

— Има ли нещо по-високо от светлите мисли, сътворени от човека?

— Да, има. Но те са равни по значимост.

— Какво е? Как може да го наречете?

— Така, както вие сте в състояние да го възприемете.

— Можете ли да говорите с него?

— Да. Понякога. Мисля, че говоря с Него.

— Съществува ли някаква енергия във Вселената неизвестна на Земята?

— Най-мощната енергия на Вселената е на Земята. Трябва само да я разберам.

— Анастасия, можете ли, поне приблизително, да дадете характеристика на тази енергия? На ядрена ли енергия прилича? Вакуумно явление ли е?

— Най-силната енергия във Вселената е енергията на Чистата Любов.

— Говоря за видимата, осезаемата енергия, способна да влияе на техническия прогрес, да топли, да свети. Или да взривява.

— И аз говоря за това. Всички заедно съществуващи, създадени от човека инсталации, не могат дълго да осветяват Земята. Само енергията на любовта може.

— Все пак, говорите някак алегорично. Не в директен смисъл.

— Аз говоря директно във „ваш“ смисъл.

— Но любовта е чувство. Невидимо е, не може да се използва, да се види.

— Това е енергия. Тя се отразява. Може да се види.

— Къде се отразява? Кога може да се види?

— Слънцето, звездите и всички видими планети са само отражение на тази енергия. Светлината на Слънцето, що любов на всичко земно дава, от любовта човешка се създава. В цялата Вселена единствено в човешката Душа, на Любовта енергията се създава. Във висините литва, филтрира се и отразява от вселенските планети и после като благодатна светлина се лее на Земята тя.

— Нима на Слънцето не протичат самостоятелни химически реакции?

— Достатъчно е съвсем малко да се поразмисли, за да се разбере, да се осъзнае погрешността на такова умозаключение. Та това е като вашето „две по две“...

— Човекът може ли да управлява тези енергии?

— В значителна степен засега не.

— А вие знаете ли как се прави това?

— Аз не знам. Ако знаех, моят любим щеше вече да ме обича.

— Вие можете да общувате с Него, с Този, който е по-високо от Светлите сили. Той винаги ли ви отговаря? На драго сърце?

— Винаги. Той винаги отговаря много нежно. Защото не може по друг начин.

— Можете ли да Го попитате как се управлява енергията на любовта.

— Аз съм питала.

— И какво?

— За да се разберат някои Негови отговори, трябва да имам определено ниво на съзнание, чистота. В мен всичко това не е достатъчно. Аз не разбирам всички отговори.

— Но вие все пак ще се опитвате по някакъв начин да действате, да се домогнете до взаимност в любовта?

— Разбира се, че ще действам.

— Как?

— Ще мисля. Помогнете ми. Трябва да питам всички жени, които са обичали, които са станали любими. Те ще помислят, анализират и произведат мисли, които ще се появят в измеренията на Светлите сили. Аз ще ги видя. Ще ги разбере и след това ще помогна на всички. Мислите на Светлото измерение винаги са разбираеми.

— Анастасия, не е възможно да зададете въпрос едновременно на всички жени. Никой не може да го направи.

— Тогава помолете Владимир. Той ще измисли как да се направи това, ще предприеме нещо. Ще намери начин да попита всички жени.

— Вие толкова силно вярвате в него. Защо тогава той не успя да ви обикне?

— Той не е виновен за това. Направих много грешки. Може би избързах и му се сторих нереална със способностите си. Може би той още не може да осъзнае защо неговият син трябва да се възпитава, както на него му се струва, в непривични за човека условия в гората. Може би не трябваше така рязко да попреча на неговите обикновени навици, да се набърквам в неговото съзнание. Сега знам — на мъжете това не им харесва. Те даже бият жените затова. Сигурно трябваше да почакам, той сам всичко щеше да разбере. Той трябваше да се чувства поне в нещо по-силен от мен. Но аз не съобразих навреме. Казах, че той не трябва да вижда сина си докато не се очисти. В този момент мислех само за детето, за това, което ще бъде най-добро за него и без умисъл казах: „Не е добре, ако синът вижда баща си недозрял“. Ето как се получи, че аз съм от умна по-умна, а моят любим — глупав. За каква взаимна любов може да се мечтае след такова нещо?

— Защо тогава да питате другите жени, щом сама сте способна да анализирате така?

— Необходимо ми е да се ориентирам дали има възможност да се оправи всичко. Сама няма да успея, много се вълнувам, когато

мисля за него. А трябва да се анализира спокойно като си спомняш и съпоставяш. Но аз няма какво да си спомням, освен него.

— А не може ли да поговорите с него?

— Мисля, че обикновените думи са безполezni. Необходими са някакви действия. Но какви? Може би някои от жените да имат опит и отговор?

— С вашия лъч никак ли не можете да повлияете?

— Сега с моята светлинка даже не мога да се докосна до него. Духът на моята прамайчица често се намира около него. И тя не позволява. Аз разбрах защо...

ОТВЛИЧАНЕТО

Към лагера се приближаваше хеликоптер. Ние гледахме мълчаливо как се спуска. Летците излязоха от него и се приближиха към нашата група. Те също започнаха да оглеждат Анастасия. Групата яки въоръжени мъже мълчаливо гледаше стоящата пред тях жена в стара блузка и вече на всички им беше ясно — тя трябва да бъде хваната от тях. Въпросът се състоеше само в това, как да се организира най-възпитано. Борис Мойсеевич заговори след дълга пауза и изложи всичко директно и праволинейно:

— Анастасия, вие представлявате определена ценност за науката. Вече е взето решение за вашето преселване. Това е необходимо, включително и за ваше добро. Ако откажете да го направите доброволно, поради неразбиране на ситуацията, ще бъдем принудени да действаме със сила. Вие, разбира се, ще искате вашето дете да бъде с вас на новото място. Покажете на картата вашата поляна и вертолетът ще докара детенцето ви. По-късно ще можем да уловим някои животни за преселването им на новото ви местожителство. Повтарям: всичко това е във ваш интерес, от полза за сина ви и за другите хора. Нали искате да бъдете полезна на хората?

— Да, — спокойно отговори Анастасия и веднага добави: — Всичко, което знам, съм готова да споделя с хората, ако ги интересува, но с всички хора. Науката не става веднага достойние на всички. Първоначално нейните постижения се използват от местни групировки и често за користни, лични интереси. На обществото се предоставя само това, което за групировките е изгодно да се обнародва. Вие кого представлявате? Нима не сте една локална групировка? Аз не мога да тръгна с вас. Трябва да възпитавам сина си. В най-голяма степен това е възможно там, където е създадено Пространството на Любовта. Моето е създавано и усъвършенствано от далечните ми и близките родители. Засега то е малко, но именно чрез него, аз съм свързана с всичко истинско във Вселената. Всеки човек трябва да създаде около себе си свое Пространство на Любовта, да го подари на своето дете. Не трябва,

престъпно е да се раждат деца, без да е подготвено за тях Пространство на Любовта. Всеки човек трябва да създаде около себе си малко пространство на Любовта. И ако разбере това и го направи, цялата Земя ще стане светеща точка на Любовта във Вселената. Така искаше Той и в това се състои предназначението на човека. Защото само човекът може да създаде такова нещо.

Двама здравеняци от охраната заобиколиха Анастасия и застанаха зад нея. Не е известно по чия заповед действаха. На началника на охраната ли, или всичко е било планирано предварително? Те се спогледаха и едновременно хванаха Анастасия за ръцете. Направиха го доста професионално, но и предпазливо. Държаха я здраво като уловена птица за разперените ѝ криле. Набитият, късо подстриган шеф на охраната излезе напред и застана до Борис Мойсеевич. Лицето на Анастасия не изразяваше страх, но вече не гледаше мъжете. Тя леко наклони глава към Земята, ресниците ѝ бяха отпуснати надолу и криеха погледа ѝ. Заговори без да вдигне очи, но все така спокойно и с добрина в гласа:

— Моля ви, не използвайте насилие, това е опасно.

— За кого? — дрезгаво попита началникът на охраната.

— За вас. И на мен ще ми бъде неприятно.

Борис Мойсеевич, като се стараеше да скрие или страха, или вълнението си, попита:

— Можете ли да ни причините болка, използвайки неприсъщи на човека способности?

— Аз съм човек като всички хора. Но се вълнувам. Вълнението може да предизвика нежеланото.

— Какво например?

— Материята... клетките... атомите... ядрото на атома, хаотично движещите се частички на ядрото... Знаете за тях. Ако ясно и точно си ги представите, видите, изучите и чрез въображението си извадите от ядрото макар и една хаотично движеща се частичка, с материята става, става...

Анастасия извъртя главата си настрана, леко повдигна ресниците Си и започна да гледа един камък на земята. Той започна да се разпада на отделни частици и бързо се превърна в купчинка пясък. След това вдигна концентрирания си поглед и с леко втренчени очи, се взря в шефа на охраната. От крайчеца на лявото му ухо започна да се вдига

пара. Хрущялчето на ухото започна да изчезва бавно, милиметър по милиметър, и изведнъж стоящият до него млад охранител с пребледняло от страх лице се хвана за пистолета.

Направи го професионално, без да мисли. Бързо насочи пистолета към Анастасия и изстреля целия пълнител.

Вероятно мислите на всеки в този миг препускаха много бързо. Случи се нещо, известно като явление по време на война, когато в екстремни ситуации войниците са виждали движещия се снаряд или куршум. И макар те да летят с нормалната си скорост, поради ускоряването на мисълта и възприятието, движението им изглежда като на забавен кадър.

Аз видях как един след друг летяха към Анастасия куршумите, изстреляни от пистолета на побледнелия охранител. Първият закачи леко слепоочието ѝ. Следващите не достигнаха до нея, разсипаха се във въздуха като пепел, като камъка, който преди малко тя гледаше.

Всички стояха вцепенени. Стояхме и гледахме как изпод кърпата по бузата на Анастасия се стичаше бавно струйка кръв.

Охранителите, които държаха ръцете на Анастасия, при изстрелите се отдръпнаха, но не я пуснаха. Вкопчили се в мъртва хватка, те я дърпаха за ръцете на различни страни. Изведнъж по земята около нас започна да се разстила синкаво сияние. То идваше някъде отгоре и се усилваше. Омайваше ни благодатно, без да ни позволява да се движим и говорим. В настъпилата необикновено пълна тишина, прозвучаха думите на Анастасия:

— Моля ви, освободете ръцете ми. Аз може да не успея. Моля, пуснете ги.

Вцепенените бодигардове продължаваха да я държат с мъртва хватка. Сега разбирам защо е вдигала нагоре с характерен жест ръката си, когато е общувала с тебе. Така тя е показвала някому горе, че всичко е наред и не ѝ е необходима помощ. Но сега не ѝ дадох възможност да направи това.

Синкавото сияние се усилваше. След това, като че ли нещо блесна, и ние го видяхме. Над нас висеше пулсиращо със синя светлина, огнено кълбо. То приличаше на голяма кълбовидна мълния. И вътре в него блестяха и се преплитаха множество малки мълнии — разряди. Понякога те се откъсваха от синята обвивка и се допираха до връхчетата на стоящите по-надалеч от нас дървета, към цветята около

краката ни, но не им причиняваха никаква вреда. Един от лъчите — мълнии за миг се докосна до задръстването, образувано от каменната река и едно повалено дърво. Натрупването за миг се превърна в облаче и се изпари.

Вероятно лъчите, изплъзнали се от синкавата обвивка на кълбото, притежаваха неизвестна енергия с огромна сила. Тя се управляваше от някакъв разум.

Създаваше се усещането за присъствие на разумно същество около нас, притежаващо непозната и могъща сила. Но най-невероятни и противоестествени в тази ситуация бяха нашите емоции от присъствието му. В нас нямаше страх, нито дори напрежение. Напротив...

Представи си само, в тази ситуация, ние усещахме спокойствие и Благодат. Като че ли около нас се появи нещо много близко, познато и скъпо.

Пулсиращото гълъбово кълбо се рееше над нас и като че ли изучаваше и преценяваше положението. Изведнъж, описвайки във въздуха кръг, то се спусна в краката на Анастасия. Синята светлина се усили. Тя така ни отпусна в някаква благодатна нега, че не ни се искаше да се движим, камо ли да слушаме и говорим.

В един момент синята обвивка на кълбото пропусна няколко мълнии и те се метнаха към Анастасия. Почнаха да я докосват, сякаш галеха пръстите на босите ѝ крака.

Анастасия освободи ръцете си от прималелите бодигардове и ги протегна към кълбото. То веднага се премести на нивото на лицето ѝ и огнените мълнии, които пред очите ѝ изпепелиха камъните в речното натрупване, започнаха да докосват ръцете ѝ без да им причинят вреда.

Анастасия започна да си говори с кълбото. Ние не чувахме думите ѝ, но съдейки по жестовите ѝ, по израза на лицето ѝ, тя се опитваше да обясни нещо или да докаже, да го убеди в нещо свое, но не можа. Кълбото по никакъв начин не ѝ отговаряше и все пак се разбираше, че не се съгласява с нея. Това се разбираше, защото Анастасия с нарастващо вълнение продължаваше да го убеждава. Навярно затова бузите ѝ почервеняха и без да спира да говори, тя свали шалчето си. Златисто-пшеничените кичури коса покриха раменете на Анастасия и скриха струйките запекла се кръв по лицето ѝ. Видяхме колко красиви и съвършени са чертите на лицето ѝ. Кълбото като

огнена комета няколко пъти обиколи Анастасия, отново замря пред лицето ѝ, хиляди тънки мълнийки се метнаха към златистите ѝ коси. Те много внимателно се докосваха до всяко косъмче поотделно, повдигаха ги и сякаш ги галеха. Един от лъчите приповдигна цял кичур коса и откри раната от куршума на слепоочието ѝ, а друг лъч бавничко се плъзна по кървавата следа. Като че ли не с думи, а с действията си, огненото кълбо напомняше за произшествието, и не се съгласяваше с доводите ѝ.

То прибра вътре своите лъчи, а Анастасия замълча и наведе глава. Кълбото още веднъж направи кръг около нея и рязко се издигна нагоре. Бледосиньото сияние стана по-слабо, ние се връщахме към предишното си състояние. Дори когато всичко стана както преди, гълъбовият цвят продължаваше да избледнява, отстъпвайки място на издигащия се от земята кафеникав дим. Той запълваше цялото пространство около нас и само Анастасия оставаше в малкия син кръг. А когато кафеникавият дим изцяло ни обви, ние разбрахме какво е ад.

КАКВО Е АДЪТ?

Картинките в изданията на Библията с изображенията на изтезанията на грешниците в пъкъла, дори и най-зловещите сюжети с чудовищата във видеофилмите, биха ви се сторили наивни детски приказчици в сравнение с това, което ни се наложи да изпитаме. За целия период на своето съществуване човечеството не би могло да си представи или измисли подобно нещо. Във всички библейски сюжети, филми на ужасите човешката фантазия не отива по-далече от това да покаже изтезанията на плътта по най-различни начини, но това е нищо в сравнение с истинския ад.

— Че какво може да бъде по-страшно от изтънчените изтезания на плътта? Какъв е адът, който видяхте вие?

— Когато синкавото сияние отслабна дотолкова, че даде възможност от земята да се издигне кафеникавият дим и той ни обви от краката до главата, ние бяхме разделени на две части.

— На какви части?

— Представи си... Изведнъж станах на две части. Първата — моето тяло, обвито от прозрачна кожа, през която можеха да се видят всички вътрешни органи, сърце, стомах, черва, кръвта, течаща по жилите... Втората част — невидимата от Аза се състоеше от емоции, чувства, разум, желания, усещания за болка, с една дума, от всичко, което съществува в невидимия човек.

— Каква е разликата, ако всичките части са заедно или поотделно? Нали е все едно, пак си ти? Какво толкова страшно се е случило с вас, освен прозрачността на кожата?

— Разликата са оказа невероятно значима. Цялата работа е в това, че нашите тела започнаха да действат самостоятелно, независимо от разума, волята, стремежите и желанията. Ние можехме да наблюдаваме отстрани действията на телата си. При това чувствата и болезнените усещания оставаха в нас невидими. Бяхме лишени от възможността да влияем на действията на нашите собствени тела.

— Както когато сте много пияни?

— Пияните не се виждат отстрани, поне докато са в момент на опиянение, а ние виждахме и усещахме всичко. Съзнанието ни беше ясно и силно изострено. Виждах колко са красиви тревата, цветята, реката. Чувах как пеят птичките и ромоли ручейчето. Усещах чистотата на въздуха около мен, топлината на слънчевите лъчи. Но тялото... Прозрачните тела на всички стоящи в групата ни, изведнъж хукнаха вкупом към заливчето на рекичката.

То приличаше на малко езерце. Водата в него беше чиста и прозрачна, на дъното — пясъче, плуваха малки рибки. Нашите тела дотърчаха до него, започнаха да се плискат, изходиха се в него, използваха езерцето вместо тоалетна.

Водата стана мътна и мръсна, а те я пиеха. Видях как в стомаха ми, в червата ми се влива мръсната воняща течност. Обхвана ме усещането на гадене и отвращение. И тогава под дърветата до водоема се появиха голите тела на две жени. Кожата им беше прозрачна като нашата.

Женските тела легнаха на тревичката под дърветата, протягаха се и се наслаждаваха на слънчевите лъчи. Тялото на шефа на охраната и моето изтичаха към женските тела.

Моето тяло галеше женското, получаваше от него взаимност и милувки и започна да се люби. Тялото на началника не получи взаимност и се опита да изнасили жената. Към нас притича един от бодигардовете, удари моето тяло е камък по гърба, а невидимият ми аз изпита непоносима болка. Охранителят издърпа от жената тялото ми за краката и започна да я изнасилва. Нашите тела старееха бързо и се съсухряха. Времето като че ли ускоряваше събитията. Току-що изнасилената жена забременя, през прозрачната кожа се виждаше как в матката ѝ се заражда и расте плодът.

Тялото на учения Борис Мойсеевич се приближи към бременната, известно време разглежда през прозрачната кожа растящия плод и изведнъж, напъхвайки ръката си в утробата ѝ, започна да изтръгва зародиша. През това време тялото на Станислав бързо влачеше камъни, събираше ги на камара, с настървение чупеше малки дръвчета и строеше от всичко попаднало му под ръка нещо подобно на къщичка. Моето тяло се захвана да му помага. Когато къщичката беше почти построена, моето тяло почна да гони от нея тялото на Станислав, той се съпротивляваше и нашите тела започнаха да се бият.

Аз, невидимият, изпитвах силна болка, когато той биеше тялото ми по краката и главата. Привлякохме с боя си и другите тела. Отначало те изхвърлиха нашите телата от къщурката, а след това започнаха да се бият помежду си за нея. Моето бързо старееше и пред очите ми почна да се разлага. То вече не можеше да се движи, лежеше под един храст и излъчваше отвратителна воня. По него се появиха червеи, усещах как те пълзят по мен, проникват във вътрешните ми органи и ги ядат. Аз ясно чувствах как те гризат вътрешностите ми и чаках окончателното разлагане на тялото си като избавление от непоносимите мъчения.

Изведнъж от втората изнасилена жена изпадна бебе, то започна да расте пред очите ми. Детенцето се изправи на крачетата си, направи първата си несигурна стъпчица, втората, заклати се и падна по коремче... Аз усетих болката при неговото падане в себе си, и с ужас разбрах, че това е новото ми тяло и то ще трябва да живее... да живее сред гнусните безмозъчни тела, оскверняващи себе си и всичко наоколо.

Разбрах, че аз, невидимият, никога няма да умра. Вечно ще съзерцавам и с цялата възможна яснота ще осъзнавам гнусотията на ставащото, ще изпитвам физическата болка и по-страшната...

С другите тела ставаше същото. Те старееха, разлагаха се и се раждаха отново и при всяко ново раждане телата ни сменяха ролите си. Наоколо почти не остана растителност. На нейно място изникнаха грозни строежи, чистото по-рано заливче се превърна в смрадлива локва...

Александър замълча. Разказаното от него предизвикваше отвращение и у мен, но не и съчувствие. Аз казах:

— Разбира се, попаднали сте в отвратителна ситуация, но така ви се пада, на вас, гадовете. Защо трябваше да досаждате на Анастасия? Живее си отшелницата в тайгата, никого на закача, жилищна площ не иска, пенсия и всякакви помощи не ѝ трябват, за какво се натрапвате там?

Александър външно не се обиди на моето изказване по негов адрес. Въздъхна и отговори:

— Току-що каза „попаднали в ситуация“... Работата е там... Това е невероятно, но работата е там, че не съм излязъл от нея

изцяло... Мисля, че и тези, които се намираха в нашата група, също не са излезли напълно от нея.

— Какво значи „не сте излезли напълно?“ Нали сега си седиш спокойно тук и бъркаш с пръчка в огъня.

— Да, разбира се, седя, бъркам, но яснотата на съзнанието, осъзнаването на нещо страшно, остана. То е в мене и ме плаши. Това страшно нещо не е в миналото, то протича днес, сега, и то става с всички нас.

— С тебе може би нещо и да става, но при мен и другите всичко е нормално.

— А на теб, Владимире, не ти ли се струва, че ситуацията, в която попаднахме, е копие на това, което човечеството прави днес? Показаното на нас в ускорено темпо и в миниатюра, отразяваше всъщност нашите днешни деяния.

— На мен не ми се струва, защото кожата ни не е прозрачна и телата ни се подчиняват.

— А може би някой просто ни щади, не ни дава да осъзнаем и видим всичко в цялост, да видим какво сме създали и какво продължаваме да създаваме. Ако ние не осъзнаем... Не видим живота си отстрани... Не видим истината неприкритата, с разни лъжливи догми, оправдаващи вчера и днес създаването от самите нас, няма да издържим, ще полудеем.

Външно се опитваме да изглеждаме благоприлично, а сътвореното зло се опитваме да оправдаем със собствената си непреодолима слабост. Не устоях на изкушението, запуших, напих се, убих, измислих си война в защита на някакви идеали, взривих бомба.

Ние сме слаби. За такива се смятаме сега. Има висши сили, те могат всичко, всичко решават. А ние?... Именно ние, криейки се зад подобни догми, можем да правим всичко, каквото ни е удобно, каквато си щем гадост.

И творим гадости. Именно ние ги създаваме, всеки един от нас, само че по различен начин се оправдаваме пред самите себе си. Сега вече ми е абсолютно ясно — докато моето съзнание не е изгубило способността да ръководи плътта ми, само аз, лично аз, трябва да отговарям за всички нейни действия. Права е Анастасия като казва „Докато човек е в плът...“

— Хайде, не се позовавай на Анастасия. И ти се намери един схватлив! Права била! А вие едва не я унищожихте. Жалко, че тя не ви е показала нещо повече, че на всички да ви изхвъркнат чивиите.

В мен все повече се разпалваше злоба и ярост срещу цялата тази компания, но тъй като само Александър беше пред мен, изкарвах си го на него.

— Я по-добре виж себе си — отговори Александър. — Нали благодарение на тебе успяхме да намерим Анастасия. И само ние ли? Ти какво си мислиш, че няма да се повторят други опити като нашия? Защо ти е трябвало да казваш точно името на кораба, с който си плавал по реката, че в допълнение си издал и фамилията на капитана. И ти си ми един документалист, откъде ли се намери!? Можеше поне името на реката да смениш, но не си го направил, не си съобразил навреме. А от другите изискваш съобразителност. Аз своето получих, сега цял живот ще трябва да осмислям видените кошмари...

— И как завърши кошмарът ви? Как излязохте от него?

— Сами никога нямаше да успеем. Той беше предназначен за нас за вечни времена. Най-малкото именно такава беше усещането на всеки от нас.

Анастасия се появи сред нашите разлагащи се и все още действащи тела. Нейната кожа не беше прозрачна и беше облечена със същата стара блузка и дълга пола. Започна да говори нещо на телата ни, но те не я слушаха. Като програмирани, умирайки и раждайки се отново, те повтаряха своите действия, само че разменяха ролите си.

Тогава Анастасия започна бързо да събира боклука около едната, сглобена от нашите тела постройка. Бързо събра с ръце разхвърляните камъни и вършини закуп, леко разкопа с пръчка почвата, за да стане рохкава, допря ръце до стъпканата тревичка и леко я разрови. Зелените стръкчета започнаха да се надигат, не всички, а само тези, които все още можеха да се изправят. Внимателно издигна наполовина прекършения ствол на малкото едногодишно дръвче, омеси в ръцете си малко влажна пръст, замаза с нея пукнатото място, притисна го с ръце си и ги задържа така за известно време. После бавно разтвори ръце и стволът на дръвчето остана прав.

Анастасия сръчно продължи да се занимава с делата си. На стъпканата от нашите тела, останала без растителност земя, се разрастваше малък оазис, създаден от нея. Към него изтича тялото на

Борис Мойсеевич, заскача върху тревичката, повъргаля се по нея, скочи и избяга, а след малко се върна с тялото на единия от охранителите. Те заедно изскубнаха малкото дърво и почнаха да пренасят камъни и дървета върху зелената тревичка. Строяха поредното грозно съоръжение.

Анастасия плесна с ръце, опита се нещо да им говори, но като видя, че както и преди никой не обръща внимание на думите ѝ, замълча. Известно време постоя объркана, отпуснала ръце, после коленичи, закри лицето си с ръце, а косите върху раменете ѝ трепереха. Анастасия плачеше. Плачеше като дете.

Почти веднага отново се появи едва видимото синьо сияние. То вкара в земята кафеникавото изпарение от нашия ад. Нашата плът се съедини с невидимия „Аз“. Само че, както и досега, ние не можехме да се движим, но вече не от ужас, а от благодатната нега на синкавото сияние. Над нас в небето, като описваше кръгове, отново светеше огненото кълбо. Анастасия протегна ръце към него, кълбото в един миг се премести и застана на метър от лицето ѝ. Тя заговори с него и този път чухме думите ѝ. Тя му казваше:

— Благодаря ти. Ти си добро. Благодаря ти за милосърдието и любовта. Хората ще разберат, задължително всичко ще разберат, със сърцето си ще почувстват. Моля те, никога не прибирай от Земята синия цвят, твой цвят на любовта.

Анастасия се усмихваше, по бузата ѝ се стичаше сълзичка. Иззад синкавата обвивка на кълбото към лицето на Анастасия се метнаха огнени лъчи — мълнии. Ловко и внимателно взеха искрящата на Слънчицето сълзичка и грижливо, сякаш е нещо безценно, затрепкалите изведнъж лъчи, я понесоха на връхчетата си. Носеха я като скъпоценност. Внесоха я вътре в кълбото. То трепна, описа кръг около Анастасия, отпусна се в краката ѝ, изстреля се нагоре и се разтвори в небето, оставяйки на Земята всичко както си беше по-рано. А ние, както и преди, стояхме по местата си. Светеше Слънцето, реката си течеше, в далечината се виждаше гората, пред нас стоеше както и преди Анастасия. Ние мълчаливо съзерцавахме всичко наоколо, аз се радвах, като виждах всичко това. Да... мисля, че и другите се радваха. Само че мълчаха, може би от преживяното или от осъзнатата изведнъж красота наоколо.

Александър замълча, като че ли се вгълби в себе си. Аз се опитах да го заговоря:

— Слушай, Александре, може би от това, което ми разказа, в действителност нищо подобно не се е случило. Може би Анастасия просто владее хипнозата много добре. Чел съм, че много отшелници притежават способности да хипнотизират. Може и тя да ви е хипнотизирала и да ви е показала това видение?

— Хипноза, казваш... Ти видя ли побелелия кичур в косата ми?

— Видях.

— Той се появи веднага след това.

— Е, изплашил си се при хипнотизирането, естествено появил се и белият кичур.

— Ако предположим, че е хипноза, тогава трябва да обясниш и другите загадки.

— И?

— Натрупването на камъни и дървета в реката. Натрупването изчезна, просто то нямаше, рекичката си течеше спокойно. Ние всички видяхме речното натрупване, то беше там преди нашето видение.

— Да, такава работа значи. Странно...

— И какво ли значение има това, по-важно е какво ставаше с нас самите. Аз не мога да бъда предишния човек, не знам как да живея отсега нататък, на какво и къде да се уча сега. Когато се върнах вкъщи, изгорих сума ти книги на мъдrecи и учители от различни страни. Имах голяма библиотека.

— Е, това напразно си направил. По-добре да беше ги продал, щом не ти трябват.

— Не можех да ги продам. Такова нещо даже не ми дойде на ум; Сега с мъдrecите и учителите си имам свои сметки.

— А как мислиш, Александър, с Анастасия не е ли опасно да контактуваш? Може би действително е някаква аномалия. Ето и в писмата си, някои хора пишат, че тя е представител на друга цивилизация. Ако това е истина, тогава е опасно да общуваш с нея, защото не е известно какво си е наумила оная другата цивилизация.

— Аз съм убеден точно в обратното. Тя така чувства, така обича Земята, всичко растящо и живеещо на нея, че по-скоро ние, на фона на Анастасия, изглеждаме незаконородени пришълци.

— Ами, тогава, коя е тя? Могат ли, в края на краищата, учените да ни кажат? Защо тя разполага с такъв голям обем информация, как се вмести в главата ѝ? Откъде има неразбираемите способности? Откъде е нейният Лъч?

— Мисля, че трябва да повярваме на думите ѝ: „Аз съм човек, жена!“. А информацията, предполагам, тя не държи в главата си. По-скоро чистотата на нейните мисли ѝ позволява да ползва цялата база данни на Вселената. И нейните способности произтичат от пълната ѝ информационна осигуреност.

Вселената я обича, а от нас се страхува. Затова не ни се разкрива изцяло. Нашата мисъл, мисълта на съвременния човек, възпитан от нашето общество, е блокирана от стереотипи и условности.

При нея тя е напълно свободна. Оттук идва трудността да се предположи, че разгадаването на тайната може да бъде скрита именно, в това, че тя е човек... Да, тя може да създава невероятни по нашите разбирания чудеса. Аз се убедих в това. По време на нашето посещение се случи още едно събитие, което не можеш да наречеш по друг начин освен чудо. То е още по-загадъчно от това, което ставаше с нашата група. По-грандиозно е!

Александър произнесе последните думи с някакво вълнение. Стана и се отдалечи от огъня в нощта. В блещукането на звездното небе и мъждивата светлина на догарящия огън се виждаше как младият сибиряк се разхожда напред-назад. До мен достигаха кратките му, изпълнени с вълнение фрази. Александър говореше нещо неразбираемо за науката, за психолозите, за някакви учения. На мен ми дотегна да седя и да слушам накъсаните му и по тази причина неясни фрази. По-скоро ми се искаше да разбера какво според него толкова грандиозно и как е сътворила пред очите му Анастасия.

Опитах се да го успокоя:

— Александър, успокой се и поседни. Кажи ми какво толкова грандиозно стана пред очите ви?

Александър отново приседна до огъня и подхвърли няколко сухи клони в него. Вероятно от вълнение той така рязко разрови с пръчката тлеещите въглени, че искрите излетяха като фойерверк, посипаха се по нас и ни накараха да отскочим назад. Когато всичко се успокои, аз изслушах неговия развълнуван разказ:

— За някакви си двадесет минути Анастасия пред очите ни, измени физическото състояние на малко селско момиченце. И в същото време измени и съдбата на детето и майката, даже повлия на външния облик на забравеното в тайгата селце. И свърши това за някакви си двацет минути. И най-важното е по какъв начин го направи! Невероятно прост... Тя... Иди, че вярвай след това на някакви си хороскопи. Аз видях... Затова след тая случка изгорих книгите с мъдрите дрънканици и разните му там „духовни повели“.

— Виждаш ли, самият ти казваш, че прави чудеса нечовешки, мистични, щом дори хороскопите разрушава. Сама ги създава, а иска да я приемат за нормален човек. Поне да беше се опитала да прилича на нормален човек, ама не.

Освен това ѝ казвах: „Дръж се като другите, тогава всичко ще бъде нормално“. Но изглежда не може като всички. Жалко... такава красива, добра жена, умна, умее да лекува хората, син ми роди... Но да живееш с нея, както би живял с някоя друга, е невъзможно. Даже не мога да си представя след всичко чуто дали някой мъж би се решил да преспи с нея. Никой няма да може. На всички им трябва по-обикновени жени, не такива неразбираеми. Сама си е виновна с тая нейна мистика.

— Чакай, Владимире. Сега ще ти кажа някои неща. Само че внимателно вникни в това, което казвам. То е невероятно, но се опитай да разбереш. Това всички трябва да го разберат! Може би ние заедно ще можем да го осмислим. Може би...

Разбираш ли, Анастасия направи чудо с момиченцето, но в случая няма никаква мистика, не са използвани билки. Никакво баене, никакви шамански ходове. Тя, Анастасия, ти само помисли, тя направи чудото, използвайки само прости, известни на всеки, човешки думи. Прости, всекидневни думи, но прозвучали на място и в точния момент.

Ако психолозите анализират нейния диалог с това селско момиченце, те ще могат да разберат колко въздействащ наистина е той от гледна точка на психологията. Всеки, който би произнесъл, тези думи, би могъл да постигне подобен ефект. Само че за да ти дойдат тези думи наум в точния момент, е необходима онази искреност и чистота на мислите, за които говори Анастасия.

— Че какво толкова не може ли просто да се научат тези думи?

— Ние отдавна ги знаем, въпросът е друг — какво се крие зад всяка наша дума?

— Говориш някак неясно. По-добре ми разкажи какво се случи все пак там, при вас. С какви думи може да се измени физическото състояние и съдбата на човек?

— Да. Разбира се, трябва да разкажа, слушай.

КОГАТО ДУМИТЕ ПРОМЕНЯТ СЪДБАТА

Групата ни идваше на себе си след преживяното. Никой с никого не говореше. Стояхме по местата си и чак след известно време почнахме да се озъртаме, възприемайки околния свят някак по-различно, сякаш го усещахме за първи път. Тогава видяхме как откъм селските къщурки към нас идваха група техни обитатели. Местните жители бяха малко, дванайсетина души, цялото население на изоставеното в тайгата селце от шест къщи. Само старци. Сред тях имаше и съвсем немощни. Една бабичка, прегърбена на две, се опираше на тояжка, накуцваше, но вървеше. Тези, които можеха да вървят без тояжки, носеха различни „оръжия“ — весло, кобилица. Беше ясно — те идваха да защитят Анастасия. Старите и немощни вървяха срещу младите, здрави и въоръжени мъже. Вървяха без страх и с твърдото намерение да излязат в защита на Анастасия, независимо кой е пред тях.

Тяхната решителност плашеше. Когато се приближиха към нас, вървящият по-напред старец с гумени ботуши и весло в ръце се спря и групата застана зад него. Те ни игнорираха сякаш бяхме празно място. Старчето важно поглади брадата си и поглеждайки към Анастасия, с уважение произнесе:

— Добро здраве на теб, Анастасиюшка, от всички нас.

— Добър ви ден, добри хора! — отговори Анастасия като постави ръка върху гърдите си и се поклони на старците.

— Водата в реката сега рано си отива — продължи старецът — лятото тая година не е дъждовно.

— Не е дъждовно, — потвърди Анастасия. — Ще дойде дъждецът, ще се увеличи реката, ще си върне предишната сила.

Докато те си говореха така, от групата на старците излезе слабичко, бледожълто момиченце на около шест години. То беше облечено в старичко палтенце, преправено от някоя по-голяма дрешка, със закърпени чорапки на тънките си крачета и старички обувчици.

По-късно разбрах, че момиченцето се казва Анюта. Болно, с вроден порок на сърцето, на шест месеца майка му го докарала от града, оставила го на старците, но така и не се появила повече. Говорело се, че работи като мазач на някакъв строеж. Анюта се приближи към Анастасия, почна да я дърпа за полата, молейки:

— Наведи се, лелю Анастасия. Наведи се надолу.

Анастасия я погледна и приклекна пред нея. Момиченцето бързо свали от главицата си старата бяла кърпа, наслюнчи края ѝ и започна внимателно да бърше спеклата се вече кръв, изтекла от раничката на слепоочието на Анастасия. То се стараеше, опитваше се за изтрие кръвта, и през това време говореше:

— Не идваш ти, леличко Анастасия, да поседнеш на твоето дръвче на брега. Дядо казва, че ти по-рано си идвала по-често. Седяла си на дънера, гледала си реката. А сега не идваш. Дядо ми показва дървото, на което по-рано си седяла, леличко Анастасия. Дядо ми го показва и аз сама почнах да ходя при твоето дръвце. Седях там сама и чаках кога ще дойдеш ти, леличко Анастасия. Много исках да те погледам. Имам да ти кажа нещо тайничко. А ти не идваш при твоето дънерче, за да поседиш на него, рекичката да погледаш. Може би защото е много старо вече? Аз молих, молих дядо и той домъкна ново дърво. Ето го там, до старото.

Момиченцето хвана Анастасия за ръка и започна да я дърпа към поваленото дърво.

— Хайде да отидем, леличко Анастасия, да поседим на новото дръвце. Дядо издълба на него две седалки. Аз го помолих, за да седам до тебе, когато дойдеш.

Анастасия веднага изпълни молбата на момиченцето и те седнаха една до друга.

Известно време седяха мълчейки. Без да обръщат внимание на никого. Все едно, че нямаше никого. Всички стояха мълчаливо, не помръдваха. По едно време детето промълви:

— На мен баба много ми е разказвала за теб, леличко Анастасия. А когато баба умря, аз молах дядо. Той също ми разказваше за теб. Когато дядо разказва, аз си мисля за моята тайна. За тебе Дядо разказваше, че когато съм била малка, сърчицето ми хич не го бивало. Биело неравномерно. Веднъж почнало да бие съвсем неравномерно. Тогава с лодка докарали една леля доктор. Лелята доктор казала:

„Нищо не може да се направи с това слабичко сърчице, никого няма да послуша. И скоро съвсем ще умре“.

Дядо ми разказваше как ти, леличко Анастасия, тогава си седяла на старото дърво и си гледала реката. После си станала и си влязла в нашата къща. Взела си ме на ръчички, на тревичката на двора си ме сложила, а самата си легнала до мен и си сложила своята ръчичка на моите гърдички. Ето тук си я сложила, където се чува как бие сърчицето. Ето тук. — И момиченцето притисна ръчицата си към лявата част на слабичките си гърди. — Дядо ми каза, че ти, леличко Анастасия, си лежала до мен като мъртва, защото твоето сърчице почнало да бие бавно-бавно, като моето. После твоето почнало да бие по-бързо и завикало моето след себе си. Послушало моето сърчице твоето, и те заудряли както трябва. На мен дядо ми разказваше. Той всичко правилно ли ми е разказвал? Точно ли, леличко Анастасия?

— Да, Анечка. Правилно ти е говорил дядо ти. Сега твоето сърчице винаги ще бъде добре.

— Значи твоето сърчице е повикало и моето е послушало. Послушало е, нали?

— Да, Анечка, послушало е твоето сърчице.

— Сега аз ще ти разкажа тайната, леличко Анастасия. Много! Много важна тайна!

— Разкажи ми своята важна тайна, Анечка.

Анютата се изправи, застана срещу Анастасия, притискайки слабите си ръчички към гърдите. После тя изведнъж... Изведнъж малката Анюта падна на колене пред Анастасия и нейният детски глас със сподавено вълнение произнесе:

— Леличко Анастасия, миличка леличко Анастасия, помоли се на твоето сърчице! Помоли се! Нека твоето сърчице извика сърчицето на моята майчица. Нека да пристигне моята майчица при мене. Поне за един ден да дойде майчицата ми. При мен. Ето каква е тайната. Нека твоето сърчице... маминото... сърчице... сърч...

Анютата се задави от вълнение, замълча, гледайки настойчиво Анастасия.

Примижалият поглед на Анастасия се устреми далеко покрай малкото, стоящо на колене момиченце. След това отново го погледна и спокойно, като на възрастен, му отговори:

— Моето сърчице, Анечка, няма да успее да извика твоята майчица. Тя е далеко в града. Тя се е опитала да намери щастието и не го е намерила. Тя няма свой дом, няма пари за подаръци за тебе. А без подаръци не иска да идва. Трудно ѝ е в града. Но ако тя някога дойде при вас, ще ѝ стане още по-трудно. Горчиво и мъчително изтезание ще бъде за нея срещата с теб. По-труден и по-страшен ще ѝ бъде животът, защото ще те види болнава, лошо облечена. Ще види как се рушат къщите във вашето село, колко е вехто и мръсно в къщата, в която живееш. Още по-трудно ще стане за майка ти, защото тя вече не вярва във възможността да направи поне нещичко добро за тебе. Не вярва. Смята, че е изпитала като че ли всичко и такава съдба ѝ е предопределена. Тя се е предала на измислената от самата нея безизходица.

Малката Анюта слушаше страшната истина, слабичкото ѝ телце трепереше.

Струваше ни се, че е безкрайно жестоко да се говори така на едно дете. Струваше ни се, че е по-уместна и необходима лъжата. Да поглади нещастното дете по главичката, обещавайки скорошно пристигане на майка ѝ. Щастлива среща.

Но Анастасия действаше по друг начин. Тя каза на безпомощното дете цялата горчива истина. След това, известно време, гледа как трепери телцето му и заговори отново:

— Аз знам, Анечка, че обичаш своята майка.

— Об... Обичам я. Обичам я и нещастна... моята майчица, — отговори срыващият се в ридания детски гласец.

— Хайде, направи своята майчица щастлива. Само ти, самата, само ти на цялата Земя можеш да я направиш щастлива. Това е много просто. Ти ще станеш здрава и силна, ще се учиш. Ще бъдеш певица. Твоят великолепен и чист глас ще пее заедно с твоята Душа. Твоята майка може да се срещне с тебе след двадесет години и ще стане щастлива, когато те види. Но майка ти може да дойде и следващото лято. Дотогава ти трябва да бъдеш здрава и силна. За нейното пристигане. Пригответи сама подаръците за майчицата си. Покажи ѝ своята сила и красота. И ти ще направиш своята майчица щастлива. Щастлива ще бъде вашата среща.

— Но аз никога няма да мога да бъда здрава, да бъда силна.

— Защо?

— Леля доктор. Тя е в бяла престилка. Леля доктор каза на баба. Аз чух как тя каза: „Момичето винаги ще бъде хилаво.“ Защото не съм кърмена. Майка ми не е могла да ме храни с млечице от своите гърди. В мамините гърди нямало млечице. А децата, когато са малки, винаги пият млечице от гърдите на своите майки. Гледах, когато една леля дойде в селото с малко детенце. Ходех в къщата, където тя идваше. Много исках да видя как малките дечица пият млекце от майчините гърди. Стараех се да седя много тихо, но винаги ме гонеха. Лелята — майка казваше: „Какво ме гледа така, и не мига“. А аз се страхувах да мигам, за да не изпусна нещо, когато гледах.

— Ти мислиш, Анечка, че леля доктор не е сбъркала, като е казала, че никога няма да бъдеш здрава и силна?

— Как може тя да сбърка? Тя е в бяла престилка. Всички я слушат и дядовците, и бабите. Тя знае всичко. И че съм „изкуственица“ знае.

— А за какво ходеше да гледаш как хранят бебенцето от гърдата?

— Мислех си, ще погледам колко му е хубаво на бебенцето, когато яде от майчината гърда. Ще видя колко му е хубаво и на мен ще ми стане по-добре.

— Ще ти стане по-добре, Анечка. Ти ще бъдеш здрава и силна, — спокойно и уверено каза Анастасия.

И като каза това, Анастасия започна да разкопчава бавно копчетата на блузката си и оголи гърдите си. Като омагьосана, сякаш онемяла от изненада, Анюта гледаше оголената гърд на Анастасия. Появиха малки капчици майчино мляко.

— Млечице... Майчино млечице! Леличко Анастасия, ти също ли кърмиш бебенце? Ти мама ли си?

— Аз кърмя с това млечице малкото си момченце.

Капчиците майчино мляко ставаха все по-големи и по-големи: Една капчица трепна от ветреца и той я откъсна от гърдата на Анастасия.

Слабичкото телце на Анютка като стоманена пружинка мълниеносно се хвърли към тази капчица майчино мляко. И тя... Представяш ли си, слабичката, болнава Анютка ловко хвана капчицата.

Падайки на земята, Анютка подложи своите малки длани и хвана малката капчицата майчино мляко.

Падайки, тя я хвана до самата земя. Застана на колене, поднесе към лицето си свитите си длани, разтвори ги и загледа мокрото петънце. После протегна ръце към Анастасия.

— Ето. Хванах я. Ето я. Не падна млечицето за вашето синче.

— Ти спаси капчицата, Анюта. Сега тя е твоя.

— Моя?

— Да. Само твоя.

Анюта поднесе към устните си мокрото петънце. Със затворени очи слабичкото момиченце дълго държа дланите си притиснати към устните. После ги отпусна, погледна Анастасия и шепнейки, преизпълнена от благодарност, произнесе:

— Благодаря!

— Ела при мен, Анечка.

Анастасия хвана детето за раменете и го притегли към себе си. Поглади го по косата, след това го сложи на коленете си, наклони го към себе си като кърмаче и тихо запя.

Устните на Анютка бяха близо до Анастасиината гърда. Като в полусън Анютка бавно приближи устните си, докосна влажно зърно, леко трепна и започна жадно да сучи от препълнената с мляко гръд. Съдейки по диктофона, тя се събуди след девет минути. Вдигна глава и скочи от коленете на Анастасия.

— Аз... леле... Какво направих? Изпих млякото на вашето бебенце.

— Не се безпокой, Анечка. На него му стига. Ти пи само от едната гърда, а в другата има още. Има и за него. Моето синче може да яде и нектар от цветя. Ако иска. А ти сега получи всичко, за да не се страхуваш да бъдеш силна, красива и щастлива. Вземи своето щастие от живота, от всеки негов ден.

— Аз ще бъда силна и здрава. Ще мисля как да посрещна маминка, за да не страда, когато ме види, а много да се радва. Само че няма да мога да ѝ попея. По-рано ние с баба си пеехме. Но тя умря. Моля дядо, моля го, но той не пее. Само като си пийне водка, ми пее, а аз му пригласям. Само че е трудно да му припявам, много му е дрезгав гласът. Пробвах и с радиото, но много пращи нашето старичко радио, думите не се разбират.

— Ти, опитай, Анечка, да пееш засега без думи, повтаряй след птичките, когато ги чуеш, след водата, когато ромоли, след шепота на

листата и вятъра, когато той е силен и завие в клоните. И тревичката си има много звуци. Ще чуеш много чисти звуци наоколо, ако искаш да ги чуеш. Опитай се да им подражаваш със своя глас. Те ще бъдат твоите най-добри учители. Аз ще тръгвам, Анечка, сбогом! Време ми е.

Анастасия стана от дървото. Анютка остана седнала, прислушвайки се към обкръжаващия я свят на звуците. Анастасия се приближи към стрелялия по нея млад охранител. Той, както и преди, беше бледен, ръцете му трепереха. Пистолетът му се търкаляше на земята до него. Анастасия му каза:

— Не се обвинявайте, не терзайте Душата си. Тя не участваше във вашите действия. Това е инстинкт. Вие сте се научили, без да се замисляте за ситуацията, да защитавате това, което е заповядано. Ето как сте си изработили инстинкт. Не е добре, когато инстинктът вземе връх над всичко в човека. Когато инстинктът е най-важен, тогава човекът не е най-важен. Тогава не се получава човек. Помислете, може би е по-добре да се върнете към себе си — към човека.

От спокойната интонация в гласа на Анастасия ръцете на бодигарда спряха да треперят, от лицето му изчезна бледността. А когато тя свърши, лицето на охранителя беше почервеняло до крайчетата на ушите му.

Анастасия се сбогува със старците от селото и тръгна в посока на тайгата. И тогава чула необикновено чист детски глас.

Седнала на дървото Анюта пееше някаква старинна, вероятно чута от баба си, песен. И как пееше! Чистият ѝ глас вземаше невероятно високи тонове, изпълваше пространството и омайваше Душата.

*Дъждецът, се лее,
Братът сестра си люлее,
Братът сестра си люлее,
Песничка си пее.*

Анютата свърши песента и започна настойчиво да гледа нашата група, стояща все още неподвижно. После се изправи, взе от земята тънка пръчица и каза:

— Лоши чичковци сте вие. Такива големи и все пак лоши.

След тези думи тя тръгна срещу нас с малката тояжка в ръце. След нея мълчаливо потегли групата на стариците и старците. И тогава ние всички почнахме да отстъпваме пред тях. Отдръпнахме се чак до кораба и блъскайки си, бързо се качихме на борда. Тъкмо щяхме да вдигаме трапа, когато капитанът видя, че на борда са и двамата летци.

— А вие къде сте се качили? Вертолетът на кого оставихте? — викна от рубката капитанът.

Летците скочиха от кораба и хукнаха към техниката си.

Отивахме си, оставяйки на брега варелите с гориво и палатките. Никой и не помисли да ги разглобява.

СЪТВОРИ СВОЕТО ЩАСТИЕ

Когато Александър прекъсна разказа си, не можах да се въздържа да не изразя своята неприязън към него:

— Вие сте ми ясен. Те са оставили палатките. Варелите също. Жалко, че сте се отървали само с побеляла коса. Блажена е тя, Анастасия. Всеки нормален човек от пръв поглед би разбрал, като ви види, би разбрал кой е пред него и какво иска. А тя тръгнала Душата си пред вас да излива.

— Тя всичко разбираше за какво сме дошли и какво искаме от нея. Разбираше. Но не говореше с тъмната страна на човешкото „Аз“. Тя я игнорираше, общувайки само с онази светлинка, която съществува в душата на всекиго. С това ни промени всичките. Аз, нали съм учен, увличах се от психология...

— И това ми било учен! За какво ти е била твоята наука, ако мислиш със задна дата.

— Така се случва, защото животът често подрежда по-точно и по-бързо събитията си. В допълнение Анастасия се оказа... Не, ще се предпазя да ѝ давам определения, както и на другото явление...

— На кое?

— Как да го кажа?... Разбираш ли?... Онези старци и старици от забравеното в тайгата селце, те и сега настъпват срещу нас. И слабичкото момиченце с тънката тояжка е отпред...

— Накъде отиват? Къде?

— Срещу нас, срещу всички, които бяхме там. И ги видяхме. Мислех, че само с мен стават такива работи. Щом затворя очите си, веднага ги виждам. Понякога се появяват щом започна да извършвам някакви действия, които, според тяхното мнение са непотребни. Мислех, че това се случва само с мен, но разговарях и с другите... С тези, които бяха там, се случва същото.

— Е, хайде, така е в мислите ви, в представите ви.

— Каква е разликата? Все пак се налага да отстъпваме пред тях.

— Какво страшно може да има в някакви немощни старци без оръжие? От какво сте се уплашили?

— Засега и на мен не ми е ясно от какво се уплашихме? Може би престъпихме някаква граница на позволеното?

— Каква ти граница? Можеш да откачиш от такава философия. Може би трябва навреме да мислиш, когато правиш нещо!

— Всички трябва да се замислим...

— А откъде ти дойде на ум, че след разговора с Анастасия, съдбата на момиченцето, както и на майка ѝ, се е променила? Дори и на селските жители?

— Нали ти казах, че се увличах от психология. Като учен мога да ти кажа — Анастасия напълно промени жизнената програма на Анютка.

Захвърленото на попечителство на старците болно детенце, малкото момиченце седеше безпомощно в ъгъла на мръсната къща и чакаше пристигането на майка си. Уверявах я: „Ще дойде, твоята майчица. Ще играе с тебе, подаръци ще ти донесе“. Убеждавах я, мислейки, че правят добро дело с лъжите си. А майка ѝ през това време се пропила от безизходица. Лъжливите надежди обрекли детето на безплодни очаквания.

Така и ние в своя живот често чакаме да ни осени отгоре. Някой трябва да дойде и да ни направи щастливи, да измени съдбата ни. Не е ли това причината да действаме мудно или изобщо да бездействаме. Не се замисляме, че вече ни е дадено в изобилие от всичко и ние самите трябва да посрещнем с подаръци дошлия при нас.

Анастасия промени съдбата, бъдещето, с чистотата и искреността си. Само помисли, с най-прости човешки думи можеш да промениш съдбата.

Много пъти прослушах записа на диалога на Анастасия и Анюта. Мисля, че ако някой друг беше поговорил по този начин с момиченцето, щеше да последва същият ефект. А трябва съвсем мъничко нещо, за да говориш като нея не трябва да лъжеш. Трябва просто искрено да пожелаеш да помогнеш на човека. Да помогнеш, а не да съчувстваш. Трябва да се освободиш от кармичните догми или по-точно да бъдеш по-силен от тях. Може да се поразсъждава за кармата, за безизходицата, за кармичната предначертаност при малкото болно момиченце. Но Анастасия се оказа по-силна от тази

предопределеност. Тя просто не ѝ обърна внимание. И всеки друг би могъл. Та нали всичко се направи с думи, с нашите обикновени думи. Само че е необходимо те да прозвучат в точното време и да се кажат в определена последователност. Това е трудно да се направи с ума. Възможно е онази чистота на помислите, за която говори Анастасия, и автоматичното подреждане на думите в определена последователност, да ги прави действени.

— Е, това са твои теории, предположения. Трябва да се види дали в реалния живот, в бъдещето ще се измени съдбата от някакви си там думи или не. Какво ли може да се промени в живота за това момиченце? Само ако се случи някакво чудо.

— То, чудото стана. Оказа се, че всички чудеса са в нас.

— Какво чудо е станало?

— Малката Анютка се препрограмира. Прекъсна и своята карма, и на околните.

— Какво значи „прекъсна?“ Откъде знаеш това?

— Знам. След известно време заминах отново за онова селце. Реших да занеса радиото си на Анютка, нали нейното не е в ред, и да поставя антена на покрива. Вървя към дома на Анюта по ремонтираните дървени мостчета. Преди това бяха съвсем изгнили, а сега всичко е подменено. „Брей, че откъде ще е дошло, — си мисля, — това благоустройство?“ Видях дядото на Анюта. Седи си на прага и си мие ботушите в една кофа. Поздравих го и му разказах за целта на посещението си.

— Добре, — казва дядото. — Влизай в къщата. Обувките ще трябва да си свалиш. Виждаш ли, имаме си нов ред.

Събух се на прага. Влязохме с дядото в къщата. Всичко вътре е по селски просто, но много чисто и уютно.

— Внучката въведе такъв ред, — съобщи дядото. — Дълго се стара. Излъска пода, изми всичко. Цяла седмица от сутрин до вечер като навита пружина. Почине малко и пак се захваща с чистенето. Кандардиса ме да варосаме стените. И сега, като вляза в къщата с ботуши, веднага взема парцала и започва да трие следите. Пантофи си нямаме. Вместо пантофи тя приспособи старите галоши. Обуй ги. Приседни.

Седнах на масата, покрита със стара, но чиста покривка. Тя беше протъркана на едно място и върху него, доколкото е успяла детската

ръка, прилежно беше зашито цветно парцалче във вид на зайче. В средата на масата стоеше ръбеста чаша, в която стърчаха вместо салфетки угълчетата на добре подредени листчета от тетрадка.

— Гледам, започнали сте да благоустроявате вашето селце. И на вас властите най-после са обърнали внимание, щом са ремонтирали дървения тротоар, — казвам на дядото.

А той ми отговаря:

— Ами, властите не действат. Хич не им е дошло на ум на властите за нас. Тя, внучката, Анютка, като живак стана.

— Как? Ама Анютка ли? Та тя е още малка, за да ремонтира тротоара. Там дъските са тежки.

— Да, тежки са. Да... Веднъж се канех да тръгна на лов. Помолих съседката да наглежда Анютка. А внучката ми казва: „Върви, дядо, гледай си работата. Не се безпокой, аз сама ще се оправя. Само ми разреши да срежа с трион дъската, дето стои до сайванта“.

Позачудих се аз, но си помислих: „Нека детето си играе, щом ѝ харесва“. Сложих дъската на една цепеница, дадох ѝ трион, ножовка и заминах на лов. След това съседката ми разказа.

Анютка извадила парчетата от изгнилата дъска от мостчето. С връвчица взела размерите и по тези размери започнала да реже новата дъска. Половин ден пилила, казва съседката, но все пак се справила. След това замъкнала дъската до мостчето и я натъкмила на мястото на изгнилата.

— Че как тя, такава слабичка, мършава, е успяла да замъкне тежката дъска?

— Намерила си е помощник. Преди около два месеца се сприятели с един осиротял пес, сибирска лайка. Умря една бабичка на другия край на селото. А здравият пес остана. Още на погребението Анютка все го галеше. После му носеше по нещичко да похапне. От началото лайката не излизаше от двора, макар че в къщата нямаше никой. Там живееше само бабичката. Анютка храни кучето няколко дни. И то тръгна след нея. И сега я следва неотстъпно. Старият пес помага при всичките приумици на внучката. Ето, и дъската ѝ помогнал да влачат. Анютка омотала дъската в единия ѝ край с връв, почнала сама да я влачи, а песът хванал другия край със здравите си зъбища, и така я завлекли до мостчето. След това Анютка помолила съседката да ѝ даде гвоздеи, взела моя чук и се опитала да прикове дъската към

мястото ѝ. Съседката видяла как внучката седи на мостчето и се мъчи да закове гвоздеите, наранила си ръката до кръв с чука. А кучето седи, гледа и скимти.

Отишла съседката, взела чука и заковала дъската с гвоздеите. На следващия ден, към вечерта, съседката вижда пак Анютка с кучето да влачат дъска. Друга дупка на мостчето да кърпят.

„Ти какво, Анютка, да не си решила да закърпиш всички дупки като заковеш нови дъски? Не можеш ли да си измислиш друга работа, момичешка?“ — пита я съседката. Внучката ѝ отговаря: „Много е необходимо, леличко, така да се направи, че всички мостчета покрай къщичките да бъдат нови, без дупки. Току-виж дошли гости в някоя къща, ще минат по мостчетата, а по тях дупки, и веселото им настроение ще се изгуби. И моята майчица, когато си дойде, може да се разстрои като ги види такива непразнични“.

Съседката заковала и втората дъска. А след това започна да ходи по дворовете, да вика по всички: „Ремонтирайте мостчетата до къщите си! Не мога да гледам, как детето заради вашата немарливост се измъчва. Ръцете си до кръв нарани“. Ей така си ремонтирахме мостчетата, всеки до неговата къща. За да не слушаме караницата на жената.

— А сега внучката ви къде е? — попитах стареца.

— Помъкна боята до последната къща. Сигурно там ще спи, при старите Лосини. Да... Там може би ще преспи.

— Каква боя, за какво?

— Най-обикновена боя, блажна, ярко оранжева. Заменя риба за боя при кораба. Сега внучката ми си намери нова занимавка.

— Каква занимавка?

— Реши, че всички къщи трябва да изглеждат весели, радостни. Когато пристига корабът, който събира уловената риба, тя я заменя всичката за боя. А след това влачи кутията в някоя къща. Моли хората да си боядисат рамките на прозорците и вратите. И старците ги боядисват. Скоро ще дойде и моят ред. Ще ги боядисам. Защо да не ги боядисам. Може пък да е по-добре да се боядисат, ако къщите отвън ще изглеждат по-весели.

— А откъде взима рибата?

— Сама я лови. Всеки ден, поне две-три белорибици ще довлече сутрин, а се случва и повече. Поне веднъж да не беше донесла, ама не.

Закачат се рибищата на нейните кукички. А аз трябва да ставам всяка сутрин с моя радикулит и това си е. „Ставай, дядо. Осоли рибата, да не се развали“. Всяка сутрин е така, — мърмореше без злоба дядото.

— Как успява да се справи с риболовните принадлежности сама?

— Нали ти казах, помощник си има Анютка, онази, старата сибирска лайка. Стар е песът, но умен, слуша я. За изпълнението на всички прищявки съдейства. Взима Анютка моя комбайн^[1] с пет кукички, закача стръвта и вечерта хайде с кучето към реката. Има си там едно любимо място. Единият край на влакното закрепва към клина на брега. След това надява другия край на влакното на пръчката, песът я хваща със зъби и плува. Плува дотогава, докато Анютка от брега припява след него непрекъснато: „Плувай, приятелче, плувай, приятелче“. Така кучето замъква комбайна докато Анютка му говори от брега. Като стигне до определеното място, Анютка започва да му говори друго: „При мен, приятелче, при мен, приятелче“. Песът пуска пръчката и се връща на брега. Е хайде, давай да спим.

Старецът се качи на печката. Аз легнах на старата дървена кушетка. Събудих се на разсъмване, излязох на двора и видях долу при реката Анютка. Хванала обръча, тя мъкнеше комбайна. Огромната сибирска лайка й помагаше. Впила зъби в обръча, тя се запъваше и отстъпваше назад. Те заедно влачеха комбайна с приличен улов. Анютка беше обута с гумени ботуши явно с три номера по-големи отколкото й трябваха. Беше обута на бос крак.

Когато уловът беше домъкнат до брега, тя взе сакчето и хукна да вади рибата. Лайката, опирайки се на лапите, държеше обръча в зъбите си. Анютка влезе във водата дълбока отколкото позволяваха ботушите й и водата навлезе в конحوвете им. Измъквайки го на брега, тя свали от кукичките три съвсем прилични риби и ги сложи в торба. После заедно с песа, хванали въжето, помъкнаха шперплата, на който бе поставена торбата.

В ботушите на Анюта жвакаше вода и й пречеше да върви. Тя спря, свали единия ботуш, след това и другия и, стоейки с босите крака на студената земя, изля водата от тях. Отново обу мокрите ботуши и продължи своята работа.

Когато те с лайката заедно домъкнаха сутрешния улов до прага, аз погледнах лицето на Анютка и бях поразен. Пламтящи от руменина бузи, блестящи от решителност очички и загатната на устните

щастлива усмивка. Тя нямаше нищо общо с онова жълто, бледалико, болнаво момиченце. Анюта започна да буди дядо си и той, пъшкайки, слезе от печката. Наметна куртката си, взе ножа и солта и тръгна да чисти рибата. Когато Анютка ме поеше с чай, аз я попитах защо всеки ден толкова рано влачи вкъщи риба.

— Чичковците от кораба, дето е на реката, идват и прибират рибата. Дават ми пари. Аз ги помолих да ми донесат боя за къщурките. Те ми я докараха в замяна на рибата. Донесоха ми и красив плат за рокля. За него им дадох цялото количество риба, която хванах за цялата седмица, — отговори Анютка и ми показва голямо парче великолепна копринена тъкан.

— Тук, Аня, има много повече плат отколкото е необходимо за една рокля. За какво ти е толкова много? — попитах аз.

— Не е за мен. Приготвих подарък за моята майчица когато тя пристигне. Аз ще ѝ подаря и красив шал, и дълъг гердан ще ѝ подаря.

Анютка извади от изтъркания стар куфар вносни чорапогащи, перлен гердан, великолепен шарен шал:

— Нека да не се тревожи моята майчица, че не може да ми купи подарък. Аз самата ще ѝ купувам. За да не мисли майчицата ми, че животът ѝ не се е подредил.

Аз гледах как тя радостно показва подаръците за своята майчица, цялата преливаща от щастие, радва им се и разбрах: — от напълно безпомощното, жалко и очакващо нечия помощ същество, малката Анютка се бе превърнала в деен, уверен в себе си човек. И е щастлива, че при нея се получава това, което иска. А може би и от друго е нейното щастие... Вече мисля, че щастието на всеки е вътре в него. То е в определено ниво на съзнанието. Само че въпросът е с помощта на какво да се достигне необходимото ниво. Анастасия помогна на малката Анютка. Ще успее ли да помогне на всички останали? Може би, ние самите трябва някак си да се научим да съобразяваме... — Александър замълча и всеки се замисли за нещо свое.

Загърнат в полушубката и положил глава на дървото, гледах ярките северни звезди. Струваше ми се, че те са съвсем близко над нас и също се грееха от пламъка на огъня. Опитах се да заспя.

След като дремнахме около три часа, на разсъмване ние с Александър отидохме при катера. Но преди да го отблъснем от брега, Александър изведнъж ми заяви:

— Мисля... Убеден съм. Не си заслужава да отиваш в тайгата. Няма да успееш да намериш Анастасия. Никой няма да успее. И ти също.

— Защо?

— Отиде си Анастасия. Отиде навътре в тайгата. Не можеше да не си отиде. Ако ти тръгнеш, може да загинеш. Не си приспособен за тайгата. А ти имаш още много да пишеш. Да изпълниш обещаното пред нея.

— За да продължа да пиша, ми е необходимо да чуя нейните отговори на множеството читателски въпроси. За възпитанието на децата, за религиите...

— Никой няма да я намери.

— Какво си заповтарял „Няма да я намериш, та няма да я намериш“. Знам къде се намира поляната, ще я намеря.

— Няма да можеш, ти казвам. Анастасия не може да не е разбрала, че е започнал ловът за нея.

— Какъв лов? Някой подкупва ли местните ловци? Като вас с Егорич?

— Ние с Егорич се опитваме да ги убедим да не ѝ пречат, да не я тревожат. Когато не успеем да ги убедим, ги закарваме на противоположния бряг. Местните ловци не можеш ги подкупи, те си имат свои закони и свои ценности. За Анастасия те знаеха преди теб. Отнасяха се към нея с дълбоко уважение. Даже помежду си говореха предпазливо. Не им харесва да виждат чужд човек в тайгата. Пък и стрелят точно.

— Кой тогава може да я преследва?

— Мисля, че е този, който ни докара дотук, такива, каквито сме. И продължава да ни командва.

— По-конкретно?

— А по-конкретно, всеки сам трябва да прецени.

— Кого имаш предвид? Такива като Борис Мойсеевич ли?

— Той ли? Той е само средство. Нещо невидимо си играе с нас. И сега Борис Мойсеевич започна да разбира това и този, който стоеше зад него, също е разбрал.

[1] комбайн е прието сред рибарите наименование за приспособление — самоделка за ловенето на риба, особено популярно

в Сибир — Б.пр. [↑](#)

КОИ СМЕ НИЕ?

— Преди месец Борис Мойсеевич отново пристигна в този край, — разказваше Александър. — Вече беше без охрана и помощници. Издири ме. Беше тих и замислен. Говорихме си цял ден. По-скоро това не беше разговор, а неговата изповед. Не пред мен, разбира се, а пред самия себе си. Подари ми копие от отчета си за контакта с Анастасия. Направих ти извадки от него, искаш ли да ти ги прочета?

— За кого е направен този отчет?

— Не знам и самият Борис Мойсеевич не знае. Със своя клиент той се срещнал в официална зала с камина. Пратеникът уж бил представител на Международна академия. Сега са се развъдили академии, опитай се да разбереш коя е най-сериозна. В днешно време за сериозността съдят по размера на финансирането. Та този клиент не се стискал за финансирането. Цялото пътуване заплатил в брой. Обещал на групата немалка премия и включване на целия отдел, оглавяван от Борис Мойсеевич, в сериозна научна програма, свързана с Анастасия.

Когато след завръщането си Борис Мойсеевич се срещнал с него и му представил отчета си, клиентът изглежда вече бил информиран. Хвърлил листовите с отчета в камината, а на Борис Мойсеевич казал:

— Пред вас беше поставена задача да се установи контакт с обект „Х“, както сам нарекохте Анастасия. Вие използвахте при изпълнението на задачата не само своите научни методики и способност да убеждавате, но и насилие. Насилието е ваша инициатива. Решихме да удвоим хонорара ви за организирането на експедицията, но да прекратим взаимодействието си с вас. Вземете си хонорара, — той посочил дипломатическото куфарче, поставено до креслото. — И забравете за експедицията.

Борис Мойсеевич се опитвал да обясни, че насилието е станало случайно и на самия него тази история е била много неприятна. Той разбира каква вреда за бъдещите контакти с Анастасия е нанесла

непохватността на групата им и затова лично той, се отказва от хонорара.

Тогава седящият до камината човек станал от креслото и с нетърпящ възражение глас произнесъл:

— Ще вземеш и ще се махнеш. Не заради работата беше твоето усърдие, а заради парите. Така че, получи си ги. Повече няма да ни трябваш.

Борис Мойсеевич взел дипломатическата чанта с парите и излязъл от просторния кабинет — зала. Опитал се да раздели парите поравно между участниците в експедицията, но не всички ги взимали. Тези пари като че ли подчертавали големината на нещо неприятно, извършено от хората, участници в експедицията.

— Защо си ми направил само извадки от този отчет? — попитах аз Александър.

— Съдейки по книгата, ти не обичаш да четеш трудове, изобилстващи с неразбираеми за тебе термини. Аз се постарях да извадя най-главното, и без особена терминология.

— Е, и какво говорят те за Анастасия?

Александър извади от джоба си напечатани листове и ми прочете:

Обектът „Х“ не може да бъде подложен на изследвания с тривиални, известни нам днес научни методи. Критериите за оценка, общоприети в научните кръгове, неизбежно ще създадат определени рамки, като оставят зад себе си неизвестните до този момент свойства и възможности на явленията, възникващи и свързани с отделните ситуации, най-вероятно при променящото се психическо състояние на обекта „Х“.

Като информационен източник в различните области на научните търсения, обектът „Х“ може да бъде ненадминат в сравнение с известните на науката други източници.

Самият обект по-скоро не се явява носител на информация. Не проявява обикновен интерес към получаването и анализа на информацията, но в случай на възникване на значима за него цел и в следствие на желанието му, информацията постъпва при него в отсът от някого вид и необходимо количество, и моментално може да намери практическо приложение от обекта „Х“.

Нашата група успя да представи само някои хипотези. Потвърди по пътя на „опита“ редица изказвания на обекта „Х“ относно растенията. Констатира факта за съществуването на Лъча. Научните термини като „торсионно поле“, „радиовълнови излъчвания“ тук, най-вероятно, не подходжат. Те, дори и да могат да бъдат използвани, ще стане поради липсата на други, по-подходящи.

Най-невероятна и съмнителна, по наше виждане, се предполагаше възможността да се заложат и скрият в текста на книгата съчетания и знаци, според терминологията на обекта „Х“, „от дълбините на вечността и безкрайността на Космоса“.

Според твърдението на самия обект, тези знаци могат да въздействат благотворно върху хората.

Ние предвиждахме да проведем серия от опити като съпоставим параметрите на физиологичните изменения в човека, преди и след прочитане на книгата, с помощта на прибори, използвани в медицината. Но сега, това вече няма особено голям смисъл.

Дори и на този етап сме принудени да констатираме безспорността на тяхното съществуване. Тяхното въздействие не протича през физиологичните материални органи, а на някакво неосезаемо, нематериално ниво на социума.

Създава се впечатление, че сред живеещите на Земята общества от хора започва да протича реакция, която ние не сме в състояние да контролираме, а следователно и да спрем.

За основен факт, потвърждаващ нейното съществуване, служи психическата реакция на хора, влезли в допир с книгата. Разпитът, тестовите, анализът на кореспонденцията на читателите свидетелстват за възникване при повечето от тях на творчески порив, който се изразява под формата на поетически съчинения, рисуване, песенно творчество. При доста от тях се появява потребност от допир с растенията, да посадят растения, да променят професията си. В отделни случаи след прочитането на книгата настъпва значително подобрене на самочувствието и изчезване на симптомите от заболявания.

Проведохме експеримент с над 30 души с различни заболявания. В кабинета по психотерапия и лечебен сън им беше предложено четенето на текст от книгата. При двадесет и седем от случаите се наблюдаваше емоционална съсредоточеност, не настъпваше сън,

хемоглобинът в кръвта се повишаваше. Ако предположим, че реакцията на читателите произтича от яркостта на литературно-художествения образ, може да се потвърди — даденият образ по своето психологическо въздействие превъзхожда всички по-рано известни, включително, класически и библейски.

Безспорността на даденото твърдение се изразява и в процентното отношение на читателите, изразили своето отношение, чрез поетическа или друга творческа форма.

Средностатистически то се изразява 1:19. Самият стил на изложение на автора е прост до примитивизъм. Не се спазват установените канони на литературно-художественото творчество, в текста присъстват дори граматически грешки. Но при тестването на текста с помощта на компютърна програма за лекота при четенето, се оказва че тя представлява осемдесет и повече процента.

При непосредствен контакт с обекта „Х“ ние наблюдавахме явление, което дотогава не е срещано и не съответства на нито едно от наблюдаваните и описани такива от уфолозите?

Ние наблюдавахме кълбовидно енергийно сгъстяване, подобно на голяма кълбовидна мълния. Неговият енергиен потенциал превъзхождаше съществуващите представи на днешната наука за силата на природната енергия. Неговата способност да променя локално гравитационното поле на Земята, му дава възможност за миг да превърне в космически прах всичко, което не се държи с корени за земята.

В момента на контакта ни земната гравитация бе променена незначително, но при увеличаване на усилията му, ние и всички материални предмети, просто можехме да изчезнем в бездната на Космоса. При това, около обекта „Х“, гравитационното поле не се променяше, което показва възможност за избирателност на действията му.

В качеството на хипотеза, можем да предположим, че така наричаното земно притегляне не зависи от самата Земя, от нейната маса, а от светлинното налягане, произтичащо от някакви космически обекти, енергии или създадената от някого обвивка на Земята.

Обектът „Х“, въпреки възможностите си да получи голям обем информация, не се стреми към анализа ѝ и я възприема на ниво чувства, интуиция, откъдето произтича и впечатлението за наивност.

Взаимоотношенията на обекта „Х“ с енергийното съгъстяване са обикновени и прости. Те се изграждат на ниво чувства при пълно отсъствие на сервилничене и преклонение. При взаимно уважение един към друг те запазват пълната си свобода.

Наблюдаваното от нас светещо съгъстяване притежава разум и, което е най-невероятно, чувства. Такова нещо не е отбелязвано от уфолозите при нито едно НЛО. Доказателство за чувствеността му е това, че при контакта лъчите на енергийното съгъстяване поглаждаха краката и косите на обекта „Х“ и самото то с действията си реагираше на емоционалното състояние на обекта „Х“.

Едновременно с възможността за физиологично въздействие върху материята, виденият от нас обект имаше способността за психологично въздействие.

В качество на хипотеза, обектът „Х“ може да се отнесе към земния човек, с когото периодически влизат в контакт представители на извънземни цивилизации или с него общува някакво природно явление, неподлагано на проучване.

В качество на хипотеза бихме могли да отнесем и самия обект „Х“ към една от извънземните цивилизации, но самото изказване на обекта: „Аз съм човек. Жена.“ не ни позволява да го определим като такъв. Подобно изказване ни поставя в безизходно положение, тъй като възниква въпросът: „Кои сме ние тогава?“. Или казано по друг начин: „По пътя на прогреса ли е вървяло човечеството, или по пътя на регреса?“

МУТАНТИ, СЪЗДАДЕНИ ОТ ХОРАТА

— Добре, хайде стига! — прекъснах аз Александър. — За мен Анастасия е отшелница. Нека да е с необикновени способности, но мисля, че Тя е Човек. Нека засега да се надяваме на това. Ако премисляш всяко нещо, можеш и да откачиш. Хайде, запали таратайката си, да тръгваме.

До затътеното селце катерът ни докара за около четири часа. Когато слязох на познатия бряг, Александър също се измъкна от катера и пак захвана своето:

— Отиде си, Анастасия, Владимире, отиде си! Помисли си добре! Може би все пак ще се откажеш от похода си към поляната в тайгата. Няма да успееш да стигнеш до нея!

— Отивам! — Вдигнах раницата, за да я сложа на гърба си и изведнъж видях, че Александър изважда от ножницата голям ловджийски нож.

Хвърлих раницата и започнах да търся по земята нещо подходящо за отбрана, но Александър оголи до лакътя си дясната ръка и резна с ножа по нея. Бликналата от раната кръв той покри с бяло шалче. После ме помоли да взема от катера аптекката и да му превържа ръката. Не разбирайки нищо, аз му помогнах. Той протегна изцапаното с кръв шалче:

— Превържи главата си.

— Защо?

— Така няма да те закачат ловците. Те не стрелят по ранени.

— Да бе! Те да не са глупаци, тия твои ловци? Като се приближат веднага ще видят бутафорията.

— Те не се приближават. Защо да рискуват? Всеки от тях си има свои пътечки и участъци земя. Ако човек е тръгнал в тайгата с добро намерение, по необходимост, той първо ще поговори с ловците, ще разкаже за себе си, за намеренията си, ще съгласува похода си с тях. Ако е с добро, те ще помогнат, ще го посъветват и могат дори да го

изпратят. За тебе обаче те нищо не знаят. Могат като нищо, без много да му мислят, да те гръмнат, но по ранен човек не стрелят.

Аз взех изцапаното с кръв, шалче и го вързах на главата си.

— Може би трябва да ти благодаря, но нещо хич не ми се иска да го правя.

— Тогава недей. Аз не го правя за благодарност. Просто ми се иска да направя нещо за тебе. Като се върнеш, запали на брега огън. От време на време ще минавам недалеч оттук, като видя дима, ще те прибера, ако успееш да се върнеш.

Когато се приближавах към тайгата, видях че на около сто метра от мен, вървят две кучета. „Сигурно са селски, — помислих — Добре би било да се движат по-близо до мен, ще ми бъде по-спокойно“. Даже се опитах да ги примамя към себе си, но те не се приближаваха. Продължаваха да се движат успоредно с мен. Така и навлязохме в тайгата. Напразно ме плашеше Александър. Тайгата не ми се струваше враждебна. Може би от усещането, че тук, сред тези струпвания от дървета и камънаци живее Анастасия, а тя, макар и странна, все пак е добър човек. Но най-важното — в тази тайга, с нейните камъни и дървета, необичайните за градския жител звуци и въздух, живее моят роден син. Като мислех така, тайгата започна да ми се струва малко по-близка.

Да измина двадесет и пет километра от брега, направо през тайгата до поляната, е по-трудно отколкото по обикновен черен път, защото трябва ту да прескачам паднало дърво, ту да заобикалям храсталаци. Когато вървах с Анастасия, увлечен в разговора, не забелязвах преградите. Най-важното е да не объркам пътя заради тях. Все по-често поглеждах компаса и си мислех: „Как може Анастасия да намира поляната без компас? Та тук дори и пътечка няма!“

Почивах на всеки час и към обяд стигнах до малка рекичка, широка около два метра. Когато вървахме с Анастасия, също пресякохме рекичка. Реших да мина на другия бряг и да направя почивка на полянката до реката. Тръгнах по падналия в реката ствол на полуизсъхнало дърво. То малко не достигаше до брега и аз хвърлих първо раницата, а след това скочих. Само че нещо не стана както трябва. Кракът ми попадна на някакво коренище и се изкълчи или нещо се разтегна. Силна болка прониза крака ми и стигна чак до главата ми. Полежах малко и се опитах да стана, но разбрах, че няма да

мога да вървя. Така си лежах, мислейки какво да правя. Помъчих се да си спомня, какво обикновено се прави при изкълчване на крак или разтягане на сухожилие. Нещо не се получаваше, сигурно болката пречеше да си спомня. После реших: ще полежа, ще похапна, може пък болката да премине. Ако трябва, ще си запаля огън, ще преспя. До сутринта може кракът да се пооправи. На човека все пак всичко постепенно му минава.

Изведнъж отново видях кучетата. Бяха четири, а от другата страна още две. И на никъде не вървяха. Легнаха на земята на десетина метра от мен. Бяха от различни породи — едното ерделтериер, другото — боксер, останалите някаква смесица. Сред тях имаше и малка болонка. Козината на кучетата беше на фъндъци. Бяха слаби, а очите на териера гнояха. Аз си спомних разказа на помощник — капитана за подобни кучета. И когато осъзнах ситуацията, за известно време престанах дори да чувствам болката в крака.

Помощник — капитанът на щабния кораб разказваше как хора, които искат да се отърват от четирикраките, ги закарват някъде по-надалеко и ги захвърлят. Ако ги изоставят в рамките на града, котките и кучетата се групират около помийните ями, които им дават поне някакво препитание. Когато ги отвеждат в затънтени места, по-далече от града, те се събират на глутници и си намират храна като нападат домашни пилета. Нападат и хора, особено самотните. Такива кучета са по-страшни и от вълците. Те се опитват да издебнат ранена или останала без сили жертва. Нахвърлят се върху нея едновременно. Събрани в глутница бездомните, озверели кучета са по-страшни от вълците и поради това, че по-добре от тях познават навиците на хората и ги ненавиждат. Те са настървени срещу тях. Да преследват дивеч като вълците нямат опит, а да преследват хора — да.

Особено страшно е, ако в глутницата има дори един пес, трениран да напада хора. Аз имах куче и също съм го водил на платено кучешко училище. Там освен всички други упражнения за изпълнение на всякакви команди има и такова за нападение на човек. В кучешкото училище помощник — инструкторът облича ватено палто с дълги ръкави и учи кучето да го напада и захапва с настървение. Ако песът изпълнява добре упражнението, го поощряват като му дават някакво лакомство. На ти сега! Наупражнявахме се! Умници.

Интересно, дали има поне едно същество по белия свят, освен човека, което да се занимава с обучение на други видове същества за нападение на себеподобни?

Обкръжилите ме кучета затягаха обръча. Мина ми мисъл: „Трябва да им покажа, че още съм жив, мога да се движа, да се отбранявам“. Вдигнах една къса пръчка и я хвърлих към най-близкия проскубан пес. Той я избегна, отскачайки настрани, и отново залегна. Наоколо нямаше повече пръчки. Тогава понечих да извадя от раницата две консерви. Докато ги вадах, най-малкото куче, болонката, се промъкна крадешком отзад, ръфна панталоните ми и отскочи, а другите песове я наблюдаваха. Сигурно гледаха каква ще бъде реакцията ми на нападението.

Хвърлих едната консерва по най-близкия пес, другата по болонката. Нямаше какво друго да хвърля. В съзнанието ми настъпи някаква безизходност.

Представих си как кучетата ще ръфат тялото ми и ще лапат парчета от месото ми, а аз, намирайки се за известно време в съзнание, ще виждам всичко и ще се свивам от болки, защото кучетата няма да успеят да ме убият мигновено. И нямам със себе си нищо такова, че да умра по-бързо, без продължителни мъки.

Стана ми мъчно, че не успях да занеса раницата с подаръците от читателите за Анастасия и за сина, вътре имаше разни детски нещица, необходими за малчугана.

Половината раница беше заета от писмата на читателите с въпроси и молби. Много писма. Необикновени. За душата, за живота. Много стихотворения. Може и да не са професионални, не винаги имат рима, но нещо ги прави хубави. Сега всичко ще пропадне. Ще изгният тука. Изведнъж някак от само себе си дойде решението: ще напиша бележка и ще я сложа в целофановото пликче при писмата. Точно така, бележка! Ако някой намери раницата, нека вземе за себе си цялото ѝ съдържание и парите. А писмата на читателите да препрати на дъщеря ми Полина. В бележката ѝ написах тя да ги издаде, когато събраните от книгите хонорари станат достатъчни за това. Не трябва да се допусне толкова искрени стихотворения напразно да пропаднат. Вероятно много от читателите за първи път в живота си са написали стихотворения, но от душа. И единственото в живота им стихотворение да пропадне.

Бележката написах трудно. Трепереха ми ръцете, сигурно от страх. И за какво човек се вкопчва така в живота, даже в ситуация, когато е съвсем ясно, че всичко е свършено. Но аз дописах бележката, сложих я в целофановия пакет с писмата и вързах пакета стегнато, за да не влезе влага. Сега видях, че обкръжилите ме псета са се примъкнали съвсем близо до мен и започват да правят странна маневра. Едно след друго те пълзяха обратно. Някои се повдигаха и гледаха на друга страна, не към мен, и отново залягаха като в засада. Аз се изправих на един крак, за да видя какво отвлеча вниманието им. И видях... Видях как покрай рекичката стремително тичаше Анастасия.

Тя тичаше с красивия си бяг, от който се развяваха златистите ѝ коси.

Отначало се наслаждавах на тази картина, но изведнъж ме осени: кучетата! Те, почувствали, че могат да им вземат плячката, се готвеха да нападнат стремително приближаващата се Анастасия.

Прегладнелите, озверели псета ще се бият настървено докрай за своята плячка. Сама Анастасия няма да може нищо да направи. Кучетата ще я разкъсат. И аз се разкрещях колкото сили имам:

— Стой! Стой, Анастасия! Кучетата! Псетата са озверели! Не бягай насам, Анастасия! Спри!

Анастасия чу, но не забави стремителния си бяг. Само си вдигна ръката нагоре и помаха. „Какво направи? — си помислих, — сега и онова явление няма да може да ѝ помогне“.

Бързо-бързо извадих от раницата малките стъклени бутилчици с детски сок. Започнах да замерям с тях кучетата, като се опитвах да насоча вниманието им към мен. Уцелих с едната бутилчица, но кучетата не обръщаха никакво внимание на опитите ми. Разбираха сигурно псетата кой представлява за тях реална заплаха. Кучетата се нахвърлиха върху Анастасия едновременно от всички страни, веднага след като тя влезе в кръга им. Изведнъж... Ех, тази картина трябва само да се види. За един миг Анастасия превърна енергията на своя бяг във въртене. Изведнъж с цялото си ускорение тя се завъртя рязко като пумпал, както го правят балерините, само че по-бързо. Удряйки се във въртящата се Анастасия, кучетата се разхвърчаха на различни страни, без да ѝ причинят вреда, но веднага започнаха да се готвят за ново нападение на спрелия се човек.

Запълзях към Анастасия. Тя беше облечена в своята къса лятна рокличка. Поне да беше облякла грейка, че да им е трудно на псетата да я захаят.

Анастасия прилекна на едното си коляно. Стоеше в кръга от озлобени, полубесни от глад кучета, но лицето ѝ не изразяваше страх. Тя ме гледаше и бързо говореше:

— Здравей, Владимире. Само не се страхувай. Почини си малко. Отпусни се. Не се безпокой, те нищо няма да ми направят, тези гладни кученца. Не се безпокой.

Два яки песа отново се втурнаха от различни страни към стоящата на едно коляно Анастасия. Без да спира да говори нещо, тя с мълниеносно движение, едновременно с двете ръце хвана всяко куче за предната лапа по време на скока им, превъртя ги във въздуха като отклони леко тялото си така, че кучетата се удариха едно в друго и тупнаха на земята.

Песовите пак залегнаха, вероятно обмисляйки нова атака. Готвеха се за атака, но не нападаха.

Анастасия стана, изхвърли ръката си нагоре, после рязко я спусна като плесна два пъти по крака си.

Изад близките храсти в миг изскочиха четири едри вълка. В стремителните им скокове имаше такава решителност, че ми се струваше, че те няма да преценя какво е количеството и с каква сила е противника. Те ще влязат в бой. Кучетата подвиха опашки и духнаха яко дим.

Вълците профучаха покрай мен като ме лъхнаха с горещото си дихание. Опитвайки се да не изостане, след тях подскачаше с всички сили и ситнеше съвсем малко вълче, което приличаше на кутре на овчарка.

Като се изравни с Анастасия, то изведнъж така запъна с четирите лапички, че се преобърна. Скочи и два пъти лизна прясната драскотина на босия крак на Анастасия.

Тя бързо го хвана за врата и го повдигна от земята:

— Хей, ти пък къде тръгна? Рано ти е още. Много си мъничък.

Вълчето се задърпа в ръцете на Анастасия, заскимтя като кученце. Успя да се измъкне или тя самата го пусна. Щом се намери на земята, то бързо пак лизна драскотината и препусна да настигне вълчата глутница.

— Защо? — почнах да говоря аз на дотичалата при мен Анастасия. — Защо не повика веднага вълците? Защо?

Анастасия се усмихваше, бързо опипваше краката и ръцете ми и с чист успокояващ глас говореше:

— Не се вълнувай, моля те. На кученцата трябва да им се покаже, че човекът винаги е по-силен от тях. Те не се страхуват толкова от вълците. А почнаха да нападат хората. Сега вече няма... Не се вълнувай. Аз, когато почувствах, разбрах, че ти идваш... Затичах се да те посрещна. Защо рискуваш така? Тръгнал си... Аз отначало те изгубих, след това се сетих...

Анастасия изтича настрана, откъсна някаква билка, после потърси наоколо и откъсна друга. Разтърка билките в дланите си и започна внимателно да разтрива болния ми крак като говореше непрекъснато:

— Ще мине. Бързо ще мине. До сватбата ти ще зарасне.

Забелязах, че тя използва различни поговорки и попитах:

— Откъде си научила толкова поговорки?

— Слушам от време на време как говорят различни хора, за да се науча да влагам голям смисъл в кратка фраза. А на тебе харесва ли ти?

— Понякога се случва да не е на място.

— Но понякога е на място. И когато е на място, е чудесно, нали?

— Какво „на място“?

— Нали ти току-що произнесе първи тази фраза. Аз само я повторих.

— Каж ми, Анастасия, далеко ли е още твоята поляна?

— Изминал си половината път. Сега двамата ще стигнем по-бързо.

— Бързо сигурно няма да стане, боли ме още кракът.

— Да, известно време още ще те боли малко. Нека кракът ти си почине, а засега аз ще ти помагам да вървиш.

Анастасия вдигна с лекота тежката раница, обърна се с гръб към мене, отпусна се на едното си коляно и предложи:

— Хвани се за мен. Качи се на гърба ми.

Тя говореше така бързо и решително, че аз се качих и обгърнах е ръце шията ѝ. Изправи се леко и бързо и подскачайки затича. Бягаше и през цялото време бърбореше.

— Не ти ли е тежко? — попитах след известно време.

— Собственият товар не тежи! — отговори Анастасия и добави със смях: — Аз съм кон, аз съм и бик, аз съм жена и мужик.

— Спри! Нека сляза. Ще се опитам да вървя сам.

— Ама на мен не ми е тежко, защо сам?

— А какво каза за мъжа? „Аз съм жена и мужик“?

— Та това е само поговорка. Не я казах на място, нали? Обиди ли се?

— Няма значение! Искам да се опитам да вървя сам. Ти само раницата поноси още.

— Ако ще вървиш сам, кракът ти трябва да почине поне още един час. Поседи си така, аз ей сега, бързичко...

И Анастасия изчезна за известно време. Върна се със снопче билки и пак започна да натрива крака ми около стъпалото с тях. После приседна до мен, някак хитро и с усмивка гледаше раницата и изведнъж попита:

— Кажи ми, Владимире, какво има в раницата ти?

— Някои писма от читатели. Подаръци за тебе от тях. Купих и някои неща за детето.

— Би ли могъл сега, докато почиваме, да ми покажеш подаръците?

— А ти ще ми покажеш ли детенцето, сина? Няма да казваш, че той не трябва да ме вижда, докато не се очистя, нали?

— Добре. Ще ти покажа нашия син. Само че не веднага. Утре ще ти го покажа. Първо искам мъничко да разбереш как да общуваш с него. Ти бързо ще разбереш, когато видиш.

— Нека бъде утре!

Аз развързах раницата и започнах първо да вадя подаръците за Анастасия. Тя внимателно поемаше всяка вещ, с интерес я разглеждаше, галеше я. Почнаха да звънят валдайските звънчета, които ѝ подари Олга Сидоровна. А когато ѝ подадох красивия шарен шал, подарен също от една много добра жена, Валентина Ивановна, веднага разбрах: жените са си жени, имат много общо.

Анастасия взе шала и го разгъна. После извърши куп манипулации с него. Върза си шала на главата така, както е показано на картинката на шоколада „Альонушка“ и още по най-различни начини.

Смеейки се, го върза като циганка на талията си, след това го наметна на плещите си и започна да се разхожда пред мен, както го правят в народните танци. Накрая го сгъна грижливо и го сложи върху другите подаръци на тревата, казвайки:

— Моля те, Владимире, кажи на всеки човек. Предай от мен думата „благодаря“ на всяка жена за топлината на Душата ѝ, изпратена заедно с тези вещи.

— Ще предам на тези, които видя. Но повече няма какво да показвам. Останалото е за сина. Всичко необходимо. Ти не можеш да го ползваш. Аз ще ти покажа всичко на място, като пристигнем.

— Защо не искаш сега? Така и така седим, почиваме си. Много ми е интересно да видя.

Не исках да показвам на Анастасия това, което купих за сина си, защото помнех думите ѝ, които каза още при нашата първа среща — ще ти се прииска да осигуриш за сина всякакви безсмислени дрънкулки, но те не са му необходими. Необходими са на тебе. За самоудовлетворение: „Какъв съм добър, грижовен“. Въпреки това реших да ги покажа, защото ми беше интересно как тя ще се отнесе към постиженията на нашата цивилизация в грижите за децата. Започнах с памперсите и ѝ разказах колко ефективно действат при поемане на влагата, когато детето пишка в тях и благодарение на това кожата му не се изприщва. Разказах ѝ всичко, което съм видял от рекламите по телевизията. Показах ѝ и детски храни.

— Виждаш ли, Анастасия, това е детска храна, тя е просто шедьовър. Съдържа всички вещества, необходими за детенцето, има и добавки на витамини. А най-важното, приготвяш я без никакви проблеми. Само я разтваряш в топла вода и кашата е готова. Разбра ли?

— Разбрах.

— Значи все пак ненапразно димят комините на заводите на нашия технократичен свят. Сред тях има и комини на заводи, които произвеждат ето такава храна за децата. Виждаш ли на опаковката бебенцето колко е красиво, розовобузесто, усмихнато?

— Виждам.

Накрая показах на Анастасия детския конструктор и веднага изкоментирах:

— Това е детски конструктор. Конструкторът не е безсмислена дрънкулка. Тук е написано. Той е разработен специално за развитието

на детето. От него може да се направи кола, като тази на картинката, може и влакче, самолетче, къща. Е, той ще влезе в употреба по-късно. Сега, разбира се, че му е рано да осмисля кое как се движи и лети.

— Защо да е рано? Той точно сега осмисля това, — отговори Анастасия.

— Ето, виждаш ли. Конструкторът ще му помогне.

— Ти така ли смяташ? Уверен ли си в това?

— Не е работата само в моята увереност, Анастасия. Така смятат много учени, психолози, които изучават детската психика. Ето виж, в анотацията те дават своето заключение.

— Добре, добре, Владимире. Не се безпокой. Ще направиш сам всичко както смяташ, че трябва да се направи. Само, моля те, първо погледни как живее нашият син. Тогава ще прецениш сам кое му е необходимо на първо място.

— Добре. Както кажеш! — зарадвах се аз, че не започна да оспорва необходимостта на донесените от мен вещи. — Сам ще погледна и определя.

— А засега дай да скрием твоята раница. После, когато прецениш, аз ще изтичам и ще донеса играчките или цялата раница. Сега е тежко да се носи. Нали те боли кракът, а не искаш да те нося.

— Добре, нека да я скрием! — съгласих се аз. — Ще вземем само писмата. В тях има много въпроси за тебе. Не съм ги и запомнил всичките.

— Добре, ще вземем писмата, — съгласи се Анастасия.

Тя взе пакета, аз се опрях на рамото ѝ и ние тръгнахме към поляната. Чак късно вечерта пристигнахме на полянката на Анастасия. Както и преди, там нямаше нищо. Никакви постройки. Даже и колиба нямаше. Но усещането ми беше, че сякаш съм дошъл в родния си дом. Даже настроението ми се вдигна и ме обхвана някакво спокойствие. Прииска ми се да заспя. Сигурно защото си говорихме с Александър цяла нощ. „Да не повярваш, — си помислих, — абсолютно нищо няма на тази поляна, а имам такова усещане, сякаш съм се върнал у дома си. Явно, усещането за дома не се състои в това какъв по размери е апартаментът, или дори замъкът, а в нещо друго“.

Анастасия веднага ме заведе при езерцето, и предложи да се изкъпем. Хич не ми се искаше да се къпя, но си помислих, че е по-добре да я слушам за всичко, за да видя сина си по-скоро.

Когато излязох след къпането на брега, ми стана по-студено отколкото във водата. Анастасия махна с дланите си водата от мен, натърка ме с някаква трева и тялото ми като че ли пламна. След това протегна към мен рокличката си и каза със смях:

— Облечи я, моля ти се, Владимире, това ще ти бъде пижамата. Дрехите ти ще ги наикисна и изпера. Много са се вмирисали.

Облякох роклята на Анастасия, защото разбрах — трябва да се премахне миризмата.

— Това пък защо е, за да не се изплаши синът ли?

— И заради него! — отговори Анастасия.

— Ще ми бъде студено само с твоята рокля.

— Не се безпокой, аз съм направила вече всичко. Ти ще се наспиш, няма да ти е студено. Под главата си ще сложиш пакета с писмата вместо възглавница. Всичко съм измислила, ще се наспиш и няма да замръзнеш.

— Пак ли ще се грея с мечката? Няма да спя с мечка, по-добре някак си сам да се справя.

— Така съм постлала всичко, че няма да ти бъде студено или горещо.

Отидохме в същата землянка, където спях и по-рано. Анастасия разтвори надвисналите над входа клони. Почувствах приятния мирис на сухи треви и билки. Пъхнах се вътре, потънах в тях и сънят обгърна с приятна омая всичко наоколо.

— Можеш да се покриеш с блузката, но и без нея няма да ти бъде студено. Ако искаш, аз също ще легна до тебе. Ще те затопля! — чух в просъница думите на Анастасия.

— Не трябва. Ти по-добре иди при сина, него стопли...

— Не се безпокой, Владимире. Нашият син с много неща се справя самостоятелно.

— Как самостоятелно, нали е мъничък... — Повече не можех нищо да говоря. Потънах в дълбоко спокойно блаженство.

НОВО УТРО, КАТО НОВ ЖИВОТ

Събудих се сутринта. А настроението ми едно такова необичайно и хубаво, че лежа и си мисля: няма да мърдам сега, за да не си отиде изведнъж това настроение. И каква нощ беше само! Защо ли сутринта имах усещането, че тази нощ тялото ми, съзнанието ми, се къпеха в Любов. При светлината на деня ми стана ясно защо през нощта не ми е било нито студено, нито горещо. Лежах, потънал в суха трева и цветя, а те изпускаха приятна миризма и топлеха.

Читателите често питат как Анастасия през зимата, в лютите сибирски студове, не замръзва, а всичко е толкова просто: ако се заровиш в копа сено, никакъв студ не е страшен. Истина е, че тя се стопля и по някакъв друг начин, ходи полугола дори при пет градуса и не мръзне. Даже се къпе при тази ниска температура и не трепери, когато излиза от водата.

Когато лежах блажено в сухата трева, си помислих — ето идва утрото, идва новият ден, усещането е такова, сякаш настъпва началото на нов живот. Ех, да беше така всяка сутрин! Тогава за един живот бих изживял все едно хиляда века, и всеки век би бил прекрасен, като това утро. Но как да се направи така, че всеки нов ден да бъде прекрасен като днешното утро? Надигнах се едва когато чух веселия глас на Анастасия:

— Който рано става, нему Бог най-много дава!

Аз се измъкнах от прекрасната нощна спалня. Тя стоеше горе до входа. Златистите ѝ коси бяха сплетени на плитка, а в долния край косата ѝ беше вързана с тревички като с панделка. Новата прическа много ѝ отиваше.

— Хайде на езерото, ще се измиеш, ще се облечеш, — предложи Анастасия, прехвърляйки косата си отпред като кокетка.

„Жените са си жени!“ — помислих си аз и казах на глас:

— Много ти е красива плитката, Анастасия.

— Красива ли е? Да? Много, много красива? — засмя се тя, завъртайки се.

Затичахме се към езерото. На брега, по клоните и върху храстите висяха моите ризи, панталони, потник, с една дума всичко, което оставих вечерта. Пипнах ги, оказа се, че са сухи.

— Кога успяха да изсъхнат толкова бързо?

— Аз им помогнах — отговори Анастасия. — Облякох ги, потичах мъничко с твоите дрехи и те изсъхнаха бързичко. Сега ще се изкъпеш и ще ги облечеш.

— А ти ще се къпеш ли?

— Аз вече направих всичко необходимо за посрещането на деня.

Преди да вляза във водата, Анастасия натърка тялото ми с някаква каша от трева. Когато се гмурнах, водата наоколо засъска, тялото започна малко да ме щипе. Но когато излязох от водата беше чудесно. Като че ли всички пори на тялото задишаха интензивно и всяка поотделно, сама поемаше въздух. Изобщо дишах леко и свободно.

Анастасия, весела и игрива, започна, както предната вечер, да обира пак капчиците вода от тялото ми с ръце. Когато бършеше гърба ми, изведнъж почувствах, че неочаквано ме пробужда нещо горещо. Един път, два пъти. Рязко се обърнах, а тя като натисна с две ръце едната си гърда, ми пусна струйка горещо майчино мляко направо в лицето. После направи същото с другата гърда и със смях започна бързо да го размазва.

— Ти какви ги вършиш? — попитах аз, когато дойдох на себе си от изненада.

— Ами такива! Такива! — се смееше Анастасия, след което ми подаде панталоните и ризата. Те не миришеха като вчера, веднага го забелязах като ги обличах. И тогава казах твърдо на Анастасия:

— Аз направих така, както искаше ти. Сега ми покажи сина.

— Добре. Отиваме. Само че, Владимире, моля те, не се опитвай да се приближиш до него веднага. Отначало просто го наблюдавай известно време, да го разбереш се опитай.

— Добре, съгласен съм. Ще го наблюдавам. Ще го разбера.

Приближихме се към познатата ми полянка. При храсталаците в края на поляната Анастасия ми казва:

— Ще поседим тихичко тук, ще погледаме, той ей сега ще почне да се събужда и ти ще го видиш.

В края на полянката лежеше на хълбока си мечка, но никакво детенце не видях. Все повече ме обхващаше вълнение, а сърцето ми затуптя странно.

— Къде е той? — попитах Анастасия с нарастващо вълнение.

— Погледни по-внимателно, — отговори тя. — Ето, главичката и крачетата му се подават, стърчат изпод лапата на мечката. Той спи върху нея, в слабините ѝ, там е меко и топло. Тя си държи лапата над него, но не го притиска, само малко го прикрива.

И аз видях. Мъничкото телце на момченцето си почиваше в гъстата мечешка козина, на корема на огромния звяр, под леко повдигнатата предна лапа. Мечката лежеше на хълбока си без да мърда и само се оглеждаше, като си въртеше главата от едната на другата страна. Малките краченца се размърдаха в дълбоката козина и мечката веднага повдигна леко лапата си. Мъничето се събуждаше. Когато си мърдаше ръчичката, мечката вдигаше лапата си, когато я отпускаше, тя отново го прикриваше. Движеше само лапата си и въртеше главата, но туловището не мърдаше.

— Тя, какво, така ли лежи, без да мърда? Та на нея ѝ е неудобно да бъде през цялото време в една и съща поза!

— Тя може дълго да си лежи така без да се движи. Изобщо не ѝ е трудно. Тя примира от възторг, когато той се пъха в креватчето си. И сега е станала една такава важна, важна. Отговорна. Даже не допуска до себе си приятеля си, когато идва времето да зачене свое потомство. Това не е много добре. Но когато нашият син порасне още малко, тя ще се събере с приятеля си.

Слушах Анастасия и без да откъсвам поглед, наблюдавах как отново се размърдаха малките крачета под огромната мечешка лапа. После лапата се вдигна.

Бебето мърдаше с ръчички и крачета, протягаше се, повдигаше главичка и изведнъж замря.

— Защо престана да се движи, пак ли ще заспи? — запитах Анастасия.

— Гледай по-внимателно, той пишка. Мечката пак не успя да го пусне навреме на тревата или не ѝ се е искало да го пусне, Глези го тя.

Малкото фонтанче се лееше по мечешката козина. Тя, също като детенцето, лежеше без да мърда, даже не движеше главата и лапата си,

докато не спря фонтанчето. После мечката започна да се преобръща на другата си страна и бебето се изтърколи на тревата.

— Добре. Виждаш ли как тя съобразява, че той ще прави още нещо, ще продължи голямата си работа, нашето малко човече! — весело съобщи Анастасия.

Мъничкото телце лежеше на земята и се напъваше. Над него стоеше голямата мечка и ми се струваше, че с тихото си ръмжене и тя се напъва. Дребосъкът се обърна по корем, задвижи ръчичките си и почна да пълзи на четири крака по тревата. Дупенцето му беше малко изцапано. Мечката пристъпи към него и близна малкото човече по дупето с огромния си език като бавачка, която изтрива изцапаното. Езикът блъсна мъника и той се плъосна на коремчето си, но веднага се надигна и запълзя по-нататък. А мечката пристъпи след него и отново го близна, макар че всичко беше чисто.

— Как смяташ, Владимире, би ли могла тя да свали памперса или гащичките, а след това да му обуе нови? — тихо попита Анастасия.

— Стига де, и така ми е ясно всичко! — също шепнешком ѝ отговорих аз.

Бебето се обърна по гръб и когато досадната мечка за пореден път го близна между краката, той се изхитри и с малката ръчичка се улови за козината на мечешката муцуна.

Подчинявайки се на явно незначителните усилия на ръчицата, огромната мечешка глава полегна на земята до краката на детенцето. То се хвана за муцуната, повдигна се с другата ръчичка и започна да пълзи нагоре по главата на звяра.

— Накъде отива?

— Към очите на мечката. Блестят ѝ очичките, интересно му е, винаги иска да ги пипне.

Бебето лежеше по коремче върху мечешката муцуна и разглеждаше окото ѝ. После се опита да го пипне с пръстче, но мечката веднага замижа. Пръстчето се бодна в клепача. Като почака малко и не видя повече блестящото око, мъничето започна да се смъква пълзешком от мечешката муцуна. Пропълзя малко по тревата и замря, разглеждайки нещо в нея. Мечката стана и два пъти леко изръмжа.

— Сега вика вълчицата, защото самата тя трябва да се почисти, да похапне. Ще видиш как те приятелски ще си поговорят! —

изкоментира Анастасия.

След известно време в края на поляната се появи вълчицата, но мечката изобщо не я посрещна дружелюбно, а застрашително изръмжа. И вълчицата не се държеше съвсем дружелюбно. Тя огледа цялата поляна. С пружинираща походка се разходи малко по края ѝ, залегна. После изведнъж направи силен скок, отново залегна, сякаш се готвеше да напада.

— Къде им е дружелюбието? — попитах аз. — Защо мечката я повика, а ръмжи насреща ѝ? И вълчицата, и тя се държи застрашително.

— Така те си поговориха. Мечката с ръмженето си спря вълчицата, за да провери дали всичко е наред. Да не би да е болна от нещо, не е ли опасно да я пусне при детенцето на човека. Достатъчно ли е силна, за да може да го опази. Вълчицата показва, че всичко ѝ е в ред. С делата си показва, не с думи. Нали видя как се разходи по поляната и колко високо скочи, достатъчно високо.

Действително, след като наблюдава вълчицата още малко, мечката поклащайки се, спокойно си тръгна от поляната. Вълчицата легна на тревата близо до малкия. А той още известно време наблюдава нещо в тревата, пипа го и като забеляза вълчицата, запълзя към нея. Когато стигна до нея, започна да пипа с ръчички муцуната ѝ. Гладеше с пръстче зъбите в отворената вълча паст, удряше с длан по езика ѝ. Вълчицата го близна по лицето. После малкият Владимир припълзя към търбуха на вълчицата, опипа цицките ѝ, осмука ръчичката си и се намръщи.

— На нашия син му е време да се храни — отново заговори Анастасия. — Но все още не е огладнял дотолкова, че да се храни с млякото на вълчицата. Аз сега ще се отдалеча за малко, а ти поседни в края на полянката. Ако те види и се заинтересува, ще допълзи при теб. Само че ти не го хващай. Той вече е човек. Макар и външно да е мъничък, няма да разбере безсмислените дундуркания. Освен това ще се извърши насилие, ако без негово съгласие го вземеш на ръце. Той няма да те разбере, ако го хванеш против волята му. Даже от добри подбуди, но без съгласието му. Ще оставиш неприятно впечатление за себе си.

— Добре, няма да го хващам. Така ще поседя. А вълчицата няма ли да ме хване?

— Сега миризмата ти е такава, че няма да те докосне.

Анастасия два пъти се удари по бедрото. Вълчицата стана, погледна към нея, към детенцето, което отново се беше заиграло с някаква буболечка, и притича към Анастасия.

Анастасия застана плътно до мен, извика на вълчицата да се приближи и с жест ѝ показва да легне.

— Може би трябва да я погледя, за да се сприятелим окончателно? — предложих аз.

— Няма да ѝ хареса покровителствената фамилиарност от твоя страна. Тя всичко разбра и няма да те закачи, но и показното превъзходство няма да търпи! — отговори Анастасия, отпрати вълчицата на поляната и тръгна по някакви свои работи, обещавайки, че скоро ще се върне.

Аз излязох от храстите, откъдето ние крадешком наблюдавахме какво става на поляната. Излязох и седнах на тревата на десетина метра от малкия Владимир. Така си седях около петнадесетина минути. От негова страна нула внимание. Помислих си: „Ако продължа да си седя тихо и кротко, нямам шанс да ми обърне внимание“. И цъкнах два пъти с език.

Бebчо си обърна главата и ме видя. Синът ми! Моят син с интерес Ме гледаше без да откъсва очи от мен. И аз го гледах с вълнение, чак тялото ми започна да загарява.

Искаше ми се да изтичам, да вдигна на ръце малкото телце, да го притисна към гърдите си. Но молбата на Анастасия и най-вече присъствието на вълчицата ме спираха.

Неочаквано малкият ми син бавно запълзя към мен. Гледаше ме непрекъснато и пълзеше. А в гърдите сърцето ми така заби, че почна да се чува. И за какво бие така? Детето може да изплаши.

Той пълзя, пълзя и отново се заинтересува от нещо в тревата, протегна ръчичка към някаква буболечка. След това почна да наблюдава нещо, което пълзеше по ръчичката му. Три метра. Само три метра не допълзя до мен синчето ми.

Заради някаква си буболечка. И що за свят има в тревата, що за живот, че е толкова интересен той за него? Ама че ред и правила има тук, в гората. Пред детето е родният му баща, а него го интересува повече буболечката. Така не трябва да бъде! Детето трябва да разбира — бащата е по-важен от буболечката.

Изведнъж мъничето отново вдигна глава към мен, усмихна се с беззъбата си устичка и бързо, по-пъргаво от преди, запълзя. Аз вече бях готов да го хвана, но разбрах, че той пълзи покрай мен без да ми обръща внимание.

Огледах се и видях, че отзад, малко по-встрани от мен, стоеше усмихната Анастасия. Тя приседна и сложи ръката си на тревата с дланта нагоре. Усмихнатото детенце пълзеше към майчините гърди. Анастасия не го хвана, а само леко му помогна да допълзи, да стигне до гърдата ѝ. Бебенцето вече лежеше на ръцете ѝ, пляскаше с ръцете си по голата гърда на майка си и се усмихваше. После опипа, поглади зърното, прилепи нежно устничките си към нея и засука от напращялата гръд на Анастасия. Тя само веднъж погледна към мен и сложи пръст на устните си, показвайки ми да мълча. Аз седях и мълчах през цялото време докато кърмеше сина.

Струваше ми се, че по време на храненето изобщо забрави за присъствието ми. Не мислеше за обкръжаващия свят. Тя гледаше само сина си. И още, струваше ми се, че те някак общуват един с друг. Така беше, защото бебчето сучеше, сучеше и изведнъж спираше, откъсваше се от гърдата и гледаше лицето на Анастасия. Понякога се усмихваше, а понякога беше сериозен. След това притихна и поспа в ръцете ѝ известно време. Когато се събуди, отново се усмихна и Анастасия го сложи на ръката си като придържаше гръбчето му.

Лицата им бяха близо едно до друго и детенцето пипаше лицето на Анастасия. Притисна бузката си до нейната и тогава отново видя мен. И отново за кратко замря, като ме гледаше с интерес.

Изведнъж той протегна първо ръчичката си към мен, след това цялото си телце и произнесе „Е... е...“ Аз също несъзнателно протегнах ръце си към него и Анастасия веднага ми го подаде.

Държах на ръце мъничкото телце на своя роден, така желан, син! Забравих за света. Прииска ми се много силно да направя нещо за него. Детенцето пипаше лицето ми, допря устнички до него и се отдръпна мръщейки се. Ясно, убоде се в небръснатото ми лице. А после, не знам как стана, нетърпимо ми се прииска да целуна малката топла бузка. И аз реших да го целуна! Но вместо целувка, незнайно защо, бързо го лизнах по бузката както правеше вълчицата. Бебчето се отдръпна от мен и с учудване запримигва с очи. Звънливият, преливащ се смях на Анастасия изпълни поляната. Детенцето веднага протегна

ръчици към нея, също се засмя и започна да мърда в ръцете ми. Разбрах, че моли да го пусна. Синът ми си тръгваше. Подчинявайки се на волята му и установените тук правила за общуване, аз внимателно го пуснах на тревата. Пълзейки той веднага се насочи към Анастасия, а тя, смеейки се, скочи и като ме заобиколи, седна от другата страна, съвсем близо до мен. Бебчо веднага се обърна и усмихвайки се запълзя към нас, качи се на ръцете на Анастасия и с ръчичка отново ме пипна по лицето. Така за първи път аз общувах със сина си.

В КАКВО СЕ СЪСТОИ МИСИЯТА НА БАЩАТА

Моят син, моят мъничък Владимир заспа. След храненето известно време си поигра с нещо в тревата. Пипаше паднала кедрова шишарка, опитваше се да я ближе. Гледаше облаците, плуващи в небето. Вслушваше се в чуруликането на птичките. После се качи на едно хълмче, където тревата беше по-гъста, сви се на кравайче, затвори очи и като се усмихваше на нещо свое, заспа. Анастасия хукна по някакви свои работи. Тръгнах сам на разходка из гората и се замислих, без да забелязвам каквото и да е наоколо. Същевременно чувства на радост и досада не ме напускаха. Седнах под един Кедър на брега на езерото и реших: ей така ще седя, без да мърдам, докато не измисля какво мога да допринеса като родител за развитието на детето си. Трябва да измисля такова нещо, че то да почувства: най-важен за него е бащата. Когато дойде Анастасия, даже не ми се искаше да говоря с нея. Именно нейният смях отвлече сина ми от мене. Анастасия седеше тихо до мен, обхванала с ръце коленете си и замислена гледаше в спокойната вода на езерото. Тя заговори първа:

— Моля те, не ми се сърди. Много смешно изглеждаше отстрани вашето общуване. Просто не се сдържах.

— Работата не е в обидата ми.

— А в какво тогава?

— Много читатели питат в писмата си за възпитанието на децата, молят да те разпитам подробно за всичко свързано със системата на възпитанието им и да я опиша в следващата книга. А какво да опиша? Няма никаква система, всичко е наопаки. Тук, при вас, е никаква антисистема. Например, читателят може да пита какво трябва да правят бащите в такава ситуация.

— Ти съвсем точно определи — антисистема, значи опиши нея.

— Че за кого ще е интересно това? Хората търсят смислени книжки, където е казано какво да се прави с детето когато е на един, после на два месеца и т.н., където всичко е описано по часове. В

книжките предлагат режим на хранене. Описват системата на възпитание в зависимост от възрастта. А тук има пълно снизхождение към прищявките на детето. Всепозволена е някаква.

— Кажете ми, Владимире, какъв би искал да видиш нашия син когато порасне?

— Какъв? Разбира се, щастлив, нормален, преуспяващ в живота човек.

— А много ли са щастливите хора сред твоите познати?

— Щастливи? Е, напълно щастливите хора може и да са малко: всеки си има нещо, дето не е наред. Ту парите не стигат, ту в семейството има неразбирателство или се прихващат някакви болести. Но аз бих искал синът ми да избегне всякакви неприятности.

— Помисли си, как ще може да ги избегне, ако ти съзнателно го вмъкваш в системата, по която всички са възпитани. Помисли, може би съществува някаква закономерност в това, че всички родители искат да видят децата си щастливи, а те израстват и стават като всички. Не много щастливи.

— Закономерност? В какво се състои? Ако знаеш, говори.

— Хайде да помислим заедно в какво.

— Да, върху това отдавна много хора мислят, разни учени и специалисти. Затова и изобретяват различни системи за възпитание, описани по часове, за да се намери оптималната система.

— Ти погледни наоколо по-внимателно, Владимире. Растат дървета, цветенца, треви. Как може предварително да се разпредели по дни и часове кога да се поливат? Нали не ще поливаш ти цветята, щом водата от небето ги умива единствено затуй, че някой умно е предписал за поливането ден и час.

— Е, това е прекалено! Това е някаква безсмислица, вреди-некипели, а не пример за възпитанието на децата. Такова нещо няма да се случи в живота.

— Но става в живота непрекъснато, навсякъде и редом с нас! Каквато и да е системата, тя ще бъде единствено система. И ще бъде винаги насочена към това, сърцето и Душата на малкия човек да се отдалечат в най-ранна крехка възраст и на системата да бъде подчинен. За да израсне като всички той, такъв, удобен за системата. И така продължава с векове, за да не се допусне прозрението в човешката

Душа. За да не се допусне човекът в цялата си красота да се разкрие, с Душата дадена от Бога. На Него! Властелинът на цялата Вселена.

— Почакай, моля те, не се навивай, спокойно говори, на език нормален. Какво е нужно, за да бъде тъй? Така де, да израстват децата, както казваш ти, с Душа свободна? Да бъдат властелини на Вселената, щастливи, както Бог би искал?

— Не трябва да им пречим. И в мислите си да ги виждаме такива, каквито Бог би искал те да бъдат. Стремезът на всички Светли сили във Вселената, насочен тук е към това — от мирозданието най-доброто да бъде предадено на всеки тук роден и дълг е на родителите да не скриват творещата тук светлина с премъдростите на измислените догми. През вековете продължават споровете на Земята коя система ще да е най-мъдра. Помисли ти сам, Владимире. Спорът е възможен там, където Истината скрита си остава. В безплодни спорове възможно е безкрайно да се обсъжда какво се крие в заключената стая. Но щом вратата се отвори, на всички ще им стане ясно, че няма за какво да спорят, щом всеки Истината може сам да види.

— Добре. Но кой, в края на краищата, ще я отвори?

— Тя е отворена. Сега е нужно само да се отворят очите на Душата, за да се види, да се осъзнае.

— Какво да се осъзнае?

— Ти за системата ме питаше. За разписанията, за режима на живот говореше, що някой в книгите за хората описва. Но ти си помисли, кой може от Създателя по-ясно да говори за своето творение?

— Създателят нищо не отговори. Той и до ден днешен си мълчи. Не чува никой Неговите думи.

— Много и различни са значенията в едни и същи думи от хората измислени. А Създателят с всеки търпеливо и с любов говори чрез своите дела нетленни, тъй прекрасни: на Слънчицето изгрева и лунния отблясък, мъглата мека и росата, играейки с лъча, в себе си събрала таз синева небесна. Вселената е пълна с ясни примери. Огледай се наоколо и виж, те теб и всекиго засягат.

А по-нататък, ако се изложи казаното от Анастасия за възпитанието на децата, вероятно ще се получи пълна противоположност на онова, което става днес при нас в това отношение.

Аз вече говорих, че целият техен род и самата Анастасия се отнасят към новороденото като към Божество или ангел непорочен. При тях се смята за недопустимо да се прекъсне мисловният процес на детето.

Дядото и праиядото са могли дълго време да наблюдават как малката Анастасия с увлечение разглежда буболечица или цветенце и си мисли за нещо. Те се стараели да не я отвличат със своето присъствие. Общували с детето тогава, когато то само им обръщало внимание и търсело общуване. Анастасия твърдеше, че в онзи момент, когато аз наблюдавах как малкият Владимир разглежда нещо в тревата, той е опознавал не само буболечките, но и цялото мироздание. Според нея буболечката е по-съвършен механизъм, от който и да е направен от човешката ръка и още повече от примитивен конструктор.

Детето, което има възможност да общува с тези съвършени живи същества, също става по-съвършено, отколкото при общуването с мъртвите, неживи, примитивни предмети.

В допълнение на това тя твърди, че всяка тревичка, буболечка са взаимосвързани със своето сътворение и помагат по-късно да се осъзнае същността на Вселената и собственото Аз в нея, собственото предназначение. Създадените по изкуствен път предмети нямат такава връзка и неправилно разпределят приоритетите и ценностите в мозъка на детето.

На забележката, че условията, в които е била възпитана тя, а сега и нашият син, прекалено много се отличават от тези, в които се налага да се възпитават децата на нашия цивилизован свят, тя отговори следното:

— Дори когато е още в майчината утроба и още повече, когато на бял свят се появи безпомощното, както ни се струва, детенце, ликуват силите на Светлината във Вселената. Ликуват с трепетна надежда, че пристигналият тук отново непорочен човек, подобен Богу, ще стане техен властелин добър и Светлината на Любовта, той ще усили от Земята. За него всичко е предвидил нашият Създател. Чрез буболечката, дървото и тревичката и външно свирепият уж толкоз звяр, Вселената добра детегледачка да му бъде е готова. На него, малкия наглед човек — творение велико на Създателя. На светло вдъхновение в порива, създаден е човекът. За него Раят земен е създаден.

Никой и нищо не властва над висшето творение на Създателя. Във всеки миг в светлина роден на любовта Му поривът и светлото му вдъхновение са включени. От всички същества на необятната Вселена едно е то, що може да влияе на съдбата му, като застава между Бога, Рая, щастливата звезда и човека.

— Значи, все пак от Бога има същество по-силно?

— По-силно от Божественото вдъхновение няма във Всемира нищо. Но има същество, подобно по сила, способно да застане между Бога, най-нежен възпитател, и ангелоподобния младенец — човека.

— И как се казва той? Как се нарича?

— Той е човек, нарича се родител.

— Какво?... Как е възможно да се случи така, че родителите да искат нещастieto на своето дете?

— Желаят щастieto всички. Но пътя са забравили към него. Затуй с благи намерения насилие вършат те.

— Би ли могла някак да докажеш все пак своите твърдения?

— Ти за различните системи на възпитанието ми говореше. Помисли си. Различни са, а истината е една. Дори това само по себе си говори, че те по грешни пътища нас биха ни повели.

— Как да различим коя е истинската и коя не е?

— С душа открита към живота се опитай да погледнеш. И своите мисли очисти от суета безплодна. Тогава ти света ще видиш, Създателя вселенски, себе си.

— А къде е окото на Душата, необикновените очи? Кой може да се ориентира в това? Ти по-добре по-конкретно говори. И с образи по-прости. Твърдеше, че твойта реч ще бъде на моята подобна, а говориш другояче. И мен объркваш, отклоняваш ме към твойта реч. Аз чувствам, ти иначе говориш.

— Само малко по-иначе, но ти основното ще можеш да запомниш. И мойта реч с твоята ще се размеси. Не се вълнувай ти, не се и притеснявай от съчетанията на своите думи. За много хора твойта реч ще бъде разбираема. За много от Душите тя ще разкрие онова, що в тях самите се таи. И нека в нея поезията на Вселената се претвори.

— Че за какво ми е това? Не искам някой езика мой да сменя.

— Но ти обиди се нали, когато журналист един, езикът ти нарече дървен? Аз, заедно с тези, що четат, да сторя мога тъй, че той от дървен да стане най-добър от всичките звучащи.

— Е, добре, така да бъде после, а засега да слушам простия език аз предпочитам. И без това проблемът е тъй сложен, непонятен. Как става и защо го има, че именно родителите на своето дете към щастието пътя ще закриват? А всъщност това така ли е? Да, ето в какво ще трябва първо да се убедя.

— Добре. Щом искаш да се убедиш, картините от детството спомни си.

— Но това е трудно. Не всеки би могъл картините от детството да си припомни.

— А защо? Не е ли затова, че паметта усещанията щадяща, безплодното и пустото отсява? Внушението за безизходността се мъчи да изгони. И това, що в майчината утроба преживял си, да изтрие, усещайки ругатни човешки чрез майчините преживявания. Да ти помогна искаш ли и по-нататък да си спомниш?

— Да, добре. Какво е имало в моята памет по-нататък и вече си е отишло?

— Не би ли искал-да си спомниш как ти, властелинът на Вселената, безпомощно в креватчето лежеше, повит в пелените, завързан сякаш здраво в тях, с усмивка вместо тебе други да решават кога да хапнеш, да поспиш. Ти искаше да пообмислиш, да осъзнаеш всичко сам. Но с песнички и смях подхвърляха те често към тавана. „И за какво?“ — ти не успяваше дори да си помислиш. Порасна мъничко, видя край себе си куп вещи, бездушни и безмълвни, но тях ти право нямаше да пипаш. Ти можеше да пипнеш само това, което те ти даваха. И ти смирен се мъчеше да осъзнаеш, да разбереш в какво се състои на тез дрънкулки съвършенството. Но не можеше в абсурдната играчка, примитивна да намериш онуй, което там го няма и не би могло да има. И все пак търсеше, не се предаваше съвсем, с ръчички пипаше, да вкусиш се опитваше, напразно. Обяснението така и не намери. Тогава трепна ти за първи път, роденият да бъдеш властелинът на Вселената. Реши, че нищо не решаваш ти. Предаден беше ти от тези, които те родиха и себе си предаде сам.

— Ти за събитията от живота мой говориш. А с какво, макар и малко, от другите деца се различавах аз?

— Говоря аз за тебе. За тебе, който в дадения миг ме слуша.

— Та значи, много властелини на Вселената ни има, щом всеки е роден такъв? Но как така? Що за властелин е той, щом едно и също

нещо от всички се владее? Или Вселените са много?

— Вселената една е. Единна, неделима. Но в нея пространство свое всеки има. И цялото от всекиго зависи. От всеки.

— Къде е ТО, моето пространство?

— Загубено е, но ти ще го намериш.

— Кога успях да го загубя аз?

— Когато се предаваше.

— Какво означава „предаваше се“? Та аз бях като всичките деца.

— Ти, като всичките деца, в благородството на своите родители, на близките си вярваше и все по-често желанията свои ти потискаше. И се съгласяваше с това, че си нищожен, незнаещ нищо, младенец. Усещанията, родени в тебе от насилието в детството, по пътя на живота ти до края опитват се тъй да преминат, стремейки се в твоите потомци по-късно да се въплътят. Ти на училище си ходил като всички. Разказвали са там, че просто бил човекът една маймуна. И колко примитивна тя била. Как глупаво е вярвала в Бога. Че има вожд един и знае всичко той. Народът го избрал и той единствен от всички най-достоеен е, и умен. Ти чел си в самозабрава стихове за онзи вожд. Прославял си го ти в самозабрава.

— Не само стихове съм чел и съм го прославял както са ми повелявали, аз вярвал съм тогава сам.

— Да, стихове четяха се тъй много. В съревнование дори се влизаше кой най-добре от всички вожда ще прослави. И ти стремеше се да бъдеш първи.

— Да, тогава всички се стремяха.

— Да, цялата система искаше от всички еднакви, единни стремежи да имат. Така и насилваше всеки. Стремеше се тя да ви сломи, за да се съхрани.

Но ето част от своя земен път изминал, ти изведнъж разбрал си, че много са системите и са различни те. А после си научил, че може би човекът изобщо никога маймуна не е бил, а вождът уж най-мъдър, всъщност е един тиранин глупав само. И твоето поколение неправилно живота си е изживяло. Сега ще трябва да се живее в друга система.

Тогава ти родител ставаш също. И без да се замисляш, своята дъщеря в система нова, като в благодат я даваш. Не мислиш ти като преди. В незнанието си с дрънкулки не дрънчиш. Признавайки насилието, ти сам насилие твориш над собственото си дете. С

хилядолетия се сменят различните системи. Една след друга идват и си отиват, но целта при всички е една: да убият теб, властелина, да превърнат в роб най-мъдрия творец. През цялото време системата действа чрез родителите. И чрез тези, които себе си сами наричат учители най-мъдри. Създавайки ново учение, те раждат нова система. И само малко да се вгледаш, ясно би могъл да видиш — стремежи стари тях ги движат — от Бога теб да разделят. Те да застанат между вас, да ви накарат да живеете, работите за тях — и теб, и Бога. Това е същността на всяка една система. И ти, Владимире, започна да ме молиш да създам поредната. Не мога да изпълня твоята молба, ти сам огледай се наоколо. Опитай се да осъзнаваш единствено със своята Душа.

— Кажи ми, Анастасия, а нашият син? Нима той, живеейки в непроходимата тайга, сред зверовете, не е изпитал поне мъничко насилието?

— За него насилието и страхът не са познати. Той все повече чувства увереност, че всичко е подчинено на човека и човекът отговаря за всичко.

— А нима не е насилие, макар и мъничко, когато мечката облизваше изцапаното му след съня дупенце? Синът ни падна по коремче, когато мечката го близна. Когато той отново запълзя, мечката пак го близна втори път. Той пак падна. Видях! Явно не му хареса такова подмиване. Той затова и хвана мечката за муцуната, за да спре да го бута с езика си.

— И тя веднага спря да го ближе. Малко по-късно той ще разбере значението на тази процедура, а сега я възприема като игра, самият той играе с мечката и иска тя след него да потича.

— Ти казваше, че във Вселената човекът е най-умен, а нашият син го възпитават зверове. Не е нормално това. По телевизията гледах, показваха един възрастен човек. Попаднал като бебе при вълците. Когато пораснал и хората го хванали, той дълго време не можел да говори по човешки и, струва ми се, умствено бил изостанал.

— За нашия син всички зверове, които са наоколо, не са възпитатели, а добри детегледачки, сръчни и похватни, и искрено в него влюбени. И без съмнение във всеки миг готови да дадат живота свой за малкия човек.

— Ти дълго ли си ги дресирала? На тебе дядото и прадядото ли са ти помагали?

— Защо да се дресират? Отколе всичко е направил Създателят.

— Че как така той всичко е предвидил толкова отрано, че да научи всяко зверче, какво и в кой момент да прави? Там, на поляната, когато наблюдавах сина ни, той обърна внимание на катеричките, хареса му една, към нея протегна ръчица, усмихна се и каза своето провлачено „е... е“. И катеричката, хоп, през глава се втурна към него, именно тази, която той хареса. Мъникът после си поигра с нея, хващаше я за лапичката, гладеше опашчицата ѝ. Как е могъл Създателят да предвиди такава ситуация и да научи катеричката?

— Създателят е мъдър. Всичко е направил по-просто, гениално.

— Как?

— От човека, лишен от агресия, корист, страх и многото привнесени по-късно тъмни чувства, се излъчва Светлината на Любовта. Невидима е тя, но е по-силна от слънчевата. Живителна енергия е тя. Създателят направил е така, че само човекът притежава тази велика способност. Само човекът! Единствен той, способен е да сгрее всичко живо. И затова към него всичко живо се стреми. Ето, обърнал внимание нашият малък син Владимир на катеричките. Спрял зора си само на една от тях, концентрирал върху нея своето внимание и към тази катеричка потекла неговата топлинка. Тя почувствала нейната благодат и се втурнала към източника. Било ѝ е хубаво да поиграе с него. И всеки звяр така синът ни може да повика.

Благодарение на Създателя ни, всички новородени имат такива способности, когато те се намират в Пространството на Любовта и още нищо не е унищожило прекрасното начало.

От майчината си утроба всеки получава своето Пространство на Любов. По-късно то единствено се разширява. Дали ще се унищожи или ще се усъвършенства, зависи само от човека.

Ето, например, дядо ми тренираше орел, ти вече чул си за това. По този начин в Пространството той внесе нещо ново. Така от древността са се стремили да правят моите прародители, бащи и майки. И утре ще бъде необикновен ден, ти ще видиш какво ще стане. За бъдещето важен ден ще бъде утре.

ПТИЦА ЗА ПОЗНАНИЕТО НА ДУШАТА

На следващия ден ние с Анастасия пак отидохме на полянката и скришом наблюдавахме увлечения в игра наш малък син. На края на поляната лежеше вълчицата и също зорко го наблюдаваше. Близко до нея си играеха вълчетата. Забелязах, че от време на време малкият Владимир си слага пръстчето в устата и го смуче, както правят неизвестно защо всички бебета. Знаех, че родителите по всякакъв начин трябва да отвлекат детенцето от този инстинкт, да се завържат с пеленки ръчичките му или да се сложи биберон в устата му. Казах за това на Анастасия, но тя ми отговори:

— Не се безпокой, от това има голяма полза. Нашият син облизва от пръстчетата си цветен прашец.

— Цветен прашец? Какъв?

— Цветен прашец от цветята и билките. В тревата той се допира до цветята. Понякога по ръчичките му пълзят буболечки, а по крачетата им също има прашец. Погледни, намръщи се и си махна пръстчето от устата. Значи не му хареса прашецът от някоя тревичка. Сега си е наклонил главичката и се опитва да пъхне в устичката си цветенце, да го опита на вкус. Нека! Нека пробва Вселената на вкус.

— Вселената и малкото цвете! Каква връзка има? Или ти просто така го казваш, условно.

— В света ни всичко живо Вселенска връзка има.

— Но как? Къде? В какво такава връзка може да се види? Какъв уред е способен да я фиксира?

— Не е необходим уред. Тук необходима е Душата. Тогава ще можеш ти да разбереш и видиш това, което видимо е всеки ден и много пъти.

— Какво, например, можеш с Душата си да видиш, а после и да разбереш?

— Ето Слънцето. Далечно е от нас. Вселенска планета, а като изгрее, с лъча си цветето докосне и в радостта си то ще се разтвори.

Така далеко са едно от друго — великото, огромното светило и малкото цветче, а свързани в едно са. Не могат те едно без друго.

Неочаквано Анастасия замълча и се загледа нагоре. Аз също погледнах и видях. Ниско над поляната кръжеше голям орел. Виждах съм горе-долу такъв в зоологическата градина. Кръжейки, той се спускаше все по-ниско и по-ниско и изведнъж на около два метра допря земята с големите си нокти. Гордо пробяга по инерция от полета няколко метра височина, трепна и спря важно посред поляната. Вълчицата застана нащрек. Козината ѝ настръхна, но тя не нападна орела, разхождащ се гордо по поляната.

Мъничето стана неспокойно. Седна на дупенцето си и... Ама че глупаче! То протягаше ръка към страшната птица.

Стъпвайки бавно с огромните си нокти, орелът се приближи до него. И главата със закривения като кука клюн надвисна над главата на бебето.

А то, детенцето, съвсем не чувствайки опасността, започна с ръчичката да пипа орела по крилата, да се допира до ноктестите му крака, удряше с ръчичка по гърдите му и беззъбата му устичка се усмихваше.

Огромният клюн се допря до малката главичка, един път, втори, като че ли той търсеше в нея нещо. А после изведнъж орелът се отдалечи от бебето, разтвори криле, размаха ги, вдигна се леко над тревичката и пак застана на земята. Мъничето протягаше ръчички към страшната, огромна птица и със звуци го викаше: „Е... е... е“.

И орелът... Орелът застана зад гърба на детенцето, засили се и излетя! Направи ниско над земята кръг, надолу се спусна рязко и в полет хвана с огромните си нокти детето за раменцата. Но ноктите не се впиваха в телцето. Орелът пусна остриите им краища под мишниците и закръжи над поляната, опитвайки се да вдигне детето над Земята. То риташе с влаещите се по тревата краченца, които от време на време се вдигаха над земята, пулеше очички, заблестели от възбуда. И изведнъж... Те се вдигнаха! Вдигнаха се на метър над тревата, когато се сляха, когато оттласкването от Земята на детските крачета съвпадна с маха на орловите криле.

Набирайки с всеки кръг височина, орелът носеше бебето, а то не плачеше. Те заедно летяха, нагоре, издигайки се в синевата. Орелът

вече го издигна на нивото на върховете на високите Кедри и продължи стремително да набира височина.

Онемявайки от изненада, загубил дар слово, аз хванах Анастасия за ръката. А тя, без да откъсва погледа си нагоре, шепнеше тихо на себе си:

— Ти си още силен! Юнак! Макар и стар, още си много силен. Имаш могъщи криле. Лети! Лети още по-нависоко!

И орелът, носейки в ноктите си малкото телце на бебето, описваше кръгове и се вдигаше все по-високо в небесната шир.

— Защо е необходима тази екзекуция над детето? Защо трябва да се подлага на такава опасност? — викнах аз на Анастасия веднага щом дойдох на себе си.

— Не се безпокой, Владимире, моля те. Излитането на орела не е така опасно както на самолета, на който си летял.

А ако той изпусне детето отвисоко?

— Няма дори и да си помисли такова нещо. Отпусни се, не създавай нито страх, нито съмнение в мислите си. Голямо значение за осъзнаването на сина ни има този полет, полетът на орела, вдигнал детенцето ни над нашата Земя.

— Какво значение, освен някакво суеверие. Виж, това е точно така, човекът не трябва да се меси във великите творения. Тук съм съгласен. Не бе предвидено такова издигане. Вие самите, твоят дядо е научил птицата на такива номера. По-скоро от някакво суеверие. Че за какво друго? Безсмислен е този риск!

— Когато бях малка, с този същия орел и аз се вдигах нависоко. Малко неща можех да разбирам тогава, но ми беше много интересно, необикновено. А Земята изглеждаше необятна, голяма. Толкова ярко беше всичко, че необичайното се запомни за дълго, завинаги. Когато поотраснах, бях вече на около три години, прадыдо веднъж ми зададе следния въпрос:

— Кажи, Анастасия, на всичките зверчета ли им харесва, когато милва ги и гали твоята ръка?

— Да, на всички. Те махат с опашчици дори, защото им харесва моята милувка. И на тревичките, цветенцата, дръвчетата — на всички им харесва, но опашчици не всички имат, за да покажат колко им е хубаво, когато ги галят моите ръчички.

— Така значи, всичко живо иска да усети милувката на твоята ръка?

— Да, всичко, що живее и расте, и малко, и голямо.

— И голямата Земя, и тя ли иска ласки? Ти виждала ли си Земята, нейната големина?

Ярката картина с орела се е запечатала в мен от детството. Големината на Земята аз познавах не по чужди думи. И затова на дядо си отвърнах веднага:

— Земята е голяма, краят ѝ не се вижда. Щом ласка всички искат, значи и Земята я желае. Но кой ще може да прегърне цялата Земя? Тя толкова е голяма, че твоите ръчички, дядо, дори и те не стигат, за да я прегърнат цялата...

Прадядо ми разпери ръцете си, погледна ги и потвърди, съгласявайки се с мен:

— Да, и моите ръчички не стигат, за да прегърнат цялата Земя. Но ти каза, че Земята желае ласки като всички?

— Да, желае тя. Милувки всички те желаят от човека.

— Тогава ти, Анастасия, трябва да прегърнеш цялата Земя. Помисли си как да я прегърнеш. — И прадядо ми си тръгна.

Земята наша как да я прегърна започнах често да си мисля. И никак не можех да измисля. Знаех, че прадядо няма да говори с мен, нито един въпрос от него не ще да чуя, докато задачата си не реша. И много се стараех.

Измина повече от месец. Задачата не се решаваше. И ето веднъж отдалече ласкаво вълчицата погледнах. Тя стоеше на другия край на поляната.

Под погледа ми изведнъж тя завъртя опашка. А след това забелязах, че всичките зверчета се радват, когато ги погледнеш с радост и нежност. И разстоянието, техните размери не са ни най-малко важни. Радостта ги посещава от един мой поглед или тогава, когато с любов за тях си мислиш. И аз разбрах: на тях им става хубаво от погледа ми, както ако с ръка ги галиш. Тогава разбрах... Има едно Аз, което можеш да покажеш със своите ръчички и крачета, но има и още едно голямо Аз, по-голямо отколкото е възможно с ръчички да покажеш. И това голямо, невидимо, съм също Аз. Значи всеки човек е създаден като мене. И това голямо мое Аз ще може да прегърне цялата Земя.

Когато пралядо ми дойде, аз, цялата изгаряща от радост, му казах:

— Гледай, деденце, гледай, всички зверчета се радват не само когато ги прегръщам с ръчички, но и когато ги гледам отдалече. Невидимо, но мое нещо ги прегръща. То и Земята цяла може да прегърне.

Аз ще прегърна Земята с невидимото мое Аз! Аз съм Анастасия. Има и малка, и голяма. Как да наричам другата, аз още самата не зная. Но ще помисля как да я нарека правилно. Като я нарека, на всичко, деденце, ще отговоря. Тогава и ти ще ми проговориш, нали?

Пралядо ми заговори веднага:

— Наричай второто себе си, внучке, Душа. Твоята Душа. И я пази, и действай с Нея, с необятната.

— Кажи ми, Владимире, на колко години беше, когато можеше да осъзнаеш, да почувстваш своята Душа?

— Не помня точно, — отговорих аз на Анастасия и си помислих дали изобщо съм разпознал Душата си и как я разпознават другите, на каква възраст и до каква степен. А може би говорим за Душата, без да чувстваме единението с Нея, без да мислим за своето невидимо и второ Аз. Пък и за какво ли толкова е важно да чувстваш всичкото това? За какво?

Движещата се горе точка започна бързо да се увеличава. Описвайки кръгове, орелът се спускаше над поляната. Когато вече кръжеше по-ниско от короните на дърветата, видях зачервеното личице на бебето, неговите блестящи от възбуда очички. Разперените настрани ръчички мърдаха пръстчета в такт с маха на крилете на необикновената птица, Когато крачетата допряха земята и се повлякоха по тревата, ноктите на орела се разтвориха. Мъничето падна, претърколя се в тревата, бързо се вдигна на четири крака, седна и завъртя главичката си. Търсеше своя неотдавнашен приятел.

Поклащайки се орелът се отдалечаваше от детенцето, но падна на една страна. На десетина метра от бебето той легеше някак неудобно, крилото му беше отметнато настрани. Дишаше тежко, а главата му с клюна се беше наклонила към тревата.

Детенцето го видя, усмихна се и запълзя към него. Насреща орелът Се опитваше да се изправи, но отново падна на една страна.

Злобно озъбена вълчицата с два скока застана между орела и бебето. Анастасия с вълнение прошепна:

— Колко съвършени и Строги са Твоите закони, ти всичко дал си на човека изначално, Създателю. Тя следва твоите закони, но много, много ми е мъчно за орела.

— Какво става? Защо вълчицата е агресивна, толкова злобна? — попитах Анастасия.

— Сега вълчицата не ще допусне до орела Владимир. Тя смята, че той е болен, щом настрана е паднал. Може и да го нападне, за да го изгони от поляната. Не трябва Владимир да вижда нападението, все още няма да го разбере. Ох, какво? Какво да правим?

Орелът трепна в миг, застана твърдо на краката си, изправи гордо главата и клюнът щракна страшно два пъти. С уверена и горда походка той вървеше към мъничето. Вълчицата сякаш се успокои, отмести се, но не се отдалечи. Готова във всеки миг за скок, тя непрекъснато следеше какво става.

Отначало детенцето пипаше клюна на огромната птица, след това започна да дърпа перата на крилото му, да го потупва и нещо да иска или да моли, повтаряйки: „Е... е“, „Аа...“. Закривеният клюн се допираше до темето на малкия и до рамото с белезите от ноктите му.

После орелът наклони главата си към земята, откъсна с клюна си някакво малко цветенце и го сложи в незатварящата се като на малко птиче устица на бебето, което продължаваше да произнася неговите си звуци. Той нахрани малкото човече като своите птиченца, но отново се залюля, вълчицата злобно се приготви, за скок, И изведнъж орелът... Засилване... Мах на крилата... Излитане!

Той се вдигаше все по-високо, и по-високо. После изведнъж рязко пикираше към поляната и недостигайки Земята на метър, метър и половина, изравняваше полета и отново излиташе, рязко нагоре. Мъничето му махаше с ръчички, протягаше се към него, викаше го, смееше се с беззъбата си уста. Анастасия шепнеше с вълнение:

— Недей така. Ти направи всичко добре. И си здрав, аз знам, ти не си болен. Хайде, почини си, почини! Само си малко старичък. Почини си!

Орелът направи още един път своя сложен пирует, така че закачи с ноктите си тревата и все пак не застана на крака, не се отблъсна от земята, а замахвайки мощно с крилата, успя да се вдигне във въздуха

като изтръгна с нокти туфичка трева. Направи кръг, посипа малкия с тревички и започна да се издига високо, все по-високо в небето. Анастасия гледаше непрекъснато, дори и когато той се превърна в точка, тя все още гледаше. И аз, не знам защо, също гледах как точката се отдалечава. Отначало само нагоре, а след това рязко встрани, отдалечавайки се от поляната. Изведнъж точката тръгна към земята и скоро се видя как ту едното, ту другото крило се разтварят от вятъра, а не от обмислените усилия на птицата.

Не махаше и не планираше орелът със своите крила, той просто падаше. Крилата му се развяваха от вятъра, сами се разтваряха от него.

Анастасия възкликна:

— Ти умря на небето горе! И там остана. Ти направи всичко, което можеше да направиш за човека. Благодаря. Благодаря ти за височината, стари мой учителю.

Орелът падаше и падаше, а горе над него кръжаха два млади орела.

— Твоите птичета вече са укрепнали. Ти направи всичко и за тяхното бъдеще! — шепнеше Анастасия на падналия някъде там зад поляната стар орел. Сякаш и мъртъв той можеше да я чуе.

Два млади орела кръжаха вече ниско над поляната. Знаех, че те са неговите птичета и малкият ни син махаше на тях...

— Трябваше ли? Защо е тази безсмислена жертва? Защо направи той така? И всичко за човека? Защо те така се стараят, Анастасия? Защо жертват така себе си?

— Заради Светлината, струяща от човека. За благодатта, която човек може да им даде и заради надеждата за своите деца. Сега неговите птичета ще я видят, ще усетят Светлината на Животворната Любов у човека! Погледни, Владимире, нашият син се усмихва на орлетата, те летят към него. Може би орелът разбираше, че в тази Светлина, струяща от човека, в Благодатната Светлина, ще има частичка и от него.

— И те са готови да се пожертват заради Светлината, идваща от всички хора?

— За всички хора, които са способни да излъчват Благодатна Светлина!

СИСТЕМАТА

Анастасия отиде да се подготвя за кърменето на сина, а аз замислен отново тръгнах на разходка из гората.

Два фактора ме разстройваха. Бяха неприятни за мен. Първият — като баща аз не намирах за себе си никаква ниша, в която бих могъл да участвам във възпитанието на сина си. Разбра се, че не бих намерил по-интересни играчки от тези, които вече има. Храна да му се носи дотук също е излишно.

Майчиното мляко, пресният цветен нектар, после орехите, ягодите... Разбира се, че не може да се замени живият продукт с детски смеси в пакети. И все пак, в главата ми трудно се побираше такава ситуация. Та нали Анастасия няма нищо и в същото време не се нуждае от нищо, дори спокойно осигурява и детенцето.

По телевизията рекламират толкова играчки и разни приспособления за деца, че ти се струва, че без тях детето не би могло да преживее, а тук те са безсмислени, дори нещо повече — вредни. Тук даже и креватче не е необходимо. Разбира се, че в такова креватче като мечката и при четиридесетградусов студ няма да замръзнеш. И не е необходимо да се перат чаршафчета и пеленки. Освен това мечката е голяма чистофайница. Всеки път се стърже с ноктестата лапа под мишниците като с четка, изтрива в тревата гърба си, дебелиите си части, а после се къпе. Излиза от водата, изтръсква се, пръските летят на всички посоки, ляга по гръб да си суши корема и след това отново си разчесва козината. Анастасия ме заведе при нея, разреши ми да пипна мястото, където спи малкият. Мекичко е там, чистичко и топло.

Но ако от мен не се изисква нищо по отношение на материалното осигуряване, бащата трябва да участва във възпитанието, това вече е задължително. Само че как? Може би трябва да поискам решително и твърдо отговор от Анастасия? Нали изпълних условията ѝ да не пипам детето, не настоявах и да се използват донесените за него подаръци.

Второто ми разочарование беше, че няма да мога да изпълня молбата на читателите и да изложа конкретно описана система за

възпитание на децата. В писмата има много въпроси за децата и на срещите с читателите те винаги ги задават. Аз обещах, че непременно ще разпитам Анастасия затова, ще изложа в следващата си книга системата, по която техният род от поколение на поколение е възпитавал децата. И ето ти на! Тя въобще отрича системата. Нещо повече, казва, че която и да е система е вредна. Разбира се, че не може да бъде така. Трябва да има поне една правилна на читателите и на срещите нямаше нито един въпрос за възпитанието на децата, адресиран към мене. Всички молеха за отговор Анастасия и ако хората ѝ се доверяват повече отколкото на нормалните специалисти в нашето общество и, повече отколкото на мене, тогава тя да си отговаря на поставените въпроси. Именно тя е задължена да отговори. А моята работа е да изложа всичко в книгата. И без това си имам достатъчно много работа с издаването на книгите.

Анастасия се освободи от своите работи, дотича весела, на лицето ѝ — руменина:

— Всичко свърших. Нашият син заспа. Ти скуча ли тук сам?

— Размишлявах.

— За какво?

— Затова, че няма какво повече да пиша в книжката ми. Аз ти казвах, че хората чакат отговори на конкретно поставени въпроси. Хората се интересуват от възпитанието на децата. А какво ще напиша аз за възпитанието? Е, ще опиша как общуваш с детето, как живее то. И какво от това? В условията на нашия живот такива методи са неприемливи. Няма всеки да хукне да отглежда мечка или вълчица, да тренира орел, пък и полянка с чист нектар по цветенцата като тук, никой няма.

— Смисълът не е в мечката, Владимире. Не е и в орела, те са само следствие. Има само едно главно нещо. То ще намери път в каквито и да е условия.

— Кое е главното?

— Отношението към детето. Произведените около него мисли. Повярвай ми, разбери. Способна да роди Христос е тази майка, която вярва, че Христос ще се роди и ако отношението на родителите към детенцето бъде като към Христос, или към Мохамед, тогава младенецът ще последва мисълта. Ще се стреми да стане той такъв. А хората все пак отиват сред природата и този, който успее да почувства,

да осъзнае на Създателя творенията, той ще може да създаде за своето дете свят светъл и щастлив.

— Но как да се почувства? Методика е нужна.

— Само със сърцето може да се почувства, само сърцето може да разбере.

— А по-конкретно?

— Ти вече написа по-конкретно за това, когато разказа за летовниците, но някак самият не го забеляза. Защо напразно да хабим думите. Ако не са отворени сърцето и Душата, думите само във вентреца едва забележим превръщат се, отлитат.

— Да, написах. Но в живота нищо не става.

— Кълновете едва се забелязват, не всеки тях ги вижда. А още повече онези, прораснали в Душата.

— А щом не се виждат, защо да пиша тогава? Аз пиша, старая се, но за какво говориш ти, далеч не всички вярват и разбират. Има и такива, които се съмняват в твоето реално съществуване.

— Помисли, Владимире, в съмненията може би ще видиш смисъл!

— Какъв смисъл може да има в съмненията?

— Противодействията пречат на съмненията, затова съществувам аз, за тези, за които съществувам. Ние сме с тях, един до друг и заедно в сърцата си. И още нещо помисли, ти можеш да го осъзнаеш. Аз съществувам, защото тях ги има. И да изграждат, да творят, не да разрушават е силата им. Те ще те разберат, ще те подкрепят и в мислите си, редом с теб ще бъдат.

— Ех, каквото и да казваш, омръзна ми да слушам оскърбителни изказвания. Ти разпръсни съмненията на невярващите. Хайде, излез по телевизията, нещо покажи от твоите необичайни способности — моля аз Анастасия, а тя ми отговаря:

— Повярвай, Владимире, моята плът и чудесата мои, които за публиката ще направя, не ще налеят светлината на вратата в невярващите. Те само ще усилят раздражителността в тези, които не харесват миогледа чужд. И ти не изразходвай енергията си за тях. Всичко си има свой ред, свое зазоряване. Щом искаш, ще изляза аз пред хората и ще изляза в плът. Но преди това съм длъжна така да сторя, че жената, посветила не по воля своя живота си на кухнята, да види други радости. Над младата майка, с дете останала сама, да

засияе на Светлината любовта. И децата! Разбираш ли, децата! Трябва да се прекрати насилието на постулатите над тяхната Душа.

— Хайде! Пак подкара приказката си за твоята мечта. Измина доста време откакто помечта, а малко е направено. Има книга, картини, стихове, а къде са твоите глобални замисли за всички хора? Само не говори за светлите кълнове, които растат в хорските Души. Ти покажи такова нещо, което може да се пипне, да се почувства реално. Не можеш да покажеш, нали? Не можеш!

— Мога.

— Покажи тогава!

— Ако ти покажа, на изкушение ще те подложат да разкриеш предварително поникналите току-що кълнове, а от градушката на злото тогава кой ще ги предпази?

— Ти ще ги опазиш!

— Ще трябва тъй и да постъпя, аз своята грешка да поправам. Гледай.

Благодарение на Анастасия успях да се докосна до явление, още по-необикновено и разтърсващо от описаното по-рано в книгите... За миг пред мен, в мен или до мен — не е ясно — бързо преминаха множество прекрасни лица на различни по възраст хора. От различни места на Земята. Това не беше само мяркане.

Те се виждаха сред своите прекрасни дела, като лицата им. Виждаше се обкръжаващата ги обстановка, събитията, които са преживели, или благодарение на тях, са се осъществили през годините на живота им. Всички те бяха от нашето съвремие. Много години биха били необходими, за да се направи преглед на подобно количество информация в киното, а тук — един миг и отново пред мен е Анастасия в същата поза. Даже не е успяла да я смени.

— Помисли си, че са хипноза тези твои видения, нали. Не се опитвай, моля те, да гадаеш с чия помощ застанаха пред тебе те. Говорехме тук за децата. За най-важното! Видя ли ти децата? Кажи?

— Да, видях. Лицата им — разбиращи и добри. Те къща там строят сами, голяма и красива. И пеят. Видях и побелял човек сред тях. Академик е той. Веднага ми се стори мъдър, но странно той говори. Смята, че децата сякаш могат да бъдат по-мъдри дори от тези, които звания научни имат. Общуват те с академика като равни, но едновременно и с уважение. Да, там, във видението, имаше много

неща за децата. Как странно те се учат, за какво мечтаят, но това едно видение е само, какво да си говорим? В реалния живот, там всичко е съвсем различно.

— Ти видя реалния живот, Владимире, и скоро ще можеш да се убедиш в това.

И представи си! Всичко се случи точно така. Струва си! Видях го.

ПРЕТВОРЕТЕ В ЖИВОТА СИ ВИДЕНИЕТО ЗА ЩАСТИЕ

Скоро след завръщането си от тайгата отново пристигнах в град Геленджик, където трябваше да се състои конференция за обсъждане на книгата. Заместник губернатора на Краснодарския край, отговарящ за района на Геленджик, ме закара до горското училище на академик Михаил Петрович Щетинин.

Тесният каменист път ни отдалечаваше от магистралата и ни водеше към малка, скътана в планината долина. Той скоро свърши, стигайки до необикновена двуетажна къща с кула. Тя още не беше завършена. От отворите на прозорците се лееше руска песен, изпълнявана от детски гласове. Този дом беше едно от горските видения, но сега беше станал реалност.

Без нищо да казвам, аз се покатерих по строителните материали, за да се докосна до къщата, да я пипна. Когато се приближавах към нея, видях как по подвижната стълба ловко се спусна момиченце на около десет години, отиде при купчината с речна баластра и започна да събира камъчета в ламаринена консерва от селъодка. След малко то тръгна по стълбата нагоре и аз го последвах в посока на леещата се, примамваща песен. На втория етаж деца на нейната възраст и малко По-големи взимаха от една кутия гладки камъчета от чакъл, прикрепваха ги с циментов разтвор за стената като иззиждаха на нея облицовка с невероятни шарки. Две момиченца веднага почистваха внимателно с мокри парцалчета всяко закрепено на стената камъче. Увлечени в работата си, те пееха. Сред тях нямаше възрастни. По-късно разбрах, че основите и всяка тухличка са положени от детска ръка. Проектът, както и цялото вътрешно оформление на всеки кът в къщата, също са измислили децата.

В малкото градче-училище, тази къща не е единствена. В това удивително място децата строят сами своите къщи, своя град, своето бъдеще и пеят. Тук всяко десетгодишно момиченце може да строи

къща, великолепно да рисува, да приготвя храна, знае балните танци и може да използва руския ръкопашен бой.

Децата от горското училище познаваха Анастасия. Самите те ми разказваха за нея. В него учеха триста деца от различни краища на Русия.

Тук за една година се усвоява математиката, която се учи няколко години в средното образование. Заедно с това се изучават три езика. В това училище не се подбират вундеркинди и не се създават вундеркинди. Тук само се дава възможност децата да отприщят това, което имат в себе си.

Училището на академик Михаил Петрович Щетинин се води към Министерството на образованието на Руската федерация. То е безплатно, не се рекламира. В него няма нито едно свободно място, но има две хиляди и петстотин заявления за постъпване в случай, че се освободи място.

Трудно е да се подберат думи, които биха могли да отразят щастието, светещо на детските лица. Може би все пак да опитам със следващите факти? Заминах за училището веднага след състоялата се в Геленджик читателска конференция. Тръгнах с малка група читатели, чули за предстоящото пътуване.

Сред тях беше и един забележителен човек — Наталия Сергеевна Бондарчук — актриса, кинорежисьор, член на управителния съвет на дружество „Ръорих“. Тя, която великолепно се ориентираше в езотериката, се изказа на конференцията, говори за Ръорих, за езотериката. За Анастасия говори много по-разбираемо отколкото аз. С Наталия Сергеевна беше и десетгодишната ѝ дъщеря Машенка. След конференцията им престоеше пътуване за кинофестивала в град Анапа, където се намираше любимата ѝ баба, известната актриса Инна Макарова. И като гръм, като призив към прозрение прозвучаха думите на Машенка: „Маменце, моля те, поне за три дни. Поне за три! Докато си на фестивала, направи Така, че аз да мога да остана в това училище“. И изнежената Машенка остана за три дни в училището за голямо учудване на майка ѝ, която с тъга каза: „Изглежда много неща не даваме на своите деца, щом обичайки ги, несъзнателно ги ограбваме“.

С Наталия Сергеевна беше и един кинооператор. Той засне как децата от училището на Щетинин разказваха за общуването си с

Анастасия, за своето разбиране за живота. По-долу ще предам разговора на децата, заети в строителството на къщата — кула. Въпросите задавахме ние с Наталия Сергеевна.

— Създава се впечатление, че всяка тухла на вашата къща е изпълнена с голямата сила на светлата енергия.

— Да, така е, — отговори най-голямото червенокосо момиче. — Много зависи от хората, които са били в допир с тях. Ние правихме всичко с любов, стараехме се със своето състояние да внесем в бъдещето само доброто, радостното.

— Кой е авторът на проекта на зданието, колоните, рисунките?

— Това е нашата съвместна, обща мисъл.

— Значи тези, които работят тук, само външно се занимават всеки със своята работа, а всъщност това е общата мисъл?

— Да, всяка вечер се събираме край огъня, където обмисляме и моделираме предстоящия ден. Представяме си образите, които ще бъдат в нашия дом. Някои от учениците изпълняват ролята на архитекти, те конкретизират, обединяват съвместната работа.

— Какъв образ отговаря на помещението, в което се намираме сега?

— Образът на Сварога, на Огненото небесно начало. Тук това може да се види по символите и по заклинанията на камъните.

— Може ли сред вас да се посочи началник, ръководител?

— Ние си имаме водещ, но в основни линии, тук работи общата мисъл-лава, така я Наричаме.

— Повторете, мисъл-лава?

— Да, състояние, образ, желание.

— При вас всички работят с удоволствие, всички се усмихват, на всички им блестят очите, на всички им е весело...

— Да, това е нашият живот, защото правим това, което желаем, това, което можем, това, което обичаме да правим.

— Ти казваше, че всеки камък има свой пулс и ритъм.

— Да, той бие един път дневно.

— За всички камъни ли важи това или при някои е два пъти?

— Пулсът бие еднакво за всички камъни.

— Не ви ли се струва, че вашата къща прилича на храм?

— Храмът не е форма, а състояние. Например, куполите само ти помагат да влезеш в определено състояние. Формата се моделира с

чувство. И неслучайно ни дойдоха наум формите на купола и шатрите — стремежът към небето, спускащата се небесна Благодат.

— Този дом, в който всеки камък е положен от добра ръка, може ли да изцелява?

— Разбира се.

— Все пак лекува ли?

— Да, лекува.

Аз се загледах по момичетата, които правеха орнаментите от речни камъчета по стената на стаята. Момиченцата, облечени в съвсем обикновени, простички дрехи се отличаваха с някаква необикновена красота и аз си помислих: „А ние къде се запознаваме с нашите бъдещи съпруги? На танцовите площадки, по купони и курорти. Виждаме бъдещите си съпруги гримирани, модерни, движещи стройните си крачета и другите прелести на фигурите си, и се женим за всичко това. А после, когато се измие гримът, гледаш пред себе си някаква кикимора, мърмореща, изискваща внимание към себе си и взаимна любов. Какво щастие е да изживееш целия си живот с някаква кикимора, за какво да си говориш с нея? На всичкото отгоре, иска от тебе и материално осигуряване. А може би точно такива заслужаваме? Разбира се! Трябва да бъдем пълни идиоти, че да се женим за грим, дълги крачета и други външни прелести. А на някои ще им провърви! На някои ще се паднат за жени ето тези момичета, полагащи на стената орнаменти. Те могат и красива къща да построят, и ядене с любов да приготвят, и чужди езици знаят. Те са мъдри, умни, красиви и без козметика и когато пораснат, ще бъдат още по-красиви. Разбира се, на много мъже ще им се иска да си вземат такава жена, но за какъв ще се съгласят да се омъжат те?“ Такъв въпрос беше зададен на красавиците, облечени в простички дрехи.

— Кажете, за кого бихте се омъжили, какъв трябва да бъде вашият мъж? Какви качества да притежава?

И без да се замисля първото момиченце отговори:

— Доброта, търпение и трябва да бъде човек, който обича Родината си. Човек с чест и достойнство.

— Какво разбирате под чест?

— За мен честта има едно определение: аз съм руския.

— А какво е това руски човек?

— Човек, който обича Родината си. Това преди всичко е онзи, който държи на нея и никога няма да я предаде. Нито за минутка, нито за миг, макар и най-сложен. Той сам да се смята за частица от Русия.

— И вашите деца ще живеят в Родината си?

— Да!

И трябва мъжът ви да споделя мнението ви?

— Да!

Отговорът на второто момиче на въпроса „Какъв трябва да бъде вашия мъж“ беше:

— Той трябва да е човек, способен да отдава топлина и Светлина на другите хора. Ако той ги излъчва, на околните ще им бъде хубаво, на нашето семейство — също. Човек с богата душа, здрав Дух, несравними с каквото и да е богатство.

На най-малкото момиченце не беше зададен въпрос по време на работата на видеокамерата и аз я запитах по-късно. Чух следния отговор:

— Може докато порасна всичките най-добри да се изпоженят, но моят мъж все едно ще бъде много красив, добър и щастлив, защото аз ще го направя такъв. Аз ще му помогна, както е направила Анастасия.

Видях и разбрах, че Анастасия споделя с децата за своите способности. Защо именно с децата от училището на Щетинин? Защото самият Михаил Петрович Щетинин е най-великият магьосник, който е създал и създава Пространство на Любовта и то ще се разраства.

Сега русокосите Анастасии са все още малки. Но те ще пораснат! Ще тръгнат по Земята, създавайки същите тези оазиси, докато запълнят с тях цялата Земя.

Когато стоях в стаята на горния етаж на необикновената къща-храм и разглеждах орнаментите и рисунките, направени от детски ръце, напомнящи шедьоврите на великите майстори, в мен възникна усещането, че се намирам в най-великия, най-светлия и добър храм на Земята. Това навярно стана, защото къщата, в която всеки милиметър е изработен с много любов от детската ръка, е изпълнен с неизмеримо повече светла енергия, отколкото някои други храмове.

И тогава си помислих: „Ето, ще възстановим разрушените храмове и манастири, като използваме съвременната техника и железобетонни конструкции. Не е толкова сложно да направим това.

После ще влезем в тези храмове с чувството на изпълнен дълг и ще почнем да се молим: «Господи, благослови». Но няма да получим благословия. Защото в това време вниманието на Бога ще бъде посветено на децата, строящи необикновената къща-храм. И Той ще преживява, че при децата свършва циментът, че не достигат тухлите и дъсчиците за пода. Бог ще благославя с любов всеки, който ще им помогне“.

Аз не се удържах на изкушението да покажа тези малки кълнове, от което се страхуваше Анастасия. Ето какво стана, Вървах по пътеката покрай стоящите на улицата кухненски маси, на които работеха децата, и изведнъж усетих мека топлина, като че ли някой бе насочил към мен топлинен рефлектор. Усещането за топлина беше подобно на това, което излъчваше Анастасия, когато тя гледа, концентрирайки погледа си. Само че този път то беше съвсем слабичко. Аз се спрях и погледнах натам, откъдето то идваше. Единадесетгодишно момиче седеше на крайната маса и чистеше ориз, гледаше ме и се усмихваше. Аз приседнах до нейната маса. От близостта на погледа на горящите със синя светлина очи ми стана още по-топло и аз попитах:

— Как се казваш?

— Здравейте. Казвам се Настя.

— Значи ти можеш да топлиш с погледа си както прави Анастасия?

— Вие почувствахте ли?

— Да.

Малката Настенка, имаше не в пълна степен способността на Анастасия да сгрива тялото с погледа си.

Към масата се приближи Наталия Сергеевна Бондарчук. Кинооператорът включи камерата. Без ни най-малко смущение и без да спира работата си Настенка започна да отговаря на въпросите:

— Откъде събирате знания и способности?

— От звездите.

— Какво разбра ти, когато общува със сибирската Анастасия?

— Много е важно да разбираш и обичаш Родината си.

— Защо е важно?

— Защото Родината е това, което са създали нашите далечни и близки родители.

— Какви са родителите ти? Къде работи баща ти?

— Моят баща е учител. В училището, където преподава, също е хубаво, но тук е по-хубаво.

— Вие живеете тук като задружно, щастливо семейство. Забравяте ли своите родители?

— Напротив. Ние все повече и повече обикваме родителите си, изпращаме им добри мисли, за да им е добре.

Камерата работеше и на мен много ми се прииска Настенка да покаже на скептиците какво е загреващ, стоплящ поглед. Помолих я:

— Настенка, покажи на хората как можеш да топлиш с погледа си. Ето я камерата, погледни в обектива и стопли всички, които ще гледат.

— Всички едновременно е трудно. Може и да не успеея.

Но аз продължих да настоявам. Повтарях молбата си. И с Настенка започна да става точно същото, което ставаше с Анастасия в гората когато със силата на волята си, от разстояние, с помощта на своя Лъч, спасяваше мъж и жена от изтезанията на бандитите. Аз съм описал тази сцена в първата книга.

Отначало Анастасия обясни:

— Това не е по силите ми, това сякаш е програмирано по-рано, не от мен. Аз не мога да се намесвам пряко. Сега те са по-силни.

И все пак след настойчивото повтаряне на молбата ми тя я изпълни. Изпълни я, знаейки, че при това може да загине.

И така, малката Настенка след настойчивото повтаряне на молбата ми, се опита да я изпълни. Тя два пъти подред без да издишва, вдиша въздух, затвори очите си за известно време и след това започна да гледа в обектива на камерата. Операторът омагьосан замря. И изведнъж Наталия Сергеевна Бондарчук, смъквайки кърпата от себе си, покри Настенка с нея. Тя първа забеляза как започна да вибрира тялото ѝ и побледня лицето ѝ. Разбрах, че не трябваше да повтарям молбата си. Не си заслужаваше да се хаби енергия за невярващите. Това само щеше да засили в тях злобното им съпротивление.

Пристигналите възрастни хора не можаха да сдържат желанието си да се докоснат до децата. Те ги пипаха, прегръщаха, гладеха като котета. И за какво ли докарах със себе си цяла група възрастни хора? Хем си знаех, че в това училище идват много и различни комисии, делегации на различно ниво. И отделни хора също идват, просто така,

за да видят, да удовлетворят своето любопитство, да се докоснат до излъчваната от неговите обитатели Благодат. Докосват се, вземат, но нищо не дават от себе си. Може би е права Анастасия като казва: „Опитвайки се Благодат да вземеш от място свято, ти помисли, какво могъл би, от себе си, тук да оставиш. И ако Светлина не си научил да излъчваш, защо ти трябва да я вземаш и погребваш в себе си, като в могила“.

Аз също попаднах в училището от любопитство. Благодарение на Анастасия ме прие академик Михаил Петрович Щетинин. Децата подредиха маса с ястия и нахраниха всички, дошли с мене. Не само храна от масата вземахме ние тук. Огънят в живите детски очички даряваше неизмеримо повече, а ние какво им дадохме в замяна? Като покровители ги погалихме по главичките. Ядосан на себе си, аз се отделих от групата, стоях сам и си мислех. Изведнъж към мене се приближиха и застанаха редом познатите ми вече Лена и Настенка.

— Вие се отпуснете, — тихо каза Настенка. — Възрастните винаги са такива. Искат им се да ни погальят, прегърнат. Мислят си, че най-важното е да ни прегърнат. А вие днес още от сутринта все нервничите. Елате с нас на полянката, ще ви разкажем за Анастасия. Аз знам в какво пространство е сега.

— Когато пристигнахме на полянката, кинооператорът, който се присъедини към нас, ме попита:

— Хайде да се опитаме да вземем интервю и от момичетата. Ще се получат чудесни кадри. Погледни само какъв прекрасен пейзаж е наоколо, и никой няма да ни пречи.

— Може би все пак не трябва? Сигурно ги измъчихме вече с разните му там въпроси.

— Но с тебе те все пак с удоволствие ще разговарят. Посетителите и журналистите не ги пускат с удоволствие в това училище. А на нас ни се предостави такава уникална възможност. Жалко е да я пропуснем. Разбери ме като професионалист.

Аз взех в ръце микрофона и казах на момичетата:

— Трябва да вземем интервю от вас. Сега аз ще ви задавам въпроси, а вие ще отговаряте на тях. Не възразявате, нали?

— Щом ви трябва, задавайте въпроси — отговори Лена, а Настенка добави: — Разбира се, разбира се, ще отговаряме.

Момичетата застанаха една до друга, пооправиха дългите си руси коси и ме загледаха внимателно в очите в очакване на въпроса.

След два банални въпроса аз замълчах, осъзнавайки изведнъж, че подобни стандартни, въпроси им задават всички пристигащи възрастни, членовете на всевъзможни комисии и журналисти. А те са способни да отговорят на въпроси по такава тема, за която не на всеки изживял живота си възрастен човек му се е случвало да мисли. Прав се оказа казашкият атаман, казвайки:

— Моят син от три месеца учи в това училище, а аз вече чувствам, че трябва много бързо да уча нещо, иначе ще изглеждам глупав край него.

И въобще не унижаваме ли децата си с глупавите си въпроси, като им внушаваме съзнателно това, че те не са способни за нещо по-голямо? Стоях пред момичетата с микрофон в ръце и мълчах. Виждах по лицата им, че те ми съчувстват, разбирайки, че съм се объркал и не знам за какво да говоря с тях. И тогава си признах честно:

— Не знам за какво да говоря с вас, какъв въпрос да ви задам.

И тук вече се получи съвсем комична ситуация. Стоим ние с кинооператора, двама възрастни мъже, а пред нас две дребосъчета, поддържайки се енергично една друга, без да се замислят и секунда, бързо ни обясняват как трябва да се взема интервю, как да се говори с друг човек:

— Вие се отпуснете, трябва да умеете да се отпускате. Най-важното е да говорите искрено. Трябва да се говори за това, което ви вълнува. За нас не мислете. За другия човек трябва да се мисли, когато разговаряш с него, вие не мислете за нас, щом ви е трудно. Отпуснете се. Нека ние самите ви разкажем нещичко...

Те вървяха по полянката, усмихваха се, докосваха тревичките и говореха. Дълбочината на познанията им за сътворението, излъчващата се от Душата им чистота, светещите с доброта очи ни потопяваха в състояние на покой и увереност. Кинооператорът снимаше отдалече, без да сменя фона. По-късно преглеждах много пъти подарената ми от Наталия Сергеевна видеокасета. Гледах как вървят по полянката малките русокоси бели магьосници. Те ще пораснат. В училището са триста.

Пиша за това училище не за да докажа някому нещо, а за да се зарадват сърцата на тези, които са чели, почувствали и разбрали

Анастасия.

Ако някой се дразни от това какво и как излагам, да не чете. Вече съм получил достатъчно критики и за стила на изложението, и за граматическите грешки, и за уж меркантилната измислица. Все едно ми е. Сега пиша следващата книга. По-добре не се опитвайте да я четете. Събитията там са по-стряскащи, отколкото в предишните книги, а стилът на изложението не се е подобрил много. Така че съвсем може да се изнервите.

АКАДЕМИК ЩЕТИНИН

Кой е той? Свикнали сме да характеризираме човека като излагаме неговата биография, служебното му досие и звания. Но в дадения случай е безсмислено да се прави това. В Библията е казано: „По делата им ще ги познаете“. Делата на академик Щетинин са светещите от щастие детски лица и лицата на родителите на децата, които се обучават в неговото училище. Все пак кой е той? Наталия Сергеевна Бондарчук, която не е само заслужила артистка на Русия, но и член на управителния съвет на Международния център на Рьорих (неправителствена организация към ООН), каза:

— Общувала съм с много известни проповедници и учители от различни страни на света, но никъде не съм била до такава степен изненадана, както тук. Възможно е тук да сме се докоснали до великия Ведун. Ведун не затова, че познава древните Веди, а затова, че на него му е известно онова, което за много от нас е незнайно.

Аз също бих искал да изкажа своето впечатление от срещата ми с Михаил Петрович Щетинин, но не съм специалист в областта на образованието и моите определения ще бъдат неточни. Затова ще се постарая, без изкривяване, да предам онова, което той самият говори.

Наталия Сергеевна, нейният кинооператор, Михаил Петрович и аз вървахме по коридора на училището. В хола, който не беше отделен от коридора със стена, около подредените маси седяха деца на различна възраст. Те, всички, бяха увлечени от някаква неразбираема работа. Нито ние, нито камерата на кинооператора ги отвлякоха от нея. Някои от седящите на масите деца от време на време ставаха, отиваха някъде и се връщаха отново. Понякога отиваха при висящите на стената рафтове с цифри или просто се разхождаха замислено в стаята. Някои разговаряха помежду си, нещо доказваха, обясняваха един на друг.

— Михаил Петрович, какво става тук? — попита Наталия Сергеевна.

— Тук вие виждате един опит за среща. Ако тя се осъществи, децата ще могат да усвоят курса по математика, който се преподава в нормалното средно училище за не повече от година. Такава задача стои пред тях. Това ще стане с тези, които успеят да се срещнат с владеещите вече подобни знания. А това зависи от техните отношения, доколко те ще бъдат открити и съответно техните поледи структури ще могат да си разменят информация. Известна е сред хората така наречената любов от пръв поглед, когато влюбените се разбират от половин дума. Единият още не е казал, а другият вече е разбрал. Виждате, че тук се прави всичко възможно децата да бъдат освободени, свободни. Тук те могат да задават спокойно всякакви въпроси, да стават, да влизат И излизат. Важното е да се запазят отношенията.

Много е важно детето да работи върху взаимоотношенията. И този, който организира процеса, също. Затова премахваме задръжките. Както виждате, ние не акцентираме вниманието на възрастта. Петнадесетгодишният Иван Александрович седи до десетгодишната Маша. Тук се намира и студентът Сергей Александрович, който тази година завършва университета.

— А на колко години е студентът, който завършва университета?

— Сергей Александрович през тази година ще навърши осемнадесет години.

— Той завършва университета на седемнадесет години?

— На седемнадесет ще стане през това тримесечие, но ние по принцип се стремим да не използваме понятието възраст. Това е много важно. Обърнете внимание, тук учителите като че ли се сливат с учениците. Истина е, че тази година е особена. Тук се намират тези, които не можаха да вземат участие в строителството на къщата. И пред тях стои задачата да усвоят курса по математика за средното образование, за да предадат после своите знания на работещите сега в строителството. И това ще стане, защото при тях се заражда система на взаимосъгласувани елементи на интеграция.

На нашата родова памет е известно устройството на Космоса и начините на живот в космическото пространство. Затова е изключително важно да не се допускат мисли, че те нещо не знаят. Ако някой от обясняващите допусне в себе си такава мисъл, естествено неговите ученици няма да знаят. Основното за обясняващия е да влезе

във връзка с ученика за решаване на задачите. Тогава обучението тръгва от само себе си. Да не концентрира вниманието си на обучението, на запомнянето. Да не допуска мисълта, че някой някого учи. Когато си сътрудничат, те престават да чувстват кой от тях е ученик и кой учител.

В процеса на решаване на задачи не се получават необходимите знания, а фактически спомени от забравеното. Това е рефлекторната дъга, спомнете ли си при Павлов стимулирането на реакцията. „Ако има необходимост — аз решавам“.

Много е важно това, което те правят, да има непосредствено отношение към обкръжаващите ги хора. И сега те учат за себе си, а това е много важно. Те са притеснени от това, че след няколко дни ще трябва да предадат усвоеното на други. За тях не е важна оценката. Те разбират, че ще трябва на другите да обясняват всичко.

На тях им е възложено началото на учебния процес. Всеки си има определена група. Той наблюдава как работят на строителната площадка тези, на които ще трябва да предаде знанията си, и се безпокои групата му да не изостава от другите. Голямо значение има мотивът — да служиш на другите. И ако те на нещо се учат, това е да разбират Душата, стремежите, мислите на другия човек. Тук не е важна математиката сама за себе си, а математиката заради движението към Истината. И колкото по-мащабен е мотивът — „заради какво“ — толкова по-успешен е процесът на придвижване в областта на знанието.

Важно е да бъдат в атмосфера на искреност, не трябва да има обиди, раздразнения. Думата „не така“ въобще отсъства. В староруския език няма дума за пречка, спънка за движението, няма лоши думи. Хората в древността не са наричали нито едно явление с лоша дума. То не съществува, не трябва да акцентиране на него. Лошото не съществува. Ако сте стигнали до задънена улица, думите във връзка с изхода от нея означават: обърни се надясно, наляво, качи се нагоре, като подсказване да вървиш, а не да фиксираш — „стоиш неправилно“. Днес русофобите кощунстват, казвайки „да се изкажеш по руски“, разбирайки нецензурни изрази — това не е руско. Кобзев има много точен изказ на тази мисъл:

*У нашите предци, славяни,
Сред делата с голямо значение
Винаги към речта и словото
Е имало особено уважение.*

Това е много точно. Затова при тези, които работят с тях, словесният ред трябва да бъде дълбок, изключващ случайните думи, отвличащи от Мисълта. Голямо значение имат думите, стоплени от чувство.

Истината, наследството — това е духовното. Необходимо е детето да се впише в естествения космически процес — вечното самовъзпроизводство. Тогава ти ще си подарил на детето вечността, радостта от живота, истинското съществуване. Не лъжливите форми: „Ето, моето момче, купил съм ти риза, панталони, обувки... — сега вече мога да умра“. А какво си дал на сина си? Та твоите подаръци са само за един сезон! Ако беше дал на сина си своето достойно име, своята чест, своето дело, своите приятели, благоденстващ народ. Ако си му дал разбирането на Истината за съществуването и мъдрия живот, тогава би могъл да кажеш: „Сине, аз ти дадох най-главното, най-важното. Ти ще бъдеш щастлив. Ти ще си купуваш ризи и ще строиш къщи. Ти сега знаеш как се прави това“.

Като слушах изказването на академик Щетинин и наблюдавах неговите взаимоотношения с децата, забелязах, че те си приличат с това, което говореше за децата Анастасия и се чудех: „По какъв начин могат така еднакво или почти еднакво да мислят самотната отшелница в сибирската тайга и този побелял академик? Защо изобщо той говори с мене? Защо ни прие така топло, подреди масата, нахрани ни? Развежда ни из училището, всичко ни показва. Защо? Кой съм аз за педагогиката? Никой. Бивш тройкаджия. Ясно, явно пак тя се е постарала.“

Разбира се, че попаднах в училището на академик Щетинин само благодарение на Анастасия. Но за нея ние с Щетинин не говорихме. Говорихме си на различни житейски теми. При всяко мое пристигане отивахме да видим как върви строителството на необикновената къща — храм. За книжката каза много кратко: „Това е много точна книга“ и толкова.

А няколко дни след като бях в училището с групата хора, дошли на конференцията, когато им показах Настенка и я помолих да стопли с погледа си всички, се случи следното. Вървахме с Михаил Петрович по коридора на училището, а аз я търсех с очи. Търсех Настенка, както всички търсят това, което излъчва светлина.

— Угасна Настенка, — изведнъж произнесе Щетинин, — опитвам се сега да ѝ възстановя силите. Става, но трудно. Време ще трябва, за да се възстанови.

— Как угасна? Защо? Нали тя е силна, какво се е случило?

— Да, тя е силна. Но и емоционалният изблик от нейна страна беше много силен.

Стоях в кабинета на Щетинин зъл и ядосан на себе си. Ех, защо? На кого се мъчех да угодя, та почнах да доказвам? Да доказвам въпреки думите на Анастасия:

„Нито плътта ми, нито чудесата, които се правят за пред публиката, не ще влеят в невярващите светлината на вярата... Това само ще увеличи раздразнението на тези, на които не им харесва чуждия мироглед“.

„Край! Стига! — мислех си аз. — Няма да доказвам и няма да пиша. Стига толкова. Добре се издокарах“. Мислех наум, но изведнъж Щетинин каза:

— Не трябва да спиращ да пишеш, Владимире. — Дойде до мене, сложи ръката си на рамото ми и гледайки ме в очите, подкара някаква мелодия. Побелелият академик вземаше високите тонове, но още по-учуцващо беше това, че той изпълняваше мелодия, подобна на тази, която пееше в тайгата Анастасия.

Насочвайки се към изхода на училището, аз все пак видях в хола, където сновяха деца, седналата на стол Настенка и се приближих към нея. Тя стана, вдигна главата си и нейните малко изморени очи след миг запламтяха, дарявайки Светлина и топлина. Сега аз разбирах — тя отдава своята енергия и топлина и ще даде всичко, ще даде без остатък, за да помогне на онази, другата, сибирската Анастасия, на нейната мечта, станала сега тяхна обща мечта. Какво става тук? В какво е силата на тази мечта? Защо те?... С пълно себеотдаване... И този детски поглед... Стига ли един живот, за да стане човек дори и мъничко достоен за този поглед? На глас ѝ казах:

— Здравей, Настенка. — А наум: „Недей, не трябва, Настенка. Благодаря. Прости ми...“

— Ще ви изпратя. Ние с Лена ще ви изпратим до колата.

Докато колата не навлезе в завоя, аз гледах малките и все повече смаляващи се фигурки, застанали в началото на пътя под фенера до къщата-кула. Те не ни махаха с ръце на прощаване. Всяка държеше едната си ръка вдигната нагоре, с длан насочена към отдалечаващата се кола. Аз знаех, по-рано Щетинин ми беше обяснил. Този жест означава: „Ние насочваме своите Лъчи на доброто. Нека те бъдат с тебе, където и да се намираш“. И отново дойде изгарящата мисъл: „Какво е необходимо да направя, да създам, как да стана такъв, че да бъда аз достоен за вашите Лъчи?“

С КАКВО ДА СЕ СЪГЛАСИМ, НА КАКВО ДА ВЯРВАМЕ?

Срещата с академик Михаил Петрович Щетинин и запознаването ми с неговото удивително училище стана след втората ми визита при Анастасия. След посещението ми в това училище, в мене почти не остана съмнение относно изказванията на Анастасия за възпитанието на децата, относно нейните действия при общуването ѝ със сина ни. Но тогава, в тайгата, в мене всичко се бунтуваше срещу нея. Не ми се искаше да вярвам. Най-малкото, не ми се искаше да вярвам на всичко.

Пиша тези редове и си представям как много от четящите ще кажат, кой на глас, кой наум: „Колко ли може да не се вярва? Та толкова пъти му се налагаше да се убеди в нейната правота и все едно, като дебил, не може да възприеме новото явление“.

Дъщеря ми Полина ми изпрати видеокасета от читателската конференция, аз видях как един учен от Новосибирск, Сперанский му е фамилията, направо от сцената казал: „Това, което говори Анастасия, Мегре не е в състояние напълно да осмисли. Няма с какво да го осмисли“.

Не му се сърдя, напротив, той много интересно говореше за всичко. Залата слушаше затаила дъх и благодарение на него можах да осъзная: че Анастасия е същност, самоосигуряваща се субстанция.

Защо да говорим за мене, аз съм се занимавал през цялото време с друга работа, а какво да кажем за тези, които са се увличали от науката за Земята, за децата и са мълчали или са говорили тихичко, все едно са писукали? Дори и децата пишат в писмата си да се отнасям по-внимателно към това, което говори и прави Анастасия.

Но уверявам ви, уважаеми читатели, че сега се отнасям много по-внимателно към нея и все пак не мога да не споря и да не се съмнявам. Не мога, защото не ми се иска да усещам себе си и цялото наше общество като пълни идиоти. Не ми се иска да вярвам, че ние вървим по пътя на дегенератите.

Затова се стремя да намеря поне някакво оправдание за нашите действия или за неприемливостта за нашата съвременност на нейното светоусещане. И ще се стремя към това, доколкото имам сили. Ами че нали, ако не се прави това, ще се наложи да се признае не просто нейната правота, а ужасяващата ситуация с възпитанието на децата. Ще кажа за себе си и за всички подобни на мен, и мисля, че те не са малко.

Учех се посредствено. Баща ми ме наказваше за всяка двойка. Наказваше ме, като ме не само лишаваше от възможността да се разходя по улицата с другите дечица, от покупката на поредната играчка, но и по-строго. И имаше страх. Голям страх, по-голям от боя с колана. Страхувах се от нещо голямо през цялото време. И отивах към дъската като към ешафод. И късах страници от дневника.

*Училищни години чудесни,
С книжките, тетрадките, песните,
Как бързо те летят,
Не можеш ги върна назад.
Нима ще прелетят без следа?*

Не. Никой не ще ги забрави Училищните години.

Помните ли думите на песента, която ни внушава колко прекрасни са училищните години? Внушават, внушават... Хайде да си спомним, особено ние, тройкаджиите, а нали ние сме повече, с каква радост захвърляхме по-надалече омразната училищна чанта, когато започваше ваканцията.

Как могат да бъдат чудесни ученическите години за дете, което физиологически се нуждае от движение, а от него се изисква да седи цели четиридесет и пет минути почти без движение в строго определена поза, поставяйки като всички двете си ръчички върху чина? Някой флегматичен, бавен ще издържи това, а този, който по природа е подвижен, темпераментен, импулсивен, на него какво му е? Но не, всички под един знаменател като работи, безразборно — стой мирен, иначе...

И седи, старае се да издържи четиридесет и пет минути малкият човек, а след десетминутна почивка — нови четиридесет и пет минути.

Така месец, година, десет години, единственият изход е да се примириш. А най-важното е да свикнеш въобще с това, че трябва цял живот да се примиряваш с нещо. Да живееш както е установено, да се жениш както е прието, да ходиш на война, щом такава е директивата. Да вярваш непременно в това, в което ти е казано да вярваш.

Леко се управляват съгласилите се да се смирят. Ех, би било добре те да са здрави физически, за да изпълняват разни работи. А те почват да пият, наркотици употребяват. Но не пие ли човек и не става ли наркоман, за да се откъсне поне за миг, да се измъкне от клетката на тоталното подчинение на нещо, което е неразбираемо за Душата и сърцето му? Да, не летят бързо те, училищните години, влачат се като изтезание, всеки четиридесет и пет минути.

Нашите прадеди, дядовци и бащи са смятали, че така трябва да бъде, че детето не разбира. И насилието над него е за негово добро. Ето и сега, днес нашите деца, Ваньовци, Колъовци, Сашковци, Мимета също ходят на училище и ние днес също, както са смятали векове назад нашите предци, вярваме, че ги насочваме в името на тяхното добруване, че те вървят към знанието и Истината. Ето тук — стоп! Дайте да поразмислим.

Нашият дореволюционен период. На чиновете седят нашите прадядовци, тогава още непораснали деца. Преподават им закон Божи, история и кой как трябва да живее. Тези, които не са назубрили, и които не искат да възприемат както трябва представения им мироглед, учителят бие с линията по главата и по ръцете за тяхно добро.

Но ето стана революцията и вкупом възрастните признаха, че в училищата на децата са им внушавали безсмислици. Всичко старо — вън от класовете и се внушава на децата новото: законите Божии са пълна глупост, врили-некипели. Човекът е произлязъл от маймуната. Сложете си червените връзки, стройте се в редичка, четете стихотворения, прославяйте, прославяйте комунизма. И така пионерите прославяха, четяха, пресилвайки се и отдаваха чест на възрастните. „За детството щастливо наше, благодарим ти, Родино любима“. И отново тези, които особено не се стараеха, ги лишаваха, биеха и осъждаха публично.

Но изведнъж, в този, в нашия век, пред очите ни, нови постановки. Захвърлете връзките. Червената чума ни сполетя. Комунизмът изцяло е терор и лицемерие. Човекът произлязъл от

маймуната? Та това е пълна безсмислица. Ние сме произлезли от нещо друго. Пазарът! Демокрацията! Ето я Истината!

Къде е Истината, къде е лъжливата догма, още не е ясно напълно. Но децата отново седят на чиновете без да шават. А на дъската — строгият учител...

Векове продължава духовният садизъм над децата. Като че ли някакъв лют звяр, невидим и страшен, се стреми да вкара по-бързо всяко новородено отново в някаква невидима клетка. Звярът има верни сподвижници, войници, кои са те? Кой издевателства духовно над децата, над всеки дошъл на този свят малък човек? Как е името му? Каква е професията му? И какво, да повярваме просто ей така, че името му е учител или родител? Така, изведнъж, не мога да повярвам, а вие?

Днес на учителите не плащат навреме заплатите. Учителите стачкуват: „Няма да учим децата“. Кажете зле или добре е, когато не плащат заплата на човека? Разбира се, че е лошо. Нали човекът все пак трябва да живее с нещо. Но ако сред стачкуващите действително има духовни садисти? Кажете: зле ли е това или добре, че не дават пари на този, който издевателства над вашето дете?

Изобщо, стачките на учителите ме насочиха към интересни размисли. Сега в големите градове има платени, частни училища. Организаторите им подбират най-даровитите учители и им плащат прилична заплата — примерно около два пъти по-голяма отколкото в обикновено училище. Не всеки родител би успял да уреди детето си в такова училище, дори да има възможност да плаща обучението, защото тези училища не достигат. А защо не достигат? Причината е проста — защото не достигат добрите учители. Организаторите не могат да ги намерят.

Още един въпрос. Учители не могат да се намерят дори и за добра заплата. Кой стачкува тогава? Това е въпросът. Само че повярвайте, моля ви, по никакъв начин не искам да отделя от цялото общество като каста само учителите. Говорейки за тях, аз имам предвид себе си. Нали и аз съм родител и съм карал дъщеря си да учи това, което са й преподавали в училище, а след това в началото на перестройката я питах: „Как е сега историята, какво ви говорят сега?“ — и в отговор чух: „Учителят говори, но сякаш мълчи“. А какво да

кажа на дъщеря си след това? И какво й казах: „Е, не умувай. Давай, учи там.“

Ето, сега има стачки, но само на учителите ли? Стачкуват лекари, миньори, учени. Стачкуващите пишат на плакатите си: „Оставка на правителството, оставка на президента“. Всичко е логично, смятат стачкуващите. Щом няма заплата, значи властта не се справя със задълженията си.

— Днес всичко изглежда логично в подобно искане, а утре? Пак въпрос. Може би утре ще бъде ясно, че правителството и президентът са стояли от светлата страна, спасявали са Земята от посегатели, вампири. Неволно, може би самите те не подозирайки, под ударите на недоброжелателите, рискувайки да изгубят властта, не са давали пари на садистите, разрушителите и на човешките Души, и на плътта, и на Земята. А онези в истерия са се представяли пред всички за мъченици.

Днес се представят за мъченици от днешните позиции и постулати. Но утре ще дойдат с нови постулати и кой какъв ще се представи още не е ясно. Анастасия казва:

— Лъжливият път си избира всеки сам. И винаги разплатата не идва после, а сега, в този живот. Но всеки ден, с изгрева на Слънцето, на всеки шанс се дава да осмисли пътя си, Истинността, и изборът е твой, на теб, е даден той! Ти си свободен, избирай накъде! Ти си човек! Осмисли ти същността си своя. Ти си човек, роден да бъдеш в Рая.

Аз питам:

— Къде е той? Раят. Кой ни отведе в някакво бласто?

А тя в отговор:

— Сам за себе си твори човекът всичко.

Вие само разберете какво говори тя. Тя например твърди, че сега е дошло времето за ускоряване на някакви процеси във Вселената. И тези, чиито начин на живот не съответства на естествените закони на битието, отначало ще бъдат подложени на изпитания с най-обикновен метод, понятен и явен, и тези изпитания за тях ще бъдат като добър знак за осмисляне на постъпките им, на техния път. Тези, които не съумеят да осмислят, ще преживеят още несгоди, а след това ще трябва да си отидат от живота, за да се преродят здрави чак след девет хиляди години.

И се получава така, че миньорите, разкъсващи жилите на Земята, лекарите, представители на съвременната медицина, нахлули в генното

инженерство, учените, изобретили редица смъртоносни производства, вече са получили първия си знак като отхвърлянето им от обществото и материалната им неудовлетвореност. Тези от тях, които днес притежават материални блага, още повече страдат от морално неудовлетворение, чувствайки подсъзнателно, че тяхната дейност е вредна и не носи никому никакви блага. Аз се опитвах да възразявам, обяснявайки, че въглицата са необходими за заводите, а тя каза:

— Кой завод, който димят, изгарят въздуха, предназначен за дишането на човека, и лят метал, за да се направят автомати и патрони.

С други думи, тя твърди, че създадената от нас система на изкуствено осигуряване на живота е толкова несъвършена, че сега всичките ѝ постижения ще се превръщат в катаклизми.

Изровената при изграждането на големите градове Земя, където естествените подземни ручейчета и бликащата от недрата чиста изворна вода бяха заменени със система от тръби и кранове, не може да се самовъзстанови и гние, а после пренася тази гнилоч с водата във всеки дом. И още казва Анастасия:

— Ще настъпи време, когато човечеството ще разбере. И най-големият учен ще отиде при бабината зеленчукова градина изгладнял, той ще се помоли за домати, за да се нахрани. Ученият и неговите въображаеми творения не са необходими на онази бабичка. Тя не ги знае и не иска да ги знае. Тя си живее спокойно и без учения. А той без нея не може да живее. Той се намира в илюзорен, безплоден, за никъде не водещ свят. Тя живее с естествената Земя и с цялата Вселена. Тя е необходима на Вселената, не той.

Аз се опитвах да възразя, че ако ние не произвеждаме оръжия, а се занимаваме само със Земята, ще станем слаби и ще могат лесно да ни окупира технически развитите държави, притежаващи оръжия.

— При тях настъпва проблемът как да се опазят от собствените си оръжия и породените от тях социални катаклизми.

— Ами, ще захвърлят всичко и ще хукнат с картечниците към зеленчуковите градини, при нашите бабички, към твоите летовници, а бабичките нямаат картечници, за да се отбраняват.

— А дали ще успеят да стигнат, как смяташ? Няма ли да се изпотрепят помежду си заради бабичките?

И ето какво се получава, ако не спориш с Анастасия и се отнесеш с доверие към това, което говори. Ще трябва да се признаеш за кръгъл идиот, червей, вмирисващ плода. Не ми се ще да призная това!

И така разбирайки, е, може би не всичко, казано от Анастасия, аз се опитвам все пак да намеря оправдание за това, което създаваме, творим. Ами ако не намерим разумни оправдания, а признаем необосноваността на пътя си, тогава?... Тогава какво? Дайте да помислим. А може би си струва да дадем на нашите деца шанс да израснат без поступати. И да попитаме децата накъде и как трябва да вървим.

Анастасия говори, че децата, духовно неосакатени от нас, ще намерят възможност да спасят и себе си и нас, по-точно да открият нам дадения изначално Рай.

Всичко е просто и не много просто в нашия свят. Така се оказва. Защо, кажете ми, защо да не се разпространи опитът от училището на академик Щетинин? Защо да не се направи поне по едно такова училище във всеки областен център? Излиза, че не е просто. Помолих Щетинин да организира такова училище в Новосибирск. Той даде съгласието си. Но кой ще помогне за помещенията? Въпрос. Попитах Щетинин:

— Ако в другите градове се намерят хора и се осигури база, вие ще можете ли да организирате поне по едно подобно училище?

— Така, изведнъж, не е възможно всичко да се реши, Владимире.

— Защо?

— Няма да намерим толкова учители за училищата.

И отново си мисля: „Ама че работа! Какво е това — «Няма учители», а кой стачкува тогава?“.

Училището на академик Щетинин е държавно, не е частно. То е безплатно училище към Министерството на образованието на Руската федерация. Защо тогава се намира в една клисура в планините? Защо? И защо стреляха по академика? Защо убиха брат му? И защо помагат казаци да се охранява училището? На кого не му харесва то? На кого пречи?

Поканиха ме в Държавната Дума, в Комитета по образование. Били прочели „Анастасия“ и „Звънтящите кедри на Русия“. И в Държавната Дума и в Комитета по образование са се намерили хора,

споделящи и разбиращи казаното от Анастасия. Добри хора. Аз им разказах за Щетинин, те го познават и се изказват за него с уважение.

— Тогава какво става? — се питам. — Защо нищо не се променя в образованието на страната? По старому децата страдат, отиват на дъската като към ешафод и седят без движение на чиновете. Отговорът беше много тъжен за мене. И за съжаление, — трагичен за тези, които са все още деца в днешно време. Парадоксално е, но именно учителите, самите учители са станали непреодолима преграда, както разбрах, когато чух онзи тъжен отговор.

— Кажи, къде ще денем всичките звания на учени, степени, безчислени дисертации на тема за възпитанието на децата? Къде ще денем институтите? Нали системата е разработена от тях. Машината е пусната и маховикът не може да се спре изведнъж. Всеки кандидат на науките, а още повече със звание професор, естествено се стреми да защити своите възгледи.

Разбрах и друго: някаква жена, депутат в нашата Дума, след посещението си в училището на Щетинин била съкрушена: „На мен не ми е ясно всичко в това училище, то е такова едно необикновено, прилича на някаква секта“.

Аз не знаех какво означава конкретно думата секта. По-късно я намерих в речника. Там е казано: Секта от лат. *secta* — учение, направление, школа:

— 1. Религиозно общество, група, отцепила се от господстващата църква;

— 2. Обособена група лица, затворена в своите ограничени групови интереси.

Не ми е ясно какво е имала предвид депутатката, но си мисля, че нито първото, нито второто определение подходат за училището на Щетинин. А ако той се е обособил, заради какво, от добро или лошо? Мисля, че той се е отделил заради садистичното отношение към децата. А що се отнася до Думата, чиито депутати правят такива изявления, нищо не мога да кажа. Нека читателите да преценят в каква степен подхода към някои фракции в Думата определението: „Обособена група лица, затворила се в собствените си тесни групови интереси“. Секта значи, а?

По Щетинин стреляха. Но той е мъж. Сега казаците може би някак си, поне малко, ще помогнат. И Анастасия каза, че ще пази

новите кълнчета. Вече разбрах: нека и тя не излиза засега от своята тайга. Да беше по-агресивна, да цапардоса с Лъча си дисертациите, званията и всяка подобна гнилоч. Ама не. Трябва, казва, по-спокойно. Трябва да се променя съзнанието.

Ето така. Каквото мислех за възпитанието на децата, за съвременните училища, това и написах. Но вероятно излиза някак си хаотично и не много искрено. А не е много искрено, защото, ако ме питате, много ми се искаше за нашето училище да напиша с една яка руска псувня. Но откакто общувах с Анастасия, се появи някакъв нов стил в писането ми, не всички думи му прилягат.

Ще ми се още нещо да кажа на учителите, на онези, които въпреки системата са успели, макар и мъничко, да дадат на децата добрина, както казваше Щетинин „Да се впишат в естествения космически процес“. Благодаря ви! Поклон до земята!

И друго разбрах от това, което Анастасия говореше за възпитанието на децата. На първо място е осъзнаването: детето е личност. За разлика от възрастните, от нас, детето разбира се, е по-слабо физически, но то е неизмеримо по-добро, по-непорочно и не е притиснато от постулати. И преди да му набиваме в главата всякакви нравоучения, следва самите ние да разберем нещичко за света. Сами! Сами да помислим! И поне за малко да забравим чуждите постулати.

А ние, предприемачите, сами ще трябва да търсим учители във всеки град, да помогнем при създаването на училищната база и там да учим децата и внуците си.

ЗА КОНТАКТЬОРИТЕ

Престоят ми в тайгата преминава ден след ден, а аз така и не си намирам занимание. Анастасия все тича нанякъде, все шета, занимава се със своите си работи. Синът, и той, макар и още съвсем малък, с помощта на дивите си детегледачки се справя прекрасно. Странно нещо се получава: като че ли човечеството е измислено само затова, да се занимава с някаква работа. А тук си се разхождаш из гората и можеш само да си мислиш. Та ето, на, вървя и мисля. Отидох пак при езерото, седнах на любимото си място под Кедъра. Гледам торбата с писмата на читателите и изведнъж си помислих: „Да не забравя, Анастасия трябва да отговори на всички въпроси“. Когато дойде при мен, аз веднага ѝ казах:

— Виждаш ли писмата на читателите? Сортирал съм ги по въпроси: за възпитанието на децата, разни предложения, за религиите, за предназначението на Русия, за войните, стихотворения и пожелания, за контактърите. Виждаш ли?

— Да, виждам.

И първата ми работа беше да попитам за контактърите.

— Има хора, които говорят, ето в писмата си пишат, че се свързват с извънземни цивилизации, с някакви личности от миналото, чуват разни гласове. Някои записват това, което чуват. Казват, че записват различна информация, която им е предадена от Висшия разум на Вселената. У нас се издават книги за контактите в голям тираж, например Блаватская, има такава жена — писателка, написала е няколко дебели книги. И Ръорихови, известни на много хора, също са написали книги и картини са нарисували, четат ги в много страни, показват картините им. А други хора се плашат, страхуват се, когато чуват гласове. Ето, има писмо от едно момиче от град Клинци. На нея някакъв глас ѝ говори, че е мъдър учител и тя е длъжна да го слуша, а момичето се страхува и моли за помощ. Действително ли те контактуват с някой и как става това?

— Хайде, кажи какво е според тебе, Владимире, извънземната цивилизация?

— Ами, населението на някаква друга планета, звезда или нещо друго невидимо, което живее наоколо. Ако те се свързват с личности, които са живели по-рано, значи те живеят в някакъв невидим свят.

— Всеки човек, Владимире, е така устроен, че цялата Вселена е достъпна за него, и видимата, и невидимата. Всеки човек може да общува с каквото и с когото си поиска. Връзката се осъществява примерно така както става при радиото. Множество станции предават всевъзможна информация, но собственикът на радиоприемника си избира какво да слуша. Човекът едновременно е и радиоприемник и ретранслатор. И само от неговото съзнание, чувства и чистота зависи каква станция, какъв източник на звучене ще се получи в него. Като правило, при конкретния човек идва такава информация, която той е в състояние да осмисли, разбере и използва. И всичко трябва да става спокойно, без натрапчивите акценти за величие.

Когато на някого говорят за собственото му величие, значи се опитват да въздействат на самата му същност: „Аз съм велик, но избрах само тебе от всички, ти ще бъдеш мой ученик и също ще се възвеличиш над всички“. Като правило такова нещо говорят непълноценни, бездушни създания. На тях не им е дадено да бъдат в плът, затова те се стремят да ограничат човешката Душа и да завладеят чужда плът. Те въздействат на разума, на самата същност на човека и на страха му от неизвестното.

— Много читатели питат как да се отървем от тях.

— Това е много лесно. Те са страхливи и примитивни. Трябва да се предупредят: „Отивай си, ако не си отидеш, ще те изгоря с мисълта си“. Те прекрасно знаят, че мисълта на човека е многократно по-силна от тях.

Допълнително може да се подъвче листенце змийско мляко. Първо да сложи листенцето на дланта си и мислено да му каже: „Избави ме, листенце, от всякаква нечистотия“.

— Ако много хора искат да говорят с един източник? Тогава какво? Гледай, ето в писмата пишат, че с тебе си говорят, така ли е? И ако е така, как успяваш да им отговориш? Нали са много, всички те твърдят, че говорят непосредствено с теб и ти им отговаряш.

— Всеки създава свои мисли. И мислите на всеки живеят, не изчезват никъде. Помисленото от мене и от тебе също е в пространството и моята мечта е там, и моите мисли. Всеки, който пожелае, може едновременно да слуша много други хора. Въпросът е само в това, какво изкривяване е способен да допусне приемникът.

— Какво означава изкривяване? От какво зависи?

— От чистотата на този, който приема. Представи си, Владимире, ти чуваш речта по обикновения радиоприемник. Но вместо отделни думи, нахлуват смущения, а някои от думите не са ти известни, понятията, стоящи зад тях, не са ти ясни. Какво ще правиш в този случай?

— Ще се опитам сам да се досетя какви думи да вмъкна на неясните места.

— Разбира се. Но вмъкнатата от тебе дума е способна да принизи звучащата мисъл, да я измени, дори да я насочи в обратно направление. Единствено способна да чуе Истината без изопачаване е собствената чистота и ако недостатъчна е тя, твоята настройка и чистота, не следва източникът да виниш. И както в материалния живот, във вашия свят източниците звучащи са множество от всичките страни, за Истината претендиращи, и твоите ум и воля се стремят да завладеят, да построят живота твой в угода своя, но да ги слушаш или не, е воля твоя. Ти си свободен сам да го решиш и никого да не виниш.

— Да допуснем, че е така. Но ако прозвучи въпрос, за който мисли в цялата Вселена за неговия отговор не съществуват? Например, на теб въпрос задават, а в пространството такива мисли твои няма, за да отговориш на зададения тук въпрос. Ти мисли в отговор не си ли произвела, тогава какво ще стане?

— Въпрос, на който няма отговор Вселената, в миг ще предизвика ускорение, придвижване напред във всичко. И като ярко избухване, като звън ще достигне той до всички краища, ще задвижи всичко, ще стане съединяване на противоположностите. Тъй отговор ще се роди и ще го чуят.

— Така, значи ти лично и непосредствено ще чуеш въпроса и ще видиш този, който го задава?

— И аз като всички ще го чуя в миг. Но за съжаление едни и същи въпроси задават хората с хилядолетия и съществуват отговорите на тях, само че са малко чуващите.

— Как все пак да ги различиш? Кога тук Истината източникът носи или по-точно, кога се възприема тя без изкривявания? В ушите няма пукот и прашене, когато нещо, идващо отвън ние чуваме. Ти казваш, че отговорът се ражда сякаш е във вид на собствени мисли, от нас самите произведени. Как да се разбере и с помощта на какво, гласът дали е за добро или не е? Та нали всички, които чуват гласове, смятат, че чуват само Висшия Разум.

— Когато в теб не само словото звучи. Когато изведнъж в теб избухне чувство, емоциите на Душата и сълзите на радост са в очите ти. Когато в теб се ражда усещане за топлина, за звуци и за аромати. Когато почувстваш в себе си и порив, и потребност за сътворяване, и жажда за очистване, бъди уверен, ти ясно чуваш мислите на Светлината. Когато идва информация студена, заповед и разпореждане, говорещи за благост и добро, дори да ни се стори мъдра, Дори най-мъдра и източникът неин, бълващ информация, представя себе си като върховен, най-могъщ, знай: зад благото тук благо се не крие, а за собствена угода те приучава да я следваш, същност, на която възплъщението в съвършенство не е дадено.

ВСИЧКИ ЛИ ДА ОТИДЕМ В ГОРАТА?

Анастасия, ето още един проблем. Някои от читателите искат да живеят като тебе в тайгата. Едни се опитват да дойдат при тебе и молят да им се покаже пътят. Други искат да построят селища в тайгата. Изпращат в Московския център своите предложения как да се организира това. Четох някъде, че по света има вече такива селища, когато хора от градовете изоставят къщите си и се заселват като комуна сред природата. В Индия има такива селища, в Америка. У нас в Русия също, в Красноярския край, например. И хората те питат как по-добре да осъществят своите замисли.

— Защо да отиват на друго място да живеят?

— Е как защо? Махат се хората от мръсните градове, където въздухът е лош, има шум, блъсканица, суетня. Преселват се в чисти, екологично чисти места, за да станат самите чисти.

— А там, където е станало мръсно, кой трябва да чисти? Другите ли?

— Не знам кой. Но няма е лошо, когато у човека се е появило желание да живее на чисто място сред природата.

— Желанието е добро, въпросът е друг. Когато създаващият мръсотия на място чисто се премести, със себе си донася той нечистотията. Там, където си замърсил, първо почисти, така ти своите грехове измиваш.

— Значи всичко трябва да започне с почистването. И как си представяш, че ще стане това?

— За начало на всичко служи осъзнаването. Стремехът на мисълта като ручейче намира оптималния път. В Русия всичко днес така и става. Погледни внимателно, Владимире. Не е безцелно, не просто така и неслучайно заводите с димящите комини днес вече не работят. В страната все по-малко средства за армията се намират. Но главното е, че не станаха почитани и уважавани герои тези, които земята замърсяваха с деянията свои. Не е необходимо в гората да се ходи. Пространството на гората ще приеме пристигналия нащрек и

дълго неговите намерения, привички, начин на живот ще изучава. Та нали там, където си живял, където днес живееш, по-рано е била гора, отгледана от нашия Създател. На Рая благотворният оазис в какво превърнат е днес? Отиващият в гората не е важен. По-значими са онези летовници, които на земя пустинна и неразорана, със собствените си ръце отгледали са там градини. И всяка мъничка тревичка на техния участък ги знае и обича, старее се да им даде вселенска топлина. И истинските чувства са в тези що благото на своята Душа сред мрака на мъртвилото и суетата въплътили, оазиса на Рая, сами са изградили.

— Тогава какво ще стане с градовете? Кой ще ги поддържа в нормално състояние? Нали там всичко ще се руши, ще гние и ще се разлага.

— Недопустим е резкият преход от едното към другото, трябва да има спокойно движение, именно сега то става, То е прекрасно и още по-прекрасно в бъдеще ще бъде.

— Ех, Анастасия, ти си пак в твоя репертоар. Както и преди летовниците са твоите кумири. Само че, те почти не говорят за духовното, за множеството разни обединения, за духовните сдружения и общини.

— За какво са думите, делата им наистина са свети.

— Ето, има още писма. Един вече е изпратил цели пет. Твърди, че чува глас и снимката ти му говори, че ти го викаш в тайгата и той към тебе се стреми. Заплашва ме в писмата си, ходи при Солнцев в Московския център. Казва, че ние те крием от всички и иска да му организираме пътуване при тебе в тайгата. Той не е единствен, какво ще отговориш на такива? Ти знаеш, мисля си, че те влюбени са в тебе. Смятат, че заедно с тебе делата благи трябва да направят. И заедно с теб в тайгата да Живеят.

— Ще отговоря на всички, които са искрени: благодаря за Любовта. Но аз не съм повикала в тайгата никого. Какво ще правите тук вие? Какво ще добавите, допринесете? И ако са благи вашите намерения, доброжелателни, то нека там се въплътят, където вие живеете. И нека Любовта Да освети живеещите редом с вас.

ЗА ЦЕНТРОВЕТЕ „АНАСТАСИЯ“

В градовете на Русия, а вече и зад граница, хората започнаха да организират центрове, които наричат на твоето име. Хайде, послушай, ще ти прочета само едно от писмата, каквито пишат много на дъщеря ми Полина. На някои тя самата отговаря, други препраща на мене, но аз не мога да отговоря на всичките. А не мога и да преценя как да се отнеса към някои писма. Има хора, които смятат, че центрове са секти. Хайде сега послушай, ето, има писмо от един център. Да видим какво ще кажеш самата ти за това.

Прочетох на Анастасия едно писмо, което ми препрати Полинка. Ето го:

„Здравейте, Полина!

Пише ви съратник на нашия училищен екологичен център за творчество «Анастасия», Карасьов Валерий Анатолиевич. Нашият център е млад, създаден е на 4 декември 1997 г. и сега се намира в процес на формиране. За неговото раждане помогна книгата на Вашия баща, за което всички ние много сме му благодарни.

Като лъч Светлина в тъмното царство сега, Анастасия обединява съзидателните сили на възрастни и деца, които не са изгубили способността си да творят, да отстояват своята чест и достойнство, които се стремят към светли идеали и които вярват, че щастието на Русия, на родния край е в нашите ръце и в нашите помисли.

Ние разбираме какви сили на тъмнината са се стоварили сега върху нея и се стараем да ѝ помагаме с каквото можем.

В нашия център се трудят учители, ученици и техните родители. Сега запознаваме децата и родителите с Анастасия и нейните мисли чрез изказвания, по време на

училищните часове, като разпространяваме книгите на Вашия баща, статии от списания. Опитваме се да подбирате и научна литература, обясняваща способностите на Анастасия.

Разбираме цялата трудност на работата за пробуждане на човешкото съзнание, за преодоляване на инертността в човешкото мислене, затова осъществяваме дейността си спокойно и уверено. Вече направихме интересни открития.

Част от хората възприемат Анастасия като красива приказка. Други, след прочитане на книгата, се включват в нашата работа. Най-малката част от тях започва да разпространява слухове, че Анастасия е поредната секта. Мнението на последните предизвиква усмивки. Но както се казва: «Прости им, Господи, те не знаят какво правят».

Най-важното е, че ние се радваме, че Анастасия ни събра заедно в този селски край със затихващо селскостопанско производство, в разорения совхоз с ръководители, които са забравили за нуждите на хората и младежта, на същото това място, където някога се е родил М.И. Калинин, и е процъфтявал совхозът — милионер «Верхневицкий».

Тук, в центъра «Анастасия» в селското училище с името на М.И. Калинин, се роди нашата програма «Дъга». Нейната цел е: «Разработване и практическа реализация на творческите направления за развитието на Родния край, за трудовото и нравственото възпитание на подрастващото поколение, създаване на база за производство на екологично чиста селскостопанска продукция».

Целта на програмата «Дъга» е създаването на младежко културно и производствено-екологично обединение «Русь», в което ще се включат славянският културен център «Лада» и производствено екологичният комплекс «Род».

Ето каква програма ни помогна да създадем Анастасия.

Нека невярващите да вярват поне в своето неверие, а ние ще осъществяваме нашата програма, колкото и нереална да изглежда за някои.

Нашата цел е да дадем на младежта практически да почувства своята творческа сила. Едно от направленията на програма «Дъга» е изучаването на древната история на родния край, живота и културата на нашите предци славяни.

Редом с Горна Троица някога е бил построен град Мечка. За него практически нищо не е известно, той е бил изтрит от лицето на Земята. По бреговете на река Мечка се намират славянски могили. Имат ли някои от тях същото значение като долмените в Геленджик, където е станала битката с татарските орди за град Мечка? Тази информация ни е необходима. Ние не желаем да бъдем непомнещи. Това, което успеем, ще вземем под своя охрана и ще възстановим, макар и частично. Такава ни е молбата, Полина, към Анастасия.

През пролетта ще започнем създаването на разсадник за отглеждане на фиданки на Кедър. Той ще стане реалност благодарение на земяка ни, лесничея Георгий Шапошников, който ни остави чудесен подарък.

По сюжети на книгата «Анастасия» нашият детски театър, който се ръководи от сибирячката Татяна Яковлевна Заонегина, ще постави спектакъл. Децата се запалиха по тази идея.

Ние много искаме да влезем във връзка с други центрове и обединения, за чието раждане е помогнала Анастасия. Нека по цялата Рус се протегнат нейните божествени нишки Светлина.

Взаимното общуване, дори само писмено, ще умножи силите и ще помогне по-бързо да се намерят отговорите.

Нашият адрес е: ...

Късмет и всичко най-добро ви желаем, Полина. Ще се радваме да получим в Центъра информацията от Вас,

свързана с Анастасия. Предайте нашите най-добри пожелания от нас и на Вашия баща.“

— Е, какво ще кажеш за това писмо, Анастасия?

— Ще кажа, че са прекрасни на човешката Душа стремежите. Заслугата тук не е моя, нито твоя. В това е само силата и красотата на тяхната Душа. Не мойто име, а имената техни са по-достойни за именуване на центъра. В люлката на Създателя съм израснала аз, а Тяхната Душа мъченията на ада е преодоляла и е издържала.

В години на несгоди и лишения, в суета и изкушения около тях опитвала се е средата да изкриви понятията за добро. А техните души са съумели да преодолеят всичко, по-силните са те от тези, що от света са отделили себе си с каменна стена. Те са в света, ще украсят света със себе си. И имената техни би следвало на центъра в името да бъдат. Когато с мойто име центровете се наричат, култ ще възникне, а такова нещо не трябва тук да се допусне. Култът на личността или пък образът му отдалечават винаги човека от главното, най-важното, от себе си.

— А тогава какво ще се получи? В Москва — център на Солнцев, в Геленджик — на Ларионов, вече има отдел „Анастасия“ и към Международната академия за духовно развитие. Как хората ще разберат каква е насочеността на центровете?

— На всички хора е дадена интуицията, а името съвсем не определя същността. Делата тук душата трябва да почувства.

— Ето ти интересен завои, сега пак трябва да се мисли. Ти си нестандартна някак, Анастасия, и от общуването с тебе на мислите все работа се създава. И не само при мен, сега ще трябва и другите да мислят, а кога да си починат? Още един конкретен въпрос ти задават, що за могили са там при тях на реката, на Мечка.

— Могилите не трябва да се разкопават. Те са изпълнили предназначението си и там са се родили хората, задали първи главния въпрос.

— Какъв въпрос?

— Ти сам си помисли, Владимире. А засега ще кажа: ти помогни на хората подобни що са, да се опознаят. Техните адреси в книгата ти напиши. Нека писмата, на светли лъчове подобни, помогнат на хората,

да стоплят техните сърца. Поетът от Санкт Петербург, Коротински, на теб подсказал е отдавна:

*Лъчът на Любовта от сърчице към сърчице,
Проблясва като нишчица Божествена.
От прах Душата си ти очисти
И напои с висини небесни.*

— Добре де, разбрах. Аз самият исках да публикувам писмата и стихотворенията, които са изпратили читателите. Исках да издам отделен сборник. Чувствах, че в тях има нещо особено. А адресите им може да се предоставят чрез Московския център, за да могат хората да си помагат един на друг. Дъщеря ми, Полина, може да се заеме с тази работа, тя се отнесе отговорно към писмата на читателите.

Наистина, не лошо би могло да стане с Душата си да пообщуват помежду си хора от различните страни. И подходящия по Дух за себе ще могат открият, ще се оженят или ще се сприятелят поне, те общо дело могат да замислят или пък отпуските ще прекарат заедно. Чудесно! Решено! Ще издам такъв сборник. Нали знаеш, че имаме служби за запознанство. Във вестниците хората печатат обяви, такива, а бе, общо казано, брачни. Та в тях съобщават ръста, възрастта си, цвета на очите, като че ли за домакинството си крава ще избират. А ето, тук сигурно ще бъде по-добре, когато срещнат се по Дух и да помагат започнат един на друг.

— Разбира се, по-добър и здрав ще бъде съюзът по Дух.

— Да... Само че има един проблем...

— Проблем? В какво се състои?

ВЪЗСТАНОВЕТЕ ШАМБАЛА

Кой знае защо, все така става, че критиките за книгите и за мене идват най-често от Новосибирск. Да, май че общо взето, само там ме критикуват.

В три чужди страни ми издават книгите, от много други се предлагат договори. В Новосибирск ругаят всичко. А там е Полина, представям си как го преживява. И за сборника ще кажат: „Ето, пак измисли някакъв финт, по-добре да беше продължил да се занимава с бизнеса си“. По телевизията в Новосибирск имаше предаване за първите предприемачи. Спомниха си и за мене, показаха в него интервю с Полина, зададоха въпрос на дъщерята: „Баща ти вече не работи, нали?“ – казаха. Полина се опита да каже нещо за духовността, но там я прекъснаха.

— Няма да мине много време и повечето новосибирци ще се отнасят с разбиране към тебе и към книгата ти. А най-добрите от предишните ти приятели при тебе ще се върнат и нови ще се появят.

В един от градските центрове, недалеч от Вечния огън, старите ти и новите приятели ще издигнат Кедрова алея.

— Гледай ти! Да се не надяваш! Такова нещо да измислят... Кедрова алея до Вечния огън... Ама и ти го даваш, Анастасия, мечтателко мила моя.

Тя скочи от тревата, застана на колене, цялата сияеща, плесна с ръце и изведнъж каза шепнешком:

— Благодаря ти за тези думи. Мила! Моя! Нали това съм аз, Владимире, Нали? Аз мила съм станала за тебе?

— При нас, между другото, така се говори. А мечтата ти е действително красива.

— И ще се сбъдне тя, повярвай ми. Както помечтах, така и ще се сбъдне всичко.

— От само себе си в света не става нищо. Ех, де да беше направила някакво чудо в Новосибирск. Не, не просто чудо. Какъв е смисълът от чудесата, ни топло, ни студено е от тях. Виж, ако би могла

ти тъй да сториш, че всеки жител на града голям да стане мъничко поне по-здрав и по-богат, най-общо казано, в Новосибирск да стане всеки по-щастлив, тогава, може би, ще построят алея хората. Но струва ми се, че такова нещо на всички твои Светли сили взети заедно не ще да е по силите да го направят. Такова нещо никому по силите не е.

— Прав си, Владимире, никой над волята човешка не е властен. Нещастен ли е той или щастлив, човекът сам изгражда своята съдба. И осъзнатостта за всекиго избира тука път.

— А кой с нашата осъзнатост си играе? Кой път да изберем такъв не позволява, че от най-нещастни щастливи ний да станем?

— Защо ще търсиш, Владимире, причините не е ли в тебе? Какво ще измениш, започвайки да обвиняваш някого? Прекрасна мисъл се роди в тебе: за хората от твоя град да създадеш нещо тъй добро. Тя много ми харесва, с нея трябва да се помечтае...

Така чудесно е измислено! Ето! Във вековете всички хора от Новосибирск ще влязат, щастливо поколение ще се роди. Ще стане по-щастлив дори сега всеки жител на града.

Дай да помислим заедно, на хората от този град, който толкова много те вълнува, как да кажем, в сърцето всекиму, промъквайки се, в Душата...

— Какво искаш ти да кажеш, всекиму?

— Че всички заедно Шамбала можем да възстановим.

— Каква Шамбала? Говори по-ясно.

— От векове се търси на Земята туй свято място. И смятат, че Шамбала се нарича то. Там всеки с мъдростта Вселенска може да се свърже. Но никой и до ден днешен не успял е Шамбала да открие, макар че множество страни задморски са обиколили. Не ще намерят, щом така те търсят. Шамбала вътре е у всеки и външното ѝ проявление чрез хората се пресъздава само.

— А по-конкретно? Какво тук следва всеки да направи за връзка с мъдрата Вселена, да бъде по-щастлив човек не само вътре в себе си. Вътре в себе си всичко е някак си неразбираемо. Кажи за външното, какво да се строи, да се събаря или сее?

— Нека всеки жител на града голям, малко орехче да си осигури на кедрова шишарка, в устата да го подържи, в слюнката. В дома си да го посади в глинена саксийка малка и да полива той Земята всеки ден. Преди поливането пръсти във водата да постави; да се отпусне, да бъде

в спокойно състояние и най-важното наум, в себе си, да пожелае на своите деца, на своите потомци добро и осъзнаване на Бога. И всеки ден така.

Когато семето поникне и се покаже кълн, с него може за съкровено да се говори мислено. В топлите и летни дни и нощи саксийката с малкото филизче навън сред другите растения да се постави. Нека то да пообщува със звездите, Луната, Слънчицето, да опознае дъждеца, полъха на вятъра, духа на тревичките, наоколо растящи. И отново да се върне при своите приятели, родителите свои. И тъй да се прави многократно, когато има време и желание.

През вековете кълнът ще порасне, та Кедърът живее повече от петстотин години, потомство, ще даде и за Душата, що го е отгледала, ще му разкаже. Когато въкщи Кедърчето стигне тридесет сантиметра, през ранна пролет в Земята се засажда. И нека властите в града за всички, що Земя си нямат, за всяко Кедърче поне един квадратен метър заделят.

Така филизите ще бъдат посадени от покрайнините на града, край бреговете на реката, край пътищата, къщите и в центъра на многолюдните площади. И нека всеки за своя кълн се грижи и го пази, и нека един на друг да си помагат хората.

От цялата планета векове наред ще идват хора тук, в този град, за да го видят, светините му да докоснат, с хората щастливи да общуват.

— За какво от цялата планета изведнъж ще тръгнат хората? За да погледнат най-обикновеното озеленяване в града? Разбирам да бяха се открили изведнъж в Новосибирск светини някакви! Например, като в Геленджик, долмените. Ето, разказа ти за геленджишките долмени и хората сега от градове различни на Русия, че даже от държави чужди, хукнаха натам. Видях как всеки ден екскурзианти към долмените вървят.

Всяка година през септември от различни градове се стичат Хора за читателската конференция. Художници уреждат изложби на картините си и филми се заснемат. А тук, я виж ти, чудо невидяно, в града растат дървета. Дори не и дървета, а филизи някакви на Кедъра.

— Тези кълнове не са обикновени. На Кедрите звънтящи подобни те ще бъдат. Сгрети от топлината на човешките сърца, докоснали се до човешката Душа, те от Вселената ще съберат в себе си най-хубавите й лъчи, на хората ще ги отдават.

През бъдни векове и хората, а и Земята, на това място ще сияят. Ще дойде новото съзнание, откритията от мащаб вселенски, направени от тези хора, ще се разпространят по цялата Земя. Свято място, какво то значи, знаеш ли? Повярвай, Владимире, ти в своя роден град ще го познаеш.

— Е, всичко това е примамливо, разбира се. Но разбери, Анастасия, една си ти, едва ли ще ти повярва някой. Историята подобно нещо не познава, съвременната наука не ще го потвърди. Да имаше тук нещо, така, по-тежичко от тебе, с авторитет, на всичките известно, такова, че да е показало...

— В Корана мъдро е казано, що значи дървеса. И Будае познал мъдростта. В горите той за дълго се отдалечавал. Кажи ми, Владимире, нали си чел Библията?

— Чел съм, е, и какво от това?

— В Стария завет е казано: още преди Христа, най-мъдрият управник на Земята, цар Соломон, решил храм за слава Божия и къща за себе си от Кедрите да построи. Наел той хиляди работници, Кедр да секат и от далечните места да ги пренесат. Цар Соломон бил най-мъдрият, тъй Библията казва, и „Песента на песните“, написана от него, до днешните ни дни, дошла е.

В Стария завет се казва също, че в края на земните му дни, жените от харема негов, що с разни вери са били, опитвали се всяка поотделно към своята вяра Соломон да привлекат. Той верите различни опознал бил, а знаеш ли коя избрал?

— Коя?

— Онази, в която не само секат, но и садят дървета. Разбрал, умирайки, този мъдър цар — домът и храмът с времето ще бъдат разрушени, потомците величието на властта да удържат не ще успеят. Могъществото на държавата му ще угасне — така и станало.

До днешен ден душата му се мъчи от деянието си. Разбрал е царят мъдър: „Не би могло богоугодно дело да извършиш, щом при това убиваш живото, що от Създателя е сътворено“. През дългите хилядолетия все още продължава страданието на Душата негова и мъката на много други, като виждат как една и съща грешка се върши хиляди години. А тя да се поправи може и отново над Земята ще изгрее тогава прекрасната зора. За твоя град мълва ще тръгне по всичките канали — и земни, и вселенски.

От всички чудеса в света достигнали до нашето съвремие за град такъв не е чул никой, където всеки жител с любов незначителна, с милувка нежна, с Душата всеотдайна своя, да е отгледал толкова дървета, че вкамененият им град, в Пространството на Любовта да се превърне, в храм вселенски, истински и жив. А за това божествената осъзнатост трябва да я има. Тогава нека да се появи във всеки, за да помогне предназначението си вселенско той да разбере.

— Може би в думите ти има рационално зрънце, Анастасия, и може би аз ще напиша за това. Но нека хората сами решат за всичко. И знаеш ли, аз трябва да те предупредя, че ти тук нещо губиш. Така говориш за дърветата... Ами... казано въобще, ти няма никога да можеш да се омъжиш официално. За да се разпишеш в гражданското, документи нямаш, а за дърветата с такава значителност говориш... И без това църковните служители те смятат за езичница, а като напиша тези твои думи, изобщо няма да те пуснат до храма да се приближиш, а камо ли да се венчаеш за когото и да е било.

— Владимире, ти думите ми напиши, нека хората за тях узнаят. От тях се не срамувай и гордостта си усмири. Не веднага и не всички може би ще осъзнаят тези думи. Но в твоя град учените са много и те ще кажат с академичния си свой език това, което недоизказах, щом хората разбират ги добре. И журналистите... За критиката им не се сърди, от тях не всички още своите думи тук са казали. А ако дойде време, аз да се венчая, повярвай ми, ще се намери кой да ме венчае.

— А ако в друг град, не в Новосибирск, направят същото такова нещо хората?

— Така могъл би всеки град да се възражда. Но за да се вършат действия подобни, съзнанието друго, в хората би трябвало да се всели, а то, щом появи се и обликът на този град ще се смени. Но първият сред тях ще бъде този, що Благодатта познае.

— Блажена си, Анастасия ти, наивна, за най-доброто винаги мечтаеш. Добре, аз ще напиша за това, което ти говори. Нека хората да знаят и това.

— Благодаря, благодаря... Не знам как още да благодаря.

— Е, какво толкова... Не е трудно да се напише. Можеш да добавиш още, но мъничко.

— Моля ви, хора, от Душата си ви моля, не четете тези думи в суматоката и бързайки. Осъзнайте ги.

— Ето ти, Анастасия, отговаряш на въпросите, които задават читателите, говориш за човека като за творец, но си жена. Знаеш ли какво каза лидерът на една духовна общност за жените?

— Кажы какво?

— Каза, че жените не могат да творят, че тяхното предназначение се състои в това да бъдат красиви, да вдъхновяват мъжете за творчество и различни дела, а всичко се създава само от мъжете.

— А ти, Владимире, съгласен ли си с тези изказвания?

— Вероятно, може и да се съглася. Знаеш ли, има статистика — една такава безпристрастна наука. Така че, ако се гледа статистиката, се получава следната ситуация.

— Каква?

— Андрей Рубльов, Суриков, Васнецов, Рембранд и други знаменити художници са били все мъже, а жени сред тях няма, най-малкото аз не мога да си спомня такива. Изобретателите на самолети, машини, електродвигателя, спътниците, ракети — също са мъже. Сега за едно от най-популярните изкуства у нас се смята киното. За да направиш филм, е нужен кинорежисьор, той за киното е един от най-важните. И отново най-добрите режисьори са мъже. Има и жени, но рядко. И при тях няма известни, такива както при мъжете, интересни филми. И най-добрите музиканти винаги са мъже. Философите също, и тези, които са стигнали до нас от древността и съвременните — все са мъже.

— За какво ми казваш всичко това, Владимире?

— Имам тук една мисъл, смятам, че ще ти помогне.

— Каква мисъл? Можеш ли да я споделиш?

— Ти, Анастасия, трябва да отделяш повече внимание на благоустройството си тук и на възпитанието на детето. Със света и хората не се натоварвай чак толкова. В края на краищата мъжете могат да се оправят с всички работи. Само мъжете, така казва статистиката. Наука точна и безпристрастна. И в историята всичко така се е случвало, че основно мъжете са правили всичко, а от историята няма къде да се скриеш. Ти разбра ли каква неопровержима мисъл се получава?

— Да, разбрах те, Владимире.

— Ти само не се разстройвай. По-добре да разбереш по-рано, за да се занимаваш със своите работи, а не с тези, които други могат да

свършат по-добре. Ти се опитваш да промениш света към по-добро, а това само мъжете могат да направят. Те всичко най-добро изобретяват и всичко по-добре от жените създават. Съгласна ли си с това?

— Владимире, съгласна съм с това, че външно може би мъжът като творец изглежда, ако се погледне от позиции на материалното.

— Какво означава външно? И как по друг начин, от какви други позиции би могло да се гледа на неопровержимите факти? Ти, по-добре не философствай, а ми кажи: можеш ли да създадеш поне нещо? Например, можеш ли поне да шиеш? С игла можеш ли, например, да ушиеш красива рисунка върху тъканта?

— Рисунка с иглата да ушия аз не мога.

— Защо?

— Игла в ръце не мога да взема. Иглата, която направена е на живата природа от недрата. Защо да се твори, ако преди това творение велико, живо, разрушаваш? Представи си, Владимире, когато някой луд разреже картина, платно на велик художник, както ти каза, на твореца и от парчетата платно започне да изрязва фигурки, зайчета, може ли неговите действия да се нарекат творчество и да се оправдаят с неговата неразумност? Ако същото това се случи с друг, разумен и разбиращ какво около него става, тогава деянието му ще придобие друго определение.

— Какво?

— Да помислим заедно. Например, може деянието му да се нарече вандализъм.

— Ама и ти къде се изхвърли. Искаш да кажеш, че всички творци, художници са вандали?

— Те са художници, творци в съзнанието на сътворението на своето ниво. Но ако то, съзнанието им, се прояви на друго ниво, тогава и творбите ще се създават по начин друг.

— Какъв друг?

— По онзи, по който в порива на вдъхновението си Създателят е всичко сътворил. Той дал е единствено на човека способността да сътворява, да усъвършенства своите творения и нови да създава.

— А всичкото Създателят с какво е сътворил? Какъв е инструментът, който той е дал за творчеството на човека?

— Мисълта е инструментът главен на Великия Творец. И на човека дадена е мисълта. Тогава са творенията истински, прекрасни,

когато на мисълта в осъществяването Душата действа заедно с интуицията, с чувствата и най-важното, най-главното е чистотата на съзнанието. Ти погледни, в краката ни тук цветенце расте, прекрасни са и формите, и багрите му, а полутоновете в живото творение се сменят, усъвършенствай ги с мисълта си. Концентрирай се, опитай се тях да промениш към по-добра окраска.

— Каква например?

— А ти пофантазирай сам.

— Това, мисля си, аз ще успея. Нека едното листенце на маргаритката бъде червено, а другото да си остане същото, така да се редуват струва ми се по-добре е, по-весело.

И изведнъж Анастасия замря. Внимателно загледа цветенцето бяло. И тя, маргаритката, разбирате ли, по малко, бавничко, пред моите очи смени цвета на своите листенца. Сега се редуваха — червено, бяло, пак червено. В началото червените почти бяха незабележими, но постепенно червенееха, цветът им ставаше все по-ярък, накрая сякаш запламтяха, като че ли с цвета червен започнаха да светят.

— Видя ли как стана всичко? Измисли го, а аз с мисълта си го създадох.

— Какво, нима всички хора могат да го правят?

— Да! И те го правят, но за целта използват материал. Първо го умъртвяват, а мъртвото може само да се разлага. Така с векове човечеството се мъчи да спре на своите творения разложението. А мисълта човешка все повече отдава се на плесента. Какво Истинско творение нарича се, човекът няма време да помисли.

А мисълта е първа. Тя предшества всичко. След време в материал се въплъщава или на обществото устройството се сменя. Но не разбират хората веднага дали създали са те по-добро или по-лошо.

Ето, поиска листенцата на маргаритката да промениш, на мисълта човешка тя се подчини, сега внимателно ти погледни дали измисли по-доброто? По-съвършено ли е от това що беше?

— По моему — по-весело, по-пъстро стана.

— Защо тогава за своето творение ново говориш без възхищение?

— Не знам, нещо още не достига, цветове ли някакви, засега не зная...

— Цветовете влязоха в противоречие един с друг, в пъстротата избледняха полутоновете нежни. Спокойни, нежни чувства не би могла крещящата тук пъстрота да предизвика.

— Добре де, опитай се да върнеш всичко обратно.

— Не аз, самото цвете може да се промени обратно. Цветът червен ще окапе. Та то е живичко, не го убихме. Природата сама в хармония ще върне всичко.

— И какво, Анастасия, според тебе мъжете просто са вандали несъобразителни, а творците са жените?

— Мъжете всички и жените са единни, във всеки в едно се сливат двете начала. И в творчеството те са неделими, за битието земно съществуват двете.

— Как така? Съвсем не ми е ясно. Например аз съм само мъж.

— А от какво си съставен ти, Владимире? Та женска плът и мъжка в теб в едно са слети, в теб са се обединили те, Духът на двамата в Дух един се слели.

— Защо тогаз твърдят, трактати пишат какво жената, какво — мъжът и кой от двамата е по-силен, главен?

— Ти сам си помисли кой иска и с цел каква съзнанието твое, осъзнатостта ти, които изначално на всички Създателят е дал, със своя догма да ги подмени.

— Ами ако Създателят на някой е дал повече от своята мъдрост и той, учителят, стреми се с всички да я сподели?

— Във всеки кълн, в семенцата на брезата, в Кедъра, в цветето, във всичко е вложил пълна информация Създателят. Как можа изобщо такава мисъл да ти мине, че на своето творение най-висше Създателят могъл би нещо да не додаде. Какво от упрека подобен по-обидно за Отца да има би могло?

— О не, недей, аз не упреквам никого. В себе си така си размишлявам само.

КОЯ СИ ТИ, АНАСТАСИЯ?

Преди да задам този въпрос на Анастасия, аз внимателно я погледнах. Ето, седи пред мене млада, красива жена, външно почти по нищо не се различава от хората на нашата цивилизация. Може би само в усещаната се, дори външно някаква лекота в цялото ѝ тяло, лекота в позата, жестовете, а още повече, когато става и върви. Всичко това тя прави с някаква необичайна лекота.

Тромавата, тежка походка на възрастния се отличава от движенията и походката на младия енергичен, жизнерадостен човек. Такава е разликата в движенията и походката на Анастасия при сравнение с млад спортист. Струва ти се, че е лека като перушинка, а в същото време е силна физически. Спокойно пренесе тежката ми раница петнадесет километра като помагаше и на мен да вървя.

По време на кратките ни почивки не лежеше, не присядаше изтощена, а се движеше. Ту изтичваше да събира билки, ту ми масажираше крака. Ъй всичко правеше с лекота, с усмивка, с радост. И откъде ли има толкова жизнерадост в нея?

Опитайте се някога да обърнете внимание на потока от пешеходци по улицата, на техните лица. Аз съм обръщал. Почти всички са съсредоточени, потиснати или мрачни. Особено когато човек върви сам. Като че ли не носи нищо тежко, облечен е прилично, явно не гладува, защото пуши скъпи цигари, а на лицето му е печатът на напрежението и тежките мисли. Така са повечето. А тя през цялото време се радва на Слънцето, на тревичките, на дъждеца и на облака, през цялото време свети от щастие като безгрижно дете. И даже когато говориш с нея за сериозни работи, тя не е тъжна.

Ето и сега... Не, точно сега външният ѝ вид не е характерен. Анастасия седеше с леко наклонена глава и спуснати ресници. Като че ли е смутена или малко тъжна, сякаш почувства за какво искам да я попитам. Но все пак ще питам:

— Ако прегледаш всичките писма, Анастасия, ще можеш да се убедиш, че те наричат по различен начин, даже извънземна. В своята

книга известната писателка — психолог, изследовател Лаврова те нарече „биолог от извънземна цивилизация“. Обикновените читатели те наричат Богиня, но в същото време се държат наистина странно, пишат ти така, сякаш си им близък приятел. Ти сигурно си първата, която наричат Богиня, но не ти се покланят, а говорят като с близък приятел.

Учените, ръководителите на духовни общности в повечето случаи те наричат „същност“, „висока същност“, „самоосигуряваща се субстанция“.

Ето, аз общувам с тебе, написах книга за нашите срещи, а не мога да разбера коя си ти. Ти самата, можеш ли да ми обясниш ясно и разбрано коя си?

— Владимире, ти кого виждаш в мене? — попита Анастасия, без да вдига очи. — И защо е толкова важно за тебе какво казват другите?

— Там е цялата работа, че сам не зная какво виждам. Ако ти кажа честно...

— Говори, Владимире, честно, искрено, аз ще се опитам да разбера всичко.

— Е, добре, ще кажа... Когато те видях за първи път, те възприех като обикновена жена. Когато вървахме за първи път с тебе в гората, седнахме да починем. Ти си свали кърпата и се съблече, остана по рокля. Видях, че си красива, привличаща към себе си, разбираш ли, такива ги наричат секси или сексапилни. Тогава ми се прииска с тебе... сама разбираш какво ми се искаше. Ти помниш ли?

— Помня.

— А сега, може би заради всичките тези неразбираеми неща, вече не ми се иска такова нещо, дори когато те видя гола.

— Ти започна да се страхуваш от мене, нали?

— Не е точно това, че се боях, по-скоро не. Но се получава някаква неяснота. Ето, роди ни се син, а ти ставаш все по-далечна и дори когато си до мене, ето, както седиш сега, все пак не ми се струваш близка, струваш ми се далечна. Такова е усещането. През цялото време в главата ми се върти, че ти си някаква си „същност“.

— Нека аз съм „същност“, но ти също си „същност“.

— Не. Аз не съм, никой не ме е наричал така в писмата си. И макар че в писмата си понякога читателите ме ругаят, затова пък никой не се съмнява: аз съм човек.

— Моля те, разбери, Владимире, аз съм жена, аз също съм човек.

— Казваш, че също си човек, а елементарното не искаш да направиш. Не искаш да живееш както живеят всички хора. Целият свят. Всички искат да имат апартамент, мебели, кола — ти не искаш.

От книгата започнаха вече и пари да идват, скоро ще станат повече. Дай да купя апартамент, мебели, кола, ще пътуваме заедно по светите места и сина ще вземем с нас. Нашата цивилизация сега възстановява храмовете, манастирите. И в другите страни има много светини, исторически паметници. А тук при тебе няма нищо, никакви светини, какво те задържа? Какво губиш?

— Владимире, тук е моето пространство, творението на Създателя в първоначалния му вид. Моите прамайчица и майчица, бащите мои са приласкали с любовта си всяка тревичка и всеки величествен Кедър помни топлината на техните ръце и поглед. През пролетта тук семенцата на всички растения дават кълнове. Във всяко зрънце, докоснало се със Земята, пролетта, на цялата Вселена информацията, в тях се намира. И информацията за това, че Благодатна Светлина ще видят.

Така прораства зрънцето с кълнчето си, на него Слънчицето се старее да помага. И кълнчето стреми се към човека за нещо по-голямо от това, което слънчицето дава, за неговата Благодатна Светлина.

Така е всичко сътворил Създателят. Измислил го е, за да може човекът по-нататък с него да твори. И моите рода, те Творенията на Създателя са съхранили, Пространството на Любовта е тук! Родителите мои ми го подариха.

Какво по-свято може от творенията на Създателя в света да има, от родителите, живата природа, запълнила със себе си Пространството?

Всеки човек — родител дължен е така да прави. На детето си родено Пространството на Любовта той да дари. Прекрасно е то като майчина утроба, щастливо там ще бъде бъдещото им дете, то — бъдещето тяхно.

Дарявам аз на сина си Свято място, Пространството на Любовта дарявам.

— Даряваш от свое име ти, а моето Пространство на Любовта къде е? Какво мога аз да му подаря?

— При много хора връзката на приемствеността е нарушена. Но нишката не е прекъсната. Тя съществува, връзката с нашия Създател, за всички в едно и във всеки поотделно. И само е необходимо всеки да го разбере, да го почувства, тогава ще може и светлина, и сила да получи. Владимире, ти разшири Пространството. В този свят, където ти живееш, Пространството на Любовта ти сътвори. За нашия син, за децата всички на нашата Земя ти превърни цялата в Пространството на Любовта.

— Не разбрах. Какво искаш от мен? Да изменя цялата Земя?

— Да, това искам.

— Да се обичат всички до един, войни да няма, престъпност, въздухът да бъде чист? Водата?

— Така да бъде, нека! По цялата Земя!

— Тогава само ще се смята, че съм истински баща, че съм дал на сина си нещо?

— Само тогава ще станеш баща, когото твоят син ще уважава.

— Че как, в противен случай няма да ме уважава?

— За какво, Владимире? За какви свои дела искаш да получиш уважението на сина си?

— Ами за това, за което в света бащите си всички деца уважават. Бащите им дават живот.

— Какъв живот? Когато детето идва в този свят, къде, в какво то своите радости намира? Защо в този от бащите свят дарен, нещастия тук толкова има? Сред тях ще трябва да живее роденият отново, а раждащият смята себе си невинен. Така си и живеем, желаем да получим уважение към себе си и се учудваме, когато не го получим.

Повярвай, малко са бащите, които децата уважават истински. И затова, когато поотраснат, изоставят родителите си и ги забравят. По този начин макар да е интуитивно, те обвиняват своите родители. Но грешките им те самите пак повтарят. Щом искаш уважението на сина си да заслужиш, ще трябва свят щастлив да съградиш.

— А, така ли значи... сега разбирам... — скочих аз. В главата — отчаяние и злоба. Мислите ми — преплетени в кълбо.

Сега разбрах, на всички, надявам се, им стана ясно. Анастасия е отшелница фанатичка. Така и предполагах още при първата ни среща. Макар и с необикновени, неясно откъде получени способности, а може би именно те, нейните способности, Лъчът ѝ, не ѝ позволяват да

прецени собствените си възможности. Помните като каза: „Ще пренеса всички хора през отрязъка на времето на тъмните сили“. Да, изглежда е разбрала, че не е по силите ѝ да го направи и сега се опитва мене и читателите да ни въвлече в своята безплодна мечта. Разбрах, че наред с фанатизма, ненормалността ѝ, в нея присъства и невероятна хитрост и с нейна помощ тя прави всичко заради мечтата си.

Роди детето, сега постигна и това — да напиша книгата. И представи си, да каже такова нещо: „За да заслужиш уважението на сина си, света ти промени, на Любовта в Пространството ти целия го превърни, на сина го подари и на всичките деца...“ Тя методично и ловко въвличаше всички в своята мечта и усложняваше моята задача. Отначало книга напиши, сега Пространство на Любовта в целия свят направи, а по-нататък какво? Немалко фанатици знаем, опитали се да променят света и сега къде са те? Изчезнали са яко дим. И ето, сега поредната стои пред мене, с наведена глава и все натам... Света да променя.

Знаех си, че е безполезно да се спори с ненормални и фанатици, че трябва да се успокоя, да си отида, но не можах да се сдържа. И на нея, седящата все така с наведен поглед, всичко ѝ изказах:

— Разбрах аз, разбрах коя си! Ти си смесица от същност и човек. Ти си хитра. Необикновено хитра. Така тънко да изплетеш интригата! Да ме накараш да напиша книгата и като примамка да родиш сина. Опитваше се чрез нечовешката си логика да скриеш фанатизма си, само че сега при тебе се получи пробив. Докато писах книгата, общувах с много хора. Много неща разбрах, давах ми да чета много и различни духовни книги. Не знам какво ти е известно за тях, но мога да кажа едно.

Хилядолетие не едно назад в света се появявали велики, свети мъдреци, духовни направления, учения, до ден днешен те са живи. В света са повече от две хиляди различните духовни вероизповедания, чух това в едно предаване по телевизията. И всички те говорят за доброто, как да се живее всичките ни учат и всеки лидер твърди, че Истината е само в него. Наоколо е пълно със светини, а смисълът какъв е от хилядолетната им говорилня, от ученията?

Разбрах само едно: хилядолетия минават, но войната не прекъсва. Войната между ученията. Който победи, за прав се мисли, но не за дълго. Минава време, войната идва нова, с победата и новото

учение. А на падналите в боя изобщо никакво внимание не се обръща. Да, ако си кажа аз направо всичко... Ти, знаеш ли коя си, към какво ни призоваваш, мен и всичките читатели?

Анастасия се изправи, погледна ме спокойно в очите и каза:

— Не продължавай, моля те, Владимире. Повярвай, знам какво ще кажеш по-нататък. Нека самата аз ти кажа. По-кратки и без грубости ще бъдат моите фрази.

— Сама? Хайде, давай, опитай. Нека да е без ругатни. Какво съм искал да кажа аз, значи?

— Искаше да кажеш, Владимире, че на Земята са много пророците, учителите. Че много са ученията и различни, на теб е трудно да се ориентираш в тях. Но аз ще ти разкажа и ако пожелаеш, ще можеш всичко ти да разбереш.

ВОДАТА за всичко ще бъде критерий и оценка. Тя става все по-мръсна с всеки ден изминал. И трудно е да дишаш. Низ от управници народни, каквито храмове и да са издигнали, потомците ще помнят с това, че мръсотия са им оставили. И всеки ден животът става все по-опасен, а ние си живеем. Ти сметнал си, Владимире, че съм една от тези, които другите опитват се да поучават как да се живее. Че съм от тези, които създават поредната религия, опитвайки се да застанат на върха.

Но уверявам те, не ще допусна същност аз такава в себе си, която поначало всички просветени после е изгаряла. Не, в себе си не ще допусна. Да победа мога и ще побеждавам! Ще спра димящите със смрад комини на заводите, ще разберат миньорите, ще спрат те да разкъсват на Земята жилите.

Хора, аз ви моля, по-бързо сменяйте професиите си, които на Земята — на Създателя великото творение, вреда нанасят.

Хора, аз ви моля, по-бързо разберете, щастлив не би могъл да бъде никой на Земята, щом продължава той да ѝ вреди, да разрушава.

Ще мине още време, но не много, и човешкото нещастие ще започне с агонията на Земята, в своя собствен огън тя ще изгори.

И само осъзнаването на човека ще помогне през отрязъка на времето на тъмните сили да се прехвърлят хората. Владимире, ти погледни наоколо, каквото помечтах — то вече е реалност. Мечтата моя подхваната е от Вселената, на всички хора се раздава тя, над пропастта човечеството вече се носи. Съмняващите се ще паднат само

в нея. Но човечеството, повярвай, то ще се спаси. Ще видят хората, които като деца са, живота в Рая ще познаят.

Събитията в Русия не стават случайно. Владимире, ти внимателно ги погледни. Предречения на Земята ад отменям аз.

— Коя си ти, за кого се смяташ?

— Ех, защо ли не разбираш? Неверие в собствената ти Душа вселили са тези постулати. Магьосница съм, мечтите и стремежи мои са безплодни, така ли смяташ? Но теб съмнения те мъчат, и вярваш си и не. В това е моята вина, аз не умея, все неразбрано и объркано говоря. И хора, вие, които четете, простете ми, че никак аз не мога стил подходящ да подбера, та всички да го разберат, без изключение. Прости ми, че те подведох, че не разбират всички това, което си написал, на теб се смеят.

Но как вината своя да изкупя? Помислих, ако искаш, за теб готова съм пълна фанатичка да играя. Или ще бъда себе си, както желаяш, така разбирай ти, но наистина повярвай, че аз желая искрено доброто за всички хора, знай това.

И моля те, не се мръщи! Усмихни се, погледни, прекрасно всичко е наоколо. Не се измъчвай, нека в нищо няма тайна. Ако по-леко е за тебе като магьосница наивна да ме възприемеш, приеми ме такава, каквато сам решиш.

— Така е по-добре. Има яснота. Значи ти залагаш всичко, играеш „ва банк“?

— А ти приемаш ли с Душата си моята игра?

— Играта трябва да е весела.

— Разбира се, прав си в това. Във всичко би следвало да има лекота и простота и аз да бъда весела съм длъжна.

Лъчите на Слънчицето блестяха през облаците по повърхността на езерото и брега. Капчиците дъжд лягаха върху листенцата на храстите и по тревата и сплитаха кръгчета по повърхността на водата. Анастасия, която досега говореше с вълнение и тихо, без да откъсва погледа си от очите ми, погледна изведнъж наоколо, плесна с ръце и се засмя.

Смехът ѝ, заразителен, звучен и примамващ, се разля по клоните на Кедрите, по брега, по повърхността на езерото. Тя с детски възторг започна да се върти под редките капчици дъжд и се смееше, смееше се като детенце. Но на всеки три минути спираше своя огнен танц.

Виждах как лъчите на Слънчицето танцуваха в капчиците дъжд, а може би в сълзичките върху разгорещеното ѝ лице. Всичко наоколо изведнъж замираше и звънките уверено-отчаяни фрази на Анастасия запълваха пространството и се понасяха нагоре. Въздухът над тайгата ставаше по-син и птиците млъкваха. Сякаш всички се вслушваха как фразите на Анастасия отлитаха в пространството.

— Хей, вие, пророци, хилядолетия твърдящи едно и също за безизходността и тленността на битието земно и плашещи с ад и съд човечите! Смирете своя плам, защото вие сте виновни Небето трудно човекът да разбира.

Хей, Нострадамус! Не си предсказал ти, а с твойта мисъл си създал тези дати страшни за катаклизма на Земята. Принудил си ти много хора в тебе да вярват и мислите им включил си в осъществяване на страшното. Витае твойта мисъл над планетата, заплашвайки с пророчествата си, с безизходността си хората, но вече не ѝ е дадено да се осъществи. И нека твойта мисъл с мойта се срази. Разбира се, ти знаеш всичко предварително и затова тъй бързо бягаш.

Хей, вие, що себе си наричате учители на хорските Души! Учители, опитващи се да внушат на хората, че те са слаби Духом, че нищо не знаят и само вам, избраните, достъпни тук са всички Истини. И само вам покланяйки се, достъпен става Божий глас и Истината за сътворението на Вселената. Смирете своя плам, сега да знаят всички: Създателят на всеки изначално дава всичко. Единствено не трябва великите творения на Създателя в своя полза да се крият на постулатите в тъмнината, на собствената гордост в тъмните измислици. Не стойте между хората и Бога. Всеки сам иска да говори с нашият Отец. Посредници Отецът не познава.

Тя изпълняваше роля! Така вдъхновено! Така отчаяно играеше! Разбира се, че тя играе, но защо над нея, на небето над тайгата сияе необикновена светлина? Сякаш небесата можеха да запишат всички фрази, които вдъхновено и отчаяно една отшелница в тайгата извикваше, тук, от Земята:

— Хей, предсказатели, за хората предричащи вий векове на тъмнина, създаващи така и тъмнина, и ад. О, как старателно вий своя егрегор опивахте, човека плашейки от името и на Отца. Хайде, ето ме. Елате всички тук, С Лъча си в миг ще изгоря на постулатите вековни

тъмнината, А ти, злоба, по цялата Земя разпръсната, делата си ти остави, към мен хукни, насам, срази се с мен, опитай!

А вие, воители на всички вери, вий сте тези, които всичките воители създадоха. За своите воители вий вече не мечтайте. Заради интересите си меркантилни на мракобесието с лъжата вий хората не ще въвлечете в тях. Аз съм сама пред вас. Елате да ме победите. За да успеете, елате всички. Сражението без сражение ще бъде, ще ми помогнат за това служители на всички вери.

Прамайчици мои, мои бащи, вий Светлината на Истината на първоизточниците в тях вселете. Дайте им всичко, което за мен сте пазили така грижливо.

Раздайте го на всички, които Светлината могат да приемат. Нека злото само със себе си да се сражава и с плътта ми, не с моята Душа. Душата си аз цялата на хората ще дам. Готви се, зло, махни се от Земята, хвърли се върху мен.

Аз съм човек! Аз съм чо-век-на-пър-во-из-точ-ни-ци-те. Аз съм Анастасия. И аз от тебе съм по-силна.

— Остави, защо сама нечестивите зовеш? — се включих аз, смятайки, че продължава някаква игра.

— Владимире, не бой се от тях, те са страхливи. Освен това ти каза, че съм хитра. Така да бъде. Аз ги надхитрих. Те се присмиваха на теб и за една измислица ме смятаха. А през това време аз творих и силата, която моите предци, прамайчиците мои, моите отци от първоизточниците са пренесли, на много хора подарих! — Тя тупна с крак и звънко се разсмя и като балерина отново се завъртя пак. И аз, увлечен от играта, започнах да я поддържам морално.

— Давай, Анастасия, гори го! Нека цялото зло на Земята се хвърли към тебе, а ти го изгори, изпепели! Но по-внимателна бъди, да не загинеш.

Заради гибелта ми те ще трябва, Владимире, делата свои земни да изоставят, от своите окови ще трябва множество Души човешки да освободят. Но и да загина, все едно, тук вече започва да се изпълнява това, което аз си помечтах. Мелодия щастлива звучи от струните на арфата Вселенска и хорските Души я чуват. Те я разбират!

Звучи, Вселено! Звучи с тази мелодия щастлива! За тях, за всички хора на Земята. И нека всички те познаят мелодията на Душата!

Гледай, Владимире, човешките души насочват своите Лъчи към Земята, уморена от несгоди.

След тези думи Анастасия изтича към целофановия пакет с писмата на читателите и сложи ръце върху него. И възхитено, радвайки се като дете, заговори:

— Когато стар човек, войник, преминал боеве, четейки твоята книга изведнъж заплаче. Когато млада майка към своето дете родено, тя своето отношение променя. Когато и момиченце, на около дванайсетте, разбрало всичко, живота започва да обича. Когато, погледни, ето момчето младо казва, че повече не ще поема наркотици и при майка си то заминава. Когато от затвора писма изпращат хората и чувстваш как пеят техните Души, как друга сила придобиват...

Това са знаците, че съм намерила онези вселенски звуци, съчетания, които техните Души разбират. Те в тях звучат, те ги приемат... Макар и засега не всички, но много те ще бъдат! И небесата знаят за това, очакват всекиго с любов. Погледни, погледни как хората в стихове излагат своето разбиране.

Тя така искрено се радваше и все говореше за писмата, че аз се загледах в тази сценка и си помислих: „Какво пък, Нека се радва, нека играе своята игра, вярва в претворяването на мечтата си. Аз ще напиша на всички, че тя играе. Сама измисля всичко и се радва на своите измислици“. Искаше ми се да се успокоя, но изведнъж в съзнанието ми отново всичко се обърка.

Смятах, че всичко е измислица, нейна фантазия, но тук имаше нещо, от което действително можеше „да ти хвъркнат чивиите“. Представете ли си, тя говореше за писмата всичко това, което действително бе писано в тях... И дори в писмата, които не бях донесъл в тайгата. Но как! Нали не ги е чела?

Гледах втрещено и слушах как тя декламираше стихотворения, които бяха в пликовете, радваше се на нещо или изведнъж загрижено замлъкваше, като че ли за миг писмата до едно ги бе прочела.

Говореше за писмата всичко абсолютно точно... Съвсем точно! Стоп! Значи и преди това тя всичко точно е излагала, не е играла... Мечтала ли е? Разбира се, че е мечтала. Но за книжките, за стиховете, които сега са пред нея, нали и за тях по-рано тя помечта. И ето на, мечтите ѝ се сбъднаха! Да, осъществиха се!

Ето, книжката се намира пред нея, тя е материална.

Фантастика! Не, това е нереално!

Читателю, нима и ти в своите ръце сега държиш материализиралата се в книга частичка от мечтата на решителната, дръзката отшелница!

А сега какво? Нима и всичко друго може да се vyplъти?

Когато излязох от вцепенението си, я попитах:

— Анастасия, как разбра какво пишат хората в писмата си? Сякаш всичките си ги чела. Дори и тези, които не донесох.

Анастасия се обърна, цялата сияеща от радост:

— Това е всичко толкова просто. Погледни как може да се чуе на Душата словото, речта.

И Анастасия замълча. Така мълчаливо дойде при мене и спокойно и замислено каза:

— На всичките въпроси да се отговори не е сложно, но отговорът проблема не решава, от отговор един се ражда друг проблем. Така и до ден днешен Адамовата ябълка човечеството все гризе, не знаейки, че с нея да се насити то не може. А между другото всеки сам на всичко би могъл отговора да намери в себе си.

— А как човекът ще познае кога пристига правилният отговор, кога не дотам правилният?

— Самата същност на хората ги отклонява от Истината. Владимире, опитай се да ме изслушаш.

Седнахме на тревата до пакета с писмата. Видях как заблестяха очите ѝ и върху бузите ѝ се появи червенина, когато каза:

— За сътворението ще разкажа, Владимире. Тогава сам ще може всеки на собствените си въпроси отговори да даде. Моля те, послушай и напиши за сътворението тъй велико на Създателя. Послушай и се опитай с Душата си да възприемеш.

Така започна разказа си вдъхновен Анастасия за сътворението. Но той е дълъг доста. Тук не можа да се вмести. Едно ще кажа само: след края му прииска ми се да се моля.

С уважение към вас, читатели, и до срещата ни в следващата книга.

Владимир Мегре

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.